

Chương 1 1: Lần Đầu Gặp Anh (1)

Diệp Niệm Sinh đứng trong phòng nghỉ của đoàn phim, chuyên chú đánh giá cô gái trong gương đang trợn mắt nhìn mình, thật lâu sau, không nên được nở nụ cười.

Mình ở trong gương trang điểm xinh đẹp động lòng người, áo khoác punk đen, quần soóc ngắn đến không thể ngắn hơn, kết hợp cùng dải lụa đen vô cùng gợi cảm với cặp hoa "Hận Thiên Cao" ngang bướng [1]. Ngay chính Diệp Niệm Sinh cũng không thể không tán thưởng rằng bây giờ cô cực kỳ giống những cô nàng quyến rũ ở hộp đêm.

"Mẽ Lộ chuẩn bị, cô diễn cảnh kế tiếp." Nghe được phía bên ngoài có người gõ cửa, cô nhanh chóng đáp một tiếng: "Được, tới ngay."

"Mẽ Lộ" vốn không phải tên của cô, mà là một vai diễn cô vô tình có được. Nói là vô tình, là bởi vì hôm đó, cô đi đến buổi biểu diễn của thần tượng Mộ Thiên Ca của cô tại Thượng Hải, lúc quay lại trường học do quá hưng phấn, cho nên suýt bị một chiếc xe đang lao như tên bắn trên xa lộ đâm phải, trong lúc cô đang hoảng sợ, thật không ngờ người đàn ông phong độ nho nhã đang xuống từ ghế lái, lại là Bạch Khải An, đạo diễn lớn nổi tiếng thế giới, anh lịch sự hỏi thăm cô có sao không, mà cô thì vội vàng lắc đầu một cái, mỉm cười lên tiếng: "Tôi không sao, thật xin lỗi." Liên nhanh chóng chạy đi.

Sau khi trở lại ký túc xá, cô và những người khác trong ký túc xá bàn về chuyện này, bạn cùng phòng hỏi cô sao lại không tự đề cử mình một chút, cô trả lời là: Quên mất. Nhưng mà cô nghĩ lại, xem như tự tiến cử đi, đạo diễn lớn như vậy, sao có thể chọn mình làm diễn viên được, cô chỉ sắp tốt nghiệp Học viện Hí Kịch, chưa bao giờ xuất hiện trong các tác phẩm lớn, không giống như ba người trong ký túc xá kia, đều đã có chút danh tiếng trong ngành giải trí.

Từ trước đến nay, tính cô vẫn thản nhiên như vậy, rất nhiều chuyện đều có thói quen thích ứng tùy vào hoàn cảnh. Bởi vì cô tin, có một số người, có một số việc, đã định trước là của mình thì nhất định sẽ có được. Hao tổn tâm sức giành lấy, coi như lấy được, cũng sẽ không vui vẻ.

Chẳng qua là sau này khi cô đi gặp giáo viên để đăng ký thử vai trong đoàn phim 《Cam tâm tình nguyện》，nhưng bởi vì mơ mơ màng màng, đi nhầm sang đoàn phim khác, đoàn phim 《Nguyện thua cuộc》của đạo diễn Bạch Khải An, mà cô lại bất ngờ bị Bạch đạo diễn ghi nhận và lựa chọn trở thành nữ thứ Mẽ Lộ của bộ phim này, một nữ sinh nhỏ mắt phượng hướng trong chuyện tình cảm, bởi vì yêu người yêu của chị gái Mẽ Na, nên lựa chọn sa ngã, từ cô gái ngoan ngoãn trở thành nữ vương hộp đêm.

Lúc Diệp Niệm Sinh đang thất thần, từ trong gương, tựa như nhìn thấy, một bóng dáng cao thẳng, ngũ quan sắc sảo, đẹp trai thanh lịch, kết hợp cùng bộ trang phục không chê vào đâu được.

Cô ra sức chớp đôi mắt to của mình, không thể tin cảnh tượng lúc này là sự thật.

"Anh Ca" [2]

Cô ngạc nhiên gọi thẳng với tư cách người hâm mộ trung thành, thân mật gọi anh. Trời ạ, ai đó đến nói cho cô biết, đây không phải là mơ đi.

Tại sao lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với thần tượng, cô lại trang điểm quyến rũ thế cơ chứ, như vậy... không giống mình.

Giờ phút này Diệp Niệm Sinh hận không thể đeo khẩu trang, cô không tự chủ lấy hai tay che mặt của mình, có chút xấu hổ nhìn anh.

Mộ Thiên Ca vẫn tưởng rằng phòng hóa trang này không có ai, muốn vào trong nghỉ ngơi một lát, bởi vì lúc gõ cửa, không ai trả lời. Nhưng không ngờ vừa mở cửa liền thấy nữ sinh này đang đứng ngăn người trước gương, rõ ràng trang điểm yêu mị như vậy, ánh mắt lại thuần khiết như thế. Anh thậm chí còn nhìn cô đến xuất thần, chân chừ không bước đi, chỉ để tinh tế quan sát cô.

Cô đứng vậy thật lâu, cuối cùng mới nhìn thấy anh, còn kinh ngạc hô một câu, "anh Ca".

Mộ Thiên Ca nhả nụ cười một tiếng, "Thật xin lỗi, không biết em ở đây. Anh không quấy rầy em nữa."

Giọng nói mềm mại như vậy, ánh mắt mê người như vậy, nụ cười mị hoặc như vậy, Diệp Niệm Sinh đứng tại chỗ, trái tim đập thình thịch, đập thật nhanh hơn nữa còn có cả tiết tấu.

Thật lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình, lắp bắp nói: "Không... Không sao. Hoan nghênh anh tới."

Cái gì không sao, cái gì hoan nghênh anh tới, Diệp Niệm Sinh, cuối cùng mi đang nói cái gì vậy?

Ai đó có thể nói cho cô biết tại sao giờ phút này lại như vậy không... Khẩn trương còn có...囧. Diệp Niệm Sinh mếu máo, ánh mắt chột không biết nên dời đi đường nào.

Mộ Thiên Ca nhìn bộ dạng quần bách của cô, khóe môi không tự chủ nâng lên, nhẹ giọng nói: "Chào em, anh là Mộ Thiên Ca."

Đúng vậy đó, anh ấy là Mộ Thiên Ca, nam ca sĩ năng lực vẹn toàn là thần tượng của giới âm nhạc Hoa Ngữ, ngôi sao siêu cấp nổi tiếng ở Đông

Nam Á.

Cô sao có thể không biết anh được, đây là người cô thích gần sáu năm mà.

Chú thích:

[1] Hận Thiên Cao: Là loài cây thuộc họ sơn trà, nhóm cây bụi xanh quanh năm.

Cây nhỏ thấp, toàn thân trơn nhẵn. Phiến lá hình bầu dục hoặc elip, viền ngoài có răng cưa, bề mặt có màu xanh lục tươi sáng. Hoa mọc đơn thành cặp ở nách lá hoặc đầu nhánh, cánh hoa hơi tròn, thể cây đẹp, lá có màu xanh đậm và sáng bóng, màu sắc hoa sắc sỡ. Lá rộng hình elip, cứng và mỏng, hoa màu hồng đào, dưới cánh hoa ngà trắng, đường kính từ 9-11 cm, mỗi bông có từ 40-45 cánh hoa, nở từ đầu tháng 2 đến cuối tháng 4.

Hận Thiên Cao là sơn trà trần phẩm của Vân Nam, là giống sơn trà thấp duy nhất tại Vân Nam, vì cây nhỏ thấp, sinh trưởng chậm chạp nên mới có tên này (Hận Thiên Cao = ghét trời cao). Vì chậm phát triển, chăm sóc khó khăn nên là giống sơn trà trần quý nhất Vân Nam, có giá trị thương thức cao.

[2] Bởi vì nam chính tên Mộ Thiên Ca, nên khi gọi bạn Sinh gọi là Ca Ca (哥哥 - anh Ca), đồng âm với Ca Ca (哥哥 - anh trai), hai chữ này đều phát âm là "gege", nhưng nghĩa không giống nhau. Chữ "Ca" trong tên của Mộ Thiên Ca (歌) nghĩa là ca hát, chữ "Ca" còn lại (哥) nghĩa là anh. Tên tác phẩm phiên âm là "Nhất Niệm Sinh Ca Khởi", vừa có nghĩa là "Cùng hát một bài ca", vừa có nghĩa chơi chữ tên hai nhân vật chính Niệm Sinh và Thiên Ca.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1 2: Lần Đầu Gặp Anh (2)

"Em là Diệp Niệm Sinh." Cô sừng sốt một chút, giọng nói có chút nhỏ, nhưng dường như đã lấy hết dũng khí, cô lấy ra một album từ túi xách mang bên người, tiếp tục nói: "Có thể kí tên giúp em không?"

Album của anh, bản nào Diệp Niệm Sinh cũng đều mua, các buổi biểu diễn chỉ cần có thể đi cũng đều đi, chẳng qua là số lượt ký tên anh tổ chức luôn luôn ít, bởi vì mỗi lần đều khiến cho muôn người đổ xô ra đường, giao thông tê liệt. Mà bản kí tên chính thức trên mạng lại có giá trên trời, bởi vì bây giờ quá ít, quá quý hiếm.

Cho nên cô vẫn luôn thấy thật đáng tiếc, làm fan trung thành của anh, lại chưa bao giờ có lấy một album có chữ kí của anh.

"Sao lại mang theo đĩa CD này?" Mộ Thiên Ca có chút không thể tưởng tượng nổi hỏi. Dù sao bây giờ có điện thoại di động, máy MP3 dễ dàng mang theo truyền bá, rất ít người còn mang theo CD ra khỏi cửa. Khiến anh tò mò hơn là đĩa trong tay cô là album đầu tiên khi anh ra mắt.

"Bởi vì rất thích." Khi đó cô vẫn còn học cấp hai, tình cờ nghe được giọng của anh tại cửa hàng video liền bị mê muội, sau đó thấy gương mặt tuấn tú trên bìa đĩa CD này, càng không chút do dự mà mua, cũng luôn mang theo bên người. Đây là CD may mắn của cô, cô vẫn luôn nói với người khác như vậy.

Mộ Thiên Ca nhìn cô gái có chút thẹn thùng trước mặt, ánh mắt của cô rất đẹp mắt, giọng nói cũng như đã từng quen biết. "Tên của em là mấy chữ kia?"

"Diệp trong lá rơi, Niệm trong tư niệm, Sinh trong sinh ca [3]." Lúc nói đến hai chữ Sinh Ca, Diệp Niệm Sinh liếc nhìn Mộ Thiên Ca một cái, lúc trước cô hay cười nói với cô bạn khuê mật Tiểu Đàm: Cái từ Sinh Ca này thật đáng yêu, vô duyên vô cớ gắn kết mình và anh Ca.

Thật ra thì Diệp Niệm Sinh có một thân phận khác chính là diễn viên lồng tiếng, ở ngành lồng tiếng, cô lấy tên mình là: Sinh Ca.

"Tên này rất êm tai." Mộ Thiên Ca lại không phát hiện cô đang xuất thần, đến gần bên người cô, tao nhã vươn tay, nhận lấy CD từ tay Diệp Niệm Sinh vẫn còn đang sững sờ, sau đó ngồi xuống bàn trang điểm kế bên, lấy ra bút máy cất trong bộ Tây phục đắt tiền, lưu loát kí tên.

Diệp Niệm Sinh đỏ mặt ngơ ngác nhìn vào trong gương trang điểm, ánh mắt anh chuyên chú, không thể không khen ngợi, Mộ Thiên Ca khi giờ tay nhắc chân cũng lộ ra khí chất thần tượng.

"Mề Lỗ, đến lượt cô lên sân khấu rồi. Nhanh lên một chút." Giọng nói của Trương Vụ xuất hiện ở cửa rõ ràng lộ ra chút bức mình.

"Thật xin lỗi, bây giờ tôi qua ngay đây." Về mặt Diệp Niệm Sinh áy này.

"Ngại quá, Lão Vương, là tôi làm chậm trễ thời gian của cô ấy." Lúc này Mộ Thiên Ca giải thích như vậy, sau đó đưa CD cho Diệp Niệm Sinh, cô còn chưa kịp nhìn kĩ, đã cẩn thận bỏ vào trong túi của mình. Sao lại là anh làm chậm trễ thời gian của cô, rõ ràng là cô chiếm dụng thời gian quý báu của anh.

"Anh Ca, anh đến gặp thầy Mộ sao?" Lúc Trường Vực nhìn thấy Mộ Thiên Ca lập tức đổi về mặt, thái độ đảo ngược một trăm tám mươi độ. Bất kể là trong vòng hay ngoài vòng, lớn tuổi hơn hay nhỏ tuổi hơn Mộ Thiên Ca đều gọi anh là anh Ca, đây cũng là sự khẳng định vị trí của anh trong giới ca sĩ.

"Ừ. Vừa đúng lúc gặp được bạn mới của tôi." Mộ Thiên Ca nói câu này khi mỉm cười với Diệp Niệm Sinh. "Tiểu Sinh, anh và em cùng đi nhé."

"Được." Diệp Niệm Sinh rõ ràng vẫn còn đắm chìm trong câu "Tiểu Sinh" kia, nhưng bước chân đã đi trước cái đầu, không tự chủ đuổi theo bước chân anh, anh rất cao, cũng rất gầy, hôm nay chỉ là trang phục thường ngày, nhưng vẫn không giấu được hào quang của ngôi sao.

"Tại sao lại mang theo CD của anh bên người." Lúc đi đến phòng quay, Mộ Thiên Ca có vẻ thờ ơ hỏi một câu.

Diệp Niệm Sinh trả lời có chút bối rối: "Bởi vì em là fan của anh." Thần tượng trước mặt, vẫn nên nói thật thì tốt hơn. "Album này là bản em thích nhất, em hi vọng mang nó theo bên người sẽ có vận may."

Diệp Niệm Sinh vốn cho rằng Mộ Thiên Ca sẽ cười cô, người hâm mộ như vậy, chỉ sợ anh đã gặp nhiều rồi, nhưng không ngờ anh dịu dàng hỏi thăm: "Em thích bài hát nào trong đó?"

"《Nhớ em khi gió nổi》" không chút do dự trả lời. Bài hát này cũng không phải bài được hoan nghênh nhất, chú ý nhất trong tất cả các ca khúc của Mộ Thiên Ca, nhưng nhờ giai điệu mang phong cách Trung Quốc cộng với ca từ hoa lệ và giọng ca duyên dáng, khiến Diệp Niệm Sinh nghe liên tục hai tháng không biết chán.

Dĩ nhiên tất cả các ca khúc của Mộ Thiên Ca cô đều thích, thích bài này nhất là vì ca từ kia: Anh nhớ em khi gió nổi, lại không biết em đang ở nơi đâu?

Hai người đi đến phòng quay trong vô thức, rất nhiều người dừng làm việc, mắt nhìn thẳng vào Mộ Thiên Ca, mà Mộ Thiên Ca mang theo nụ cười thương hiệu, đi đến bên đạo diễn Bạch Khải An, giọng điệu trêu chọc nói: "Lão Bạch, ba tôi đang chơi bài, vẫn chưa tới à."

"Thầy Mộ lần nào cũng tới rất sớm, rất quan tâm người mới chúng em, tự mình làm gương, chưa bao giờ chơi bài." Diệp Niệm Sinh nghe xong vội giúp Mộ Tắc Thành giải thích sự thật.

Bạch Khải An và Mộ Thiên Ca nghe xong, nhìn nhau cười sang sảng, sau đó Bạch Khải An cười híp mắt trả lời: "Chú Mộ diễn cảnh kế tiếp, cho nên đang trang điểm."

"Ừ, tôi biết. Thật ra vừa mới gặp ông, ông thấy đáng về mặt môi của tôi, còn dong dài bắt tôi tìm phòng nghỉ không có ai để nghỉ ngơi." Mộ Thiên Ca nhún vai, nói lời này giống như giải thích cho Diệp Niệm Sinh.

Lúc này Diệp Niệm Sinh mới khôi phục tinh thần, vừa rồi hai bọn họ đang nói đùa, cô vội giương mắt liếc nhìn Mộ Thiên Ca, về mặt của anh có chút mệt mỏi, nhất định là do gần đây anh bận thu âm album mới. Gần đây trên Weibo của anh nói anh đang chuẩn bị ra album mới. Nếu vừa rồi không gặp phải mình, bây giờ anh nhất định đang nghỉ ngơi. Vừa nghĩ tới đây, lòng Diệp Niệm Sinh tự trách, sớm bước ra ngoài để anh Ca nghỉ ngơi một chút.

Mà lúc này, ánh mắt sắc bén của đạo diễn Bạch liếc thấy Mộ Thiên Ca ở bên Diệp Niệm Sinh, liền vội vàng hỏi: "Sao hai người ở cùng nhau?"

"Tình cờ gặp được, nên cùng đi tới." Không đợi Diệp Niệm Sinh mở miệng, Mộ Thiên Ca giải thích như vậy.

"Trước đây hai người quen nhau?" Những bộ phim gần đây của Bạch Khải An đều có hợp tác với Mộ Tắc Thành, mà mọi người đều biết anh và Mộ Thiên Ca là bạn tốt. Mà lúc anh vừa nhìn thấy Diệp Niệm Sinh và Mộ Thiên Ca cười người nói nói đi đến chỗ mình, lại có chút nghi hoặc, trước đây bọn họ đã quen biết sao, nếu không sao lại thân thiết như thế? Nhưng sao anh chưa từng nghe Mộ Thiên Ca nhắc qua...

"Em là fan của anh Ca, hôm nay gặp nhau lần đầu tiên."

"Hôm nay là lần đầu chúng tôi gặp mặt trong kiếp này, nhưng có lẽ kiếp trước đã sớm quen biết chăng?" Mộ Thiên Ca mang theo nụ cười thân thiện nói, vừa giống như đang trả lời câu hỏi của Bạch Khải An, vừa giống như nói với Diệp Niệm Sinh.

"Lời thoại này hay, tôi muốn biên kịch nhớ kỹ." Bạch Khải An cũng nói đùa, lại sâu sắc nhìn Diệp Niệm Sinh.

Mà Diệp Niệm Sinh nghe đến đây, lại đỏ má.

Tôi ngồi đây xem đạo diễn Bạch quay phim, đạo diễn Bạch không ngại chứ?" Mộ Thiên Ca châm chọc nói, vừa nghe cũng biết quan hệ giữa hai

người này không đơn giản, nhìn cả phim trường, ai dám dùng giọng này nói chuyện với đạo diễn.

"Tất nhiên là không, bình thường còn sợ không mời nổi cậu." Bạch Khải An cười, sau đó khôi phục giọng điệu đạo diễn nói với Diệp Niệm Sinh: "Tiểu Diệp, vậy em đi chuẩn bị trước đi, chúng ta bắt đầu quay."

Diệp Niệm Sinh liền vội vàng gật đầu, xoay người đi được vài bước, chỉ nghe thấy sau lưng truyền tới giọng nói yếu ớt của Mộ Thiên Ca: "Tiểu Sinh, diễn thật tốt, cố lên."

Cô căng thẳng quay đầu cười một cái, sau đó ra sức gật đầu một cái.

"Diệp Niệm Sinh hình như là kiểu cậu thích." Đợi Diệp Niệm Sinh đi xong, Bạch Khải An cười nói với Mộ Thiên Ca.

Mộ Thiên Ca không trả lời, chỉ là khỏe miệng nâng lên thành một đường cong đẹp mắt.

Bạch Khải An nhìn Mộ Thiên Ca, lại nhìn Diệp Niệm Sinh cách đó không xa, giống như nhìn thấy kịch bản mới, trong lòng nghĩ rằng hai người họ nhất định sẽ có chuyện.

(

=====

Chú thích:

[3] Vốn nên dịch là bài ca, nhưng vì Sinh Ca ở đây là tên hai nhân vật chính ghép lại, bao hàm ý tứ của tác giả nên mình chỉ chú thích chứ không dịch nghĩa trên bài.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Như Người Cũ Trở Về

Diệp Niệm Sinh chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày, thân tượng của cô sẽ đứng ở hậu trường xem cô diễn, cô càng không nghĩ đến, anh lại thân thiết gọi cô "Tiểu Sinh."

Trước đây cô học diễn xuất, tiến vào ngành giải trí cũng chỉ vì có thể tới gần anh hơn một chút, mà giờ đây chỉ có thể dùng bốn chữ "Thụ sung nhược kinh" [1] để miêu tả trạng thái của cô, một người hâm mộ ca nhạc nhỏ.

Cảnh quay hôm nay quả thật đã thử thách diễn xuất của cô, nói tới việc sau khi Mễ Lộ biết người mình yêu là bạn trai của chị gái, ngày ngày chơi bời ở quán bar, bạn trai Mễ Na tìm được quán bar, khiến cô nhận ra sự thật, không nên tiếp tục sa đọa như vậy.

Người vào vai nam chính trong phim này là Tần Vũ Dương, một đàn anh đã tốt nghiệp Học viện Hí Kịch của Diệp Niệm Sinh, cho nên rất quan tâm cô. Mà nữ chính là nữ diễn viên mạnh mẽ Chu Dao.

Ánh sáng mờ ảo, âm nhạc ồn ào, đàn ông và phụ nữ hăng hái ca hát nhảy múa, một mình cô ngồi bên quầy bar, dùng ánh mắt tuyệt vọng mà trống rỗng nhìn ly rượu trong tay, uống một hơi cạn sạch, vừa bất lực vừa tuyệt vọng.

Bỗng nhiên một người đến bên cô, mạnh mẽ kéo cô khỏi nơi đó, mà cô vốn đang muốn giãy dụa, vừa nhìn thấy người tới lại không phản kháng, chỉ theo anh rời khỏi rượu, ở cửa quán bar, cô giẫy mạnh khỏi tay anh, "Buông em ra."

"Mễ Lộ, em khiến người nhà lo lắng như vậy, thật sự làm anh rất thất vọng."

"Thất vọng? Chưa bao giờ có hi vọng, nói thất vọng gì chứ." Mễ Lộ cười lạnh một tiếng, thật sự buồn cười đến cực điểm.

"Em xem thử bộ dạng của em bây giờ, có giống một sinh viên không?" Nam chính nhìn cô giống như chỉ tiếc rên sất không thành thép.

"Sao anh lại quản em."

"Bởi vì anh là anh rể của em."

Mễ Lộ vốn kiêu căng ngẩng đầu, làm bộ như không có chuyện gì bỗng im lặng, giảm giác trống rỗng và vô lực lại kéo tới cô một lần nữa, khiến cô

cảm thấy khó chịu. Cô ngồi tại chỗ, khẽ thì thầm: "Anh rể." Ý cười chua xót dần ra trên gương mặt xinh đẹp.

"OK." Theo lệnh của đạo diễn, cảnh quay này kết thúc.

Thuận lợi khác thường, thậm chí không có cảnh quay hỏng. [3]

"Sênh Sênh, diễn thật là tốt." Tàn Vũ Dương mỉm cười nói với Diệp Niệm Sênh.

"Cảm ơn sư huynh, là anh diễn tốt. Em được anh dẫn dắt thôi." Diệp Niệm Sênh khiêm tốn nói.

"Phối hợp chặt chẽ." Khi Tàn Vũ Dương mỉm cười lộ ra răng nanh trắng nõn, tựa như ánh mặt trời, rất mê người, khó trách fan của anh gọi anh là Thiên Sứ Mỉm Cười.

"Phối hợp chặt chẽ. Cảnh tiếp theo là của anh với thầy Mộ và Chu Dao."

"Ừ, anh phải đi thay đồ trước."

"Vâng." Diệp Niệm Sênh mỉm cười nhìn Tàn Vũ Dương đi trang điểm.

Diệp Niệm Sênh điều chỉnh cảm xúc khi diễn xong, tìm kiếm bóng dáng Mộ Thiên Ca tại hậu trường, nhưng tìm khắp nơi không thấy. Tuy đã tự nhủ với mình rằng anh bận rộn như vậy, chắc đã rời khỏi. Nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy mất mát.

Màn này là cảnh của thầy Mộ và nam nữ chính, cho nên Diệp Niệm Sênh không có phần thay quần áo xong ngồi một bên nghỉ ngơi.

Một mình cô trốn trong góc phòng yên tĩnh, xem kịch bản chuẩn bị cảm xúc, sẽ có một cảnh khóc của cô.

Cô đeo tai nghe trắng, nghe bài《nhớ em khi gió thổi》，đột nhiên liền tiến vào tâm trạng buồn bã, lúc trước học diễn xuất chính là như vậy, chỉ cần là diễn cảnh khóc, cô sẽ nghe bài hát này để lấy cảm xúc.

Mỗi khi nghe bài hát này cô sẽ liên tưởng đến người đàn ông thâm tình trong bóng tối, đón gió dưới khung cửa, chỉ cần nghe thấy tiếng gió vô tình thổi bên tai, anh ta sẽ nhớ đến người con gái đã bỏ đi, chỉ cảm thấy vô cùng đau khổ, đau lòng không ngớt, bởi vì không biết người ấy nay ở đâu, chỉ biết che mặt thở dài, khổ không tả nổi.

"Một mình trốn ở chỗ này để làm gì?" Bỗng một người khẽ vỗ, nhẹ giọng hỏi cô.

Diệp Niệm Sênh bỏ tai nghe của mình xuống, đôi mắt đang ưu thương vừa nhìn thấy người mới đến thì cảm xúc thương cảm vừa mới nổi lên lập tức tan thành mây khói, trong mắt chỉ còn lại ánh sáng vui mừng.

"Ca..." Lúc Diệp Niệm Sênh vừa mới tỉnh táo lại, ở trước mặt gọi anh là anh Ca, cảm thấy, cảm thấy ngượng ngùng: cho nên kêu một nửa, lại trả lời: "Em đang chuẩn bị cảm xúc, sắp có cảnh khóc."

"Em có thể giống như mọi người, gọi anh là anh Ca, Tiểu Sênh." Mộ Thiên Ca đương nhiên nhìn thấu tâm tư của cô, bèn mỉm cười nói như vậy: "Nhưng mà anh giống như đang quấy rầy em chuẩn bị cảm xúc." Anh vốn thấy cô ngồi một mình trong góc, vẻ mặt đau buồn, tưởng cô bị ức hiếp, cho nên không nhịn được tiến lên hỏi.

"Anh Ca." Bởi vì đã được đặc biệt cho phép, cho nên lần này Diệp Niệm Sênh gọi lên có chút lo lắng: "Anh không có làm phiền em." Trên thực tế, có làm phiền, nhưng mà thần tượng ở trước mặt, Diệp Niệm Sênh đã hoàn toàn không biết làm phiền là cái gì.

"Anh còn có việc, phải đi trước, cho nên lại đây tạm biệt em." Mộ Thiên Ca lịch sự nhìn cô, nói.

Tuy là thần tượng có ý đến chào tạm biệt cô, khiến cô rất hưng phấn, nhưng vừa nghĩ tới thần tượng phải đi ngay, Diệp Niệm Sênh vẫn có chút luyến tiếc: "Anh vừa mới tới gặp thầy Mộ? Mới đó đã phải đi rồi?"

"Ừ, ông cụ còn khen với anh em diễn rất tốt." Mộ Thiên Ca lịch sự cười, như có ý mà cũng như vô ý chuyển lời của Mộ Tắc Thành đến cô, không ngờ ông cụ lại khen người mới cô đây không dứt miệng.

"Là thầy Mộ khích lệ, kĩ năng diễn xuất của thầy siêu tuyệt vời." Vừa nghe được những lời này, Diệp Niệm Sênh có chút ngượng ngùng. Bởi vì trong phim cô và Mộ Tắc Thành đóng vai cha và con gái, cùng diễn rất nhiều, hơn nữa mấy tháng nay đoàn phim thường xuyên ở cùng nhau, cho nên dù không diễn, Mộ Tắc Thành cũng rất quan tâm Diệp Niệm Sênh, hai người cũng hoạt động với nhau rất nhiều.

"Hiếm thấy ông cụ khen ai, hơn nữa anh cũng vừa thấy em và Tàn Vũ Dương diễn, thật không sai. Anh tin cảnh khóc sắp tới em nhất định có thể diễn vô cùng tốt." Mộ Thiên Ca dừng một chút, tiếp tục nói: "Thật tiếc vì anh không thể thường thức tại chỗ, có điều phim lên sóng, anh nhất định sẽ xem."

"Em sẽ cố gắng diễn tốt." Diệp Niệm Sênh nghiêm túc gật đầu.

"Vậy tạm biệt, hẹn gặp lại lần sau, Tiểu Sinh." Mộ Thiên Ca cười nói xong, vội vàng rời đi sau khi tạm biệt đạo diễn và nhân viên công tác khác.

"Nếu biết không thể cho em hạnh phúc, vậy thì đừng đến trêu chọc em." Mễ Lộ nói với người đàn ông.

"Hạnh phúc của em, không liên quan đến anh. Nhưng em như vậy chị gái em sẽ không vui, kho nên anh không thể không quán."

"Phiền muộn của em là vì anh mà có, mà anh lại nói, hạnh phúc của em, không liên quan đến anh." Mễ Lộ nở nụ cười, tê tâm liệt phế [4], làm cho người ta cảm thấy đau đớn. Nước mắt trong nháy mắt nhanh chóng rơi xuống.

(=w=) Diendanlequydon(=w=)

Chú thích:

[1] Thụ sủng nhược kinh: Vì được cưng chiều mà kinh hãi.

[2] Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

[3] Cảnh quay hồng: Nguyên gốc tác giả đề trong truyện là NG (No Good) - một thuật ngữ trong ngành làm phim, tuy nhiên mình thấy dịch hẳn ra sẽ mượt hơn nên không để nguyên gốc.

[4] Tê tâm liệt phế: tê liệt tim phổi, mình thấy đề phiên âm hán việt hay hơn nên giữ nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3: Say Mê Trong Mơng Đẹp

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

"Sênh Sênh, cậu có chắc là cậu vừa mới quay phim, không phải đang nằm mơ." Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói không tin của bạn tốt Tiểu Đàm.

"Là thật, mình thật sự đã gặp tận mắt. Tuyệt đối không phải nằm mơ. Con người thật của anh còn dịu dàng hơn trên TV, lại đẹp trai nữa." Diệp Niệm Sênh rõ ràng vẫn chưa thoát khỏi niềm vui được gặp thần tượng.

Lúc này cô đang nằm trên chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng khách sạn của mình, vừa lười biếng vừa hăng hái nấu cháo điện thoại. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào đĩa CD được Mộ Thiên Ca kí tên ở trong tay, phía trên viết: Tặng cô gái nhỏ đáng yêu của Mộ Thiên Ca.

"Mồ mĩ nữ háo sắc-ing."

"Đúng đó đúng đó, mắt mình cũng đỏ hết cả rồi, vừa rồi còn khao khát được biến thành sói xám lớn ăn tươi chú cừu nhỏ Mộ Thiên Ca này."

"O(∩_∩)O ha ha ha ~~~" Tiểu Đàm ở đầu dây bên kia cười điên cuồng không ngớt: "Đây thật sự là lời mà nữ thần Sênh Ca của chúng ta nói sao."

"Mình không phải nữ thần, mình là fangirl." Diệp Niệm Sênh cũng không nhịn được mà bật cười.

"Đúng rồi, mĩ nữ, vừa qua có một chương trình đại thần lòng tiếng của đài phát thanh, người hâm mộ đã bỏ phiếu để chọn ra nữ thần lòng tiếng [1], ban tổ chức nhờ mình nghĩ cách mời cậu tham gia cho bằng được, mình đồng ý rồi."

"Mình không đi đâu." Diệp Niệm Sênh suy nghĩ một lúc vẫn quyết định không đi, ban đầu cô đi lòng tiếng là vì đã thể hiện bản thân trong lớp học, thầy giáo phát hiện cô rất có thiên phú trong việc mô tả giọng nói, hơn nữa giọng gốc không tệ, cho nên đề cử cô đi lòng tiếng.

Cô dùng nghệ danh Sênh Ca này bắt đầu tham gia lòng tiếng cho từng nhân vật nhỏ, về sau, nhà sản xuất chỉ định, muốn cô lòng tiếng cho nữ chính, chỉ mất một năm ngắn ngủi, chuyện này vô cùng hiếm thấy trong ngành lòng tiếng.

Phần lớn người thành công trong ngành lòng tiếng đều phải chịu khổ rất nhiều năm mới có được chút thành tựu, phần lớn giọng nói tốt đều bị nhấn chìm trong vô vàn âm vực, đây chính là thực tế tàn khốc, mà cô chắc chắn rất may mắn, trong ba năm đại học, đã có vô số người hâm mộ bị cuốn

hút bởi giọng nói của cô, cô trở thành nữ thần lồng tiếng được yêu thích.

Trong lúc bạn học xung quanh từng người một sớm đi lên màn ảnh, cô ảm thân nơi hậu đài, nhưng cũng tìm được một khoảng trời đất cho riêng mình.

Năm tư, cô không nhận bất cứ công việc lồng tiếng nào, mà lại chuyên tâm tập trung vào biểu diễn, chuẩn bị tốt nghiệp, dù sao cô cũng là sinh viên khoa biểu diễn.

“Cậu trực tiếp lấy thân phận Sênh Ca để tiến vào ngành giải trí có phải tốt không? Giảm đi không ít phiền toái.”

“Lồng tiếng là lồng tiếng, đóng phim là đóng phim, mình muốn mọi người công nhận kỹ năng diễn xuất của mình trước.” Diệp Niệm Sênh lơ đãng nói.

“Chẳng lẽ không ai nhận ra giọng nói của cậu?”

“Có chứ, rất nhiều người trong đoàn phim nói giọng nói của mình rất quen tai, thậm chí có người trực tiếp nhận ra giọng nói của mình rất giống Sênh Ca. Mình đều cười một tiếng mà không trả lời. Dù sao cũng chưa có ai từng gặp Sênh Ca.”

“Được rồi, cậu thật sự không đi sao, hai chúng ta cũng không gặp nhau lâu rồi. Cậu không nhận lời đi, hôm đó mình chỉ đi có một mình, sao cậu nhẫn tâm để mình cô đơn vậy?” Tiểu Đàm năn nỉ. Thế nhưng cô đã ảm đầu vỗ ngực bảo đảm với ban tổ chức rằng, cô nhất định có thể mời Sênh Ca đến.

Lúc này Diệp Niệm Sênh ngồi bật dậy: “Nói vậy là cậu muốn đi.”

“Đúng vậy, bởi vì người hâm mộ đang mong đợi, cho nên không muốn phụ lòng bọn họ.” Tiểu Đàm cũng là nữ thần trong ngành lồng tiếng, cùng tuổi với Diệp Niệm Sênh, khi hai người gặp nhau lần đầu tiên ở phòng thu, liền vừa gặp đã thân, trở thành bạn tốt không có gì giấu nhau.

Bây giờ Tiểu Đàm và Diệp Niệm Sênh đều đang từ từ rút khỏi ngành lồng tiếng, sau khi tốt nghiệp cô sẽ ở nhà tự mở công ty.

“Sênh Sênh, cậu nhẫn tâm vứt bỏ không để ý đến người hâm mộ sao? Hoành Điểm lại cách Thượng Hải không xa, cậu lái xe ba tiếng đồng hồ là đến rồi.”

“Chương trình vào giờ nào? Bởi vì cũng lâu không gặp Tiểu Đàm, Diệp Niệm Sênh có chút động lòng.

Thứ sáu cuối tuần từ bảy giờ tối đến chín giờ. Đến không, Sênh Sênh.” Tiểu Đàm lại khuyên nhủ một lần nữa.

“Mình coi lại coi hôm đó có rảnh hay không đã.”《nguyên thua cuộc》 quay được gần ba tháng rồi, cô là nữ thứ nên phần diễn tương đối không nhiều như thế, bỏ ra vài tiếng đồng hồ cũng không thành vấn đề, Diệp Niệm Sênh tính toán.

“Nói vậy tức là cậu đồng ý rồi.” Giọng nói của Tiểu Đàm để lộ ra sự vui sướng của cô.

“Để xem lại đã.” Đương nhiên Diệp Niệm Sênh cũng rất muốn gặp khuê mật, chỉ là do tính đặc biệt của việc quay phim, cô không thể chắc chắn trăm phần trăm sẽ đi, có kỳ vọng sẽ có thất vọng, cho nên cô nói sang chuyện khác. “Công việc của cậu gần đây thế nào?”

“Bỏ đi, đừng nói nữa, gặp phải một ông chủ siêu cấp biến thái, có bệnh nghiện sạch sẽ nặng thì không nói, tài liệu không dài còn bắt mình đọc từng câu từng chữ cho anh ta nghe, mình sắp không chịu nổi nữa rồi.” Tiểu Đàm vô cùng uất ức nói.

“Bây giờ ngừng lại vẫn là trường học tốt, vừa mới tốt nghiệp một cái là tâm tình lập tức già đi mười tuổi.” Diệp Niệm Sênh cũng nhìn trần nhà màu trắng, không khỏi bùi ngùi nói.

“Cậu đi quay phim không phải còn gặp được thần tượng sao, thật tốt mà.” Tiểu Đàm tràn đầy hâm mộ.

“Anh Ca đến gặp ba của anh ấy, cũng không phải...” Đến gặp mình...

“Haha... Nói không chừng anh ấy sẽ còn đến thăm nữa, lần sau cậu nhất định phải nắm chắc cơ hội. Mình cúp máy trước, ông chủ biến thái tới rồi.” Tiểu Đàm nói mấy câu cuối cùng bằng giọng cực kì nhỏ, sau đó Diệp Niệm Sênh nghe thấy tiếng ngắt điện thoại.

Rốt cuộc là ông chủ như thế nào lại khiến Tiểu Đàm luôn không sợ trời không sợ đất mới nhìn thấy anh ta đã giống như chuột thấy mèo, Diệp Niệm Sênh khẽ mỉm cười, có cơ hội phải gặp thử một lần mới được.

Cô đứng dậy đi tới tủ lạnh, tiện tay lấy một chai nước uống, sau đó ừng ực uống vài ngụm. Đến giờ tâm tình cô vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Thần tượng vốn không thể chạm tới bỗng rơi từ trên trời xuống, xuất hiện trong sinh mệnh của cô, khiến cô có chút không kịp thích ứng. Cô dùng hai tay vỗ vỗ mặt mình, dù sao vẫn cảm thấy bây giờ mình đang ở trong mộng, không cẩn thận một chút sẽ tỉnh lại.

Nằm trang điểm trên giường, mở tài khoản weibo Sênh Ca gần một năm chưa dùng tới lên, bài weibo cuối cùng “Wake me up when September

ends” được đăng vào tháng chín năm ngoái, phía dưới có rất nhiều bình luận mới đăng gần đây.

“Sẽ tham gia chương trình “Luyến Âm” chứ, thật sự mong chờ chị xuất hiện.”

“Sênh Ca sama, em muốn nghe giọng của chị.”

“Xin nữ thần trở về.”

“Rất hy vọng Sênh Đại quay về.”

“Người nào từng nghe giọng của Sênh Ca, đều sẽ ái mộ cô ấy.”

“Giọng cũng như người, Sênh Đại nhất định là đại mỹ nhân.”

...

Đã một năm cô không có tác phẩm lồng tiếng mới, nhưng người hâm mộ vẫn không quên cô. Số lượt hâm mộ trên weibo thậm chí có tăng không có giảm, từ 200 vạn thành 300 vạn.

“Bởi vì người hâm mộ đang mong đợi, cho nên không muốn phụ lòng bọn họ.” Trong đầu Diệp Niệm Sênh vọng lại những lời này của Tiểu Đàm, vì vậy cô đăng một weibo mới.

“Bởi vì được yêu mến, cho nên không thể phụ lòng, thứ sáu cuối tuần không gặp không về nha.” @Chương_Trình_Luyến_Âm @Đàm_Tinh”

Sau đó Diệp Niệm Sênh đăng xuất khỏi Weibo Sênh Ca, vào nick Weibo “Diệp Niệm Sênh”, weibo này vẫn luôn tương đối vắng vẻ, thậm chí còn không được chứng thực. Chỉ là bình thường cô sẽ đăng một số tâm tình hời hợt, thỉnh thoảng sẽ đăng vài tấm hình tự sướng thôi.

Vừa mới đăng nhập, Diệp Niệm Sênh liền phát hiện người hâm mộ của mình từ mấy trăm chọt tăng vọt lên bảy vạn người.

Đang lúc buồn bực, Sênh Ca nhìn thấy một bài mới trong mục Theo dõi đặc biệt của mình, một tiếng trước Mộ Thiên Ca đăng một weibo mới: “Hôm nay gặp một nữ sinh dễ thương, nói là người hâm mộ của tôi.” 519 lượt theo dõi rất lâu chưa thay đổi của anh, chọt thêm 1. Mà người thứ 520 được anh theo dõi chính là: Diệp Niệm Sênh.

Chết ở chỗ, nick của cô chưa được chứng thực, chỉ theo dõi một mình Mộ Thiên Ca. Vậy không phải rõ ràng nữ sinh đã gặp anh chính là... cô sao. Chẳng trách chọt có nhiều người theo dõi cô như vậy.

Nhìn bốn chữ “nữ sinh dễ thương”, khóe miệng Diệp Niệm Sênh không tự chủ mà giương lên, nghĩ đến việc thần tượng tìm kiếm tên mình trên Weibo, trong lòng Diệp Niệm Sênh dâng lên niềm hạnh phúc lâng lâng. Nhớ lại đủ loại trạng thái 囍 sau khi gặp lại anh, một mình cô ngồi trong phòng của mình, bỗng dung đỏ mặt.

=====

Chú thích:

[1] Nữ thần lồng tiếng: Nguyên tác là CV nữ thần, CV là viết tắt của Character Voice - chỉ những diễn viên lồng tiếng anime Nhật Bản, sau này được dùng chung cho các diễn viên lồng tiếng. Đúng ra cần để nguyên là CV, tuy nhiên để nguyên thuật ngữ này sẽ khiến bạn đọc gặp rắc rối, không hiểu nghĩa, buộc phải tìm chú thích, như vậy rất dễ tụt mood nên mình giải thích lên văn bản ở trên luôn. Truyền mình edit có rất nhiều chỗ không để nguyên thuật ngữ với từ viết tắt mà giải nghĩa trực tiếp vì mình thấy như vậy sẽ mượt hơn, đây là quy tắc của riêng mình, mong bạn đọc thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sênh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hà Xứ Bất Tương Phùng (Nơi Đâu Không Gặp Lại)

Edit: Thổ Lật (Cò Chymte)

Được thần tượng theo dõi không phải việc nhỏ đối với Diệp Niệm Sênh, cô vội vàng xin chứng thực, theo dõi thêm Đàm Tinh, Sênh Ca (cũng chính là mình) còn có bạn cùng phòng đại học nay đã có chút danh tiếng: Lý Mặc.

Vốn cô cũng muốn tag thần tượng một chút, có điều nghĩ lại anh bận rộn như vậy, vẫn nên bỏ đi. Đương nhiên Diệp Niệm Sinh cũng theo dõi một số người để nói chuyện trong đoàn phim Nguyễn Thua Cuộc. Nếu không chỉ theo dõi một mình Mộ Thiên Ca, cô thật sự có chút ngượng ngùng.

Bây giờ cô không hiểu sao, luôn luôn có cảm giác có tật giật mình, nhưng rõ ràng cô không làm gì hết mà.

Dùng tài khoản Sinh ca trong khi tài khoản này xin chứng thực, Sinh Ca chợt nhìn thấy vô số bình luận dưới trạng thái mình vừa đăng tải, các fan đều rất vui vì cô trở lại, mà bây giờ cô cũng cảm thấy rất vui vẻ.

~~~~~

Ngày thứ hai, đến đoàn phim, mọi thứ đều giống như bình thường.

“Chú Thành, chào buổi sáng” Diệp Niệm Sinh đi qua lúc Mộ Tắc Thành đang trang điểm, rất lễ phép chào hỏi ông.

Mộ Tắc Thành tuy lớn tuổi, nhưng từ khuôn mặt sắc sảo có thể thấy vẻ đẹp tuấn tú hơn người khi còn trẻ. Hơn nữa đáng người được chăm sóc vô cùng tốt, chẳng trách có thể dễ dàng mê hoặc một đám bà chủ gia đình.

Kỳ thật, khuôn mặt và dáng người của Mộ Thiên Ca đều rất giống ông, cho nên cũng làm người khác chú ý như nhau.

“Tiểu Diệp, lại đây.” Mộ Tắc Thành mang theo ý cười ấm áp vẫy tay với Diệp Niệm Sinh.

Diệp Niệm Sinh vốn phải đi đến phòng trang điểm của mình lại mỉm cười đi đến bên người Mộ Tắc Thành.

“Cháu và Thiên Ca nhà ta trước đây đã quen biết?”

Diệp Niệm Sinh vội vàng lắc đầu nói: “Không biết.” Sau đó lại vội vàng gật đầu nói: “Biết.”

Nói không biết là vì trước đây bọn họ chưa từng gặp mặt thật sự, nói biết là vì nói đến Mộ Thiên Ca. Ai có thể nói mình không biết Mộ Thiên Ca chứ? Cho nên cuối cùng cô lại bổ sung một câu: “Cháu là fan của anh ấy.”

Nói xong cô mới phát hiện câu nói được nói nhiều nhất trong hai ngày nay chính là, tôi là fan của anh Ca. Không có cách nào, ai bảo đây là một sự thật không thể chối cãi chứ.

Mộ Tắc Thành nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Diệp Niệm Sinh, cười nói đầy hàm ý: “Cháu là fan của Thiên Ca à, fan tốt, ha ha...”

Diệp Niệm Sinh nghi hoặc nhìn Mộ Tắc Thành, trông rõ ý tứ trong lời nói của ông, lại chỉ thấy ông đứng lên nói: “Mẹ của Thiên Ca cũng là fan số một của ta. Thiên Ca cũng nên tìm một người bạn gái rồi.”

“Không phải nói anh Ca đã có bạn gái rồi sao?” Trước đó không lâu tiêu đề của các tờ báo đều đưa tin nói Mộ Thiên Ca đang hẹn hò với người mẫu quốc tế Angela mà? Nói xong Diệp Niệm Sinh mới phát giác mình nói sai, Mộ Tắc Thành chắc chắn sẽ cảm thấy mình thật nhiều chuyện, kỳ thật chẳng qua là cô có chú ý tất cả tin tức của Mộ Thiên Ca, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua tin tức giải trí này.

“Anh Ca?” Ánh mắt Mộ Tắc Thành tràn ngập ý cười, nói: “Nó toàn nói công việc bẽ bộn, dù sao tới bây giờ vẫn chưa từng đưa bạn gái về cho ta cùng mẹ nó gặp mặt.”

Diệp Niệm Sinh ngượng ngùng cúi đầu, “anh Ca” thật sự là cách xưng hô vô cùng thân thiết.

Đang nói chuyện, có nhân viên công tác kính cẩn đến mời Mộ Tắc Thành ra phòng quay, tiếp theo là cảnh của ông, mà Diệp Niệm Sinh cũng cười nói: “Chú Thành, cháu không quấy rầy nữa, cháu cũng đi chuẩn bị đây.”

Mộ Tắc Thành khẽ vuốt cằm, nhìn Diệp Niệm Sinh đang xoay người rời đi, sau đó nói với người đại diện đứng phía sau - lão Tống: “Cô bé là cô gái đầu tiên Thiên Ca chủ động hỏi thăm sao?”

“Đúng vậy, ngày hôm qua tôi thấy lúc Thiên Ca sắp đi, còn đi qua tạm biệt riêng với cô bé.” Lão Tống trả lời.

“Tiểu Diệp là một đứa bé tốt.” Mộ Tắc Thành vui mừng cười cười sau đó sai bước đi đến phòng quay.

~~~~~

Từ khi gặp Mộ Thiên Ca trong đoàn phim, trong lòng Diệp Niệm Sinh luôn man theo một tia hi vọng, hi vọng anh lại có thể đến theo dõi.

Chỉ là theo như cô được biết từ các tin tức trên mạng và weibo của anh, công việc gần đây của anh bận tới tấp, gần như trở thành người bay trên không trung.

Anh... Hẳn là đã quên mình rồi, mỗi ngày Diệp Niệm Sinh đều nghĩ như vậy, sau đó vô tình đã đến ngày trực tiếp chương trình Luyến Âm. Cô vừa

lái xe về Thượng Hải liền đi thẳng đến đài phát thanh, đêm nay cô hoàn thành tiết mục xong sẽ chạy về Hoành Đĩnh. Ngày mai có cảnh quay của cô.

“Sênh Sênh...”

“Tiểu Đàm...”

Hai nữ khách quý tại đài phát thanh vừa gặp mặt, liền ôm chặt lấy nhau, quay nhảy tại chỗ vài vòng liền.

“Mấy tháng không gặp mỹ nữ vẫn đẹp như thế.” Tiểu Đàm vừa nhìn thấy Diệp Niệm Sênh vội khen. Diệp Niệm Sênh cũng không trang điểm, chỉ áo sơ mi trắng với quần jeans, nhưng sao quần áo bình thường cô mặc trên người phối hợp với khí chất của cô lại càng tăng sức hấp dẫn.

“Nguyên xi lời này trả lại cho cậu đấy.” Diệp Niệm Sênh cũng nói, sau đó cầm lấy một ly trà trên bàn uống một ngụm.

“Làm sao đẹp bằng cô gái được Mộ Thiên Ca khen đáng yêu chứ.” Tiểu Đàm cười trộm trêu chọc nói.

Tí nữa Diệp Niệm Sênh đã phun hết nước trà trong miệng ra, nhưng vẫn cố nuốt xuống: “Điều Đàm.. Cậu không muốn sống.”

Diệp Niệm Sênh nói xong liền hà hơi, chuẩn bị cù cô, đây là huyết chết của Tiểu Đàm: sợ nhột.

Không được, Tiểu Đàm vừa thấy điệu bộ này của cô, vội vàng giơ hai tay đầu hàng: “Đại mỹ nữ, mình không dám, cậu hãy bỏ qua cho mình đi.”

Lúc này có người gõ cửa, Diệp Niệm Sênh và Tiểu Đàm thôi chơi đùa, Diệp Niệm Sênh tiến lên mở cửa, đứng ở cửa là một chàng trai trẻ mi thanh mục tú, mặc Tây phục chỉnh tề, đứng ngay thẳng ở cửa nói: “Xin hỏi đây là phòng nghỉ của Sênh Ca và Đàm Tinh phải không?”

Không đợi Diệp Niệm Sênh mở miệng, Tiểu Đàm đã tiến lên, ôm lấy cánh tay Diệp Niệm Sênh nói: “Tôi là Đàm Tinh, cô ấy là Sênh Ca. Anh là?”

Ánh mắt của chàng trai kia còn dừng trên người Diệp Niệm Sênh, một lúc lâu mới kịp phản ứng nói: “Tôi là người chủ trì Trương Đồng của ngày hôm nay. Nghe danh hai vị nữ thần đã lâu, không ngờ hai cô còn trẻ như vậy.”

Nghe được hai chữ nữ thần, Diệp Niệm Sênh và Tiểu Đàm nhìn nhau cười.

“Đoán chừng anh ta tưởng hai chúng ta là phụ nữ trung niên.” Tiểu Đàm nói với Diệp Niệm Sênh.

“Chương trình sắp bắt đầu sao?” Diệp Niệm Sênh thật sự có chút không chịu nổi ánh mắt người chủ trì kia cứ dừng trên người mình. Cho nên hỏi.

“À, đúng. Mời hai vị theo tôi.”

“Việc mời chúng ta tới phòng thu có vẻ như không phải việc của người chủ trì.” Khi ở phòng thu Tiểu Đàm thông minh hỏi.

Chàng trai chủ trì kia kìm nén đỏ cả mặt, hơn nửa ngày cuối cùng mới nói: “Thật ra tôi là fan của cô giáo Sênh Ca.”

“Cô giáo không dám nhận, tuổi tác chúng ta hẳn là ngang nhau, gọi tôi là Sênh Ca được rồi.” Diệp Niệm Sênh cười nói.

“Được.” Trương Đồng gật đầu, nhanh chóng đưa hai người vào phòng thu.

Vừa vào phòng thu, Diệp Niệm Sênh và Tiểu Đàm lễ phép chào hỏi nhân viên công tác xong, liền mỉm cười ngồi xuống, sau đó nghe tiếng đếm ngược, một đoạn âm nhạc chậm rãi kết thúc.

“Đam mê giọng nói tốt, tiến vào ‘Luyện Âm’. Chào buổi tối mọi người, tôi là Trương Đồng, mấy kì ‘Luyện Âm’ trước đã mời rất nhiều đại thần lòng tiếng, hôm nay xin giới thiệu với mọi người nữ thần lòng tiếng nổi tiếng Sênh Ca và Đàm Tinh.”

“Chào mọi người, tôi là Sênh Ca.” “Chào mọi người, tôi là Đàm Tinh.”

“Tôi không thể không hướng về trước máy thu thanh tiết lộ cho mọi người một chuyện, ngồi trước mặt tôi là hai đại mỹ nữ.”

“Hai đại mỹ nữ, ai xinh đẹp hơn.” Tiểu Đàm nghịch ngợm trêu ghẹo.

Dễ nhận thấy người chủ trì thật không ngờ Tiểu Đàm sẽ hỏi như vậy, nhất thời không biết tiếp nhận như thế nào.

“Vừa rồi không phải anh vừa mới nói mình là fan của Sênh Ca sao, vậy đương nhiên Sênh Ca đẹp hơn rồi.” Tiểu Đàm nói rất chân thành.

“Tiểu Đàm mới xinh đẹp không ai sánh bằng.” Giọng nói xinh đẹp của Diệp Niệm Sênh xuất hiện trên sóng radio, vô cùng êm tai.

“Hai người đẹp như nhau.” Trương Đồng dừng một chút, tiếp tục nói “Sênh Ca và Đàm Tinh đều là nghệ danh của hai vị, xin hỏi vì sao lại có cái

tên này?”

“Tôi vốn họ Đàm, sau đó nhất thời cao hứng, nghĩ ra tên Đàm Tinh.” Thật ra thì tên thật của Tiểu Đàm chính là Đàm Tinh, nghệ danh của cô cũng vì vậy mà có. Trong giọng nói trong trẻo của Tiểu Đàm lộ ra cảm giác ưu nhã, còn trong giọng nói dịu dàng của Diệp Niệm Sênh lại mang theo chút lười biếng.

“Mộ Thiên Ca là thần tượng của tôi, cho nên lúc đó tôi liền lấy tên Sênh Ca này.” Thật ra thì người hâm mộ của Sênh Ca cũng biết cô thích Mộ Thiên Ca, bởi vì trên weibo của cô vẫn hay viết cô đi tới buổi biểu diễn của Mộ Thiên Ca, cũng thường đăng lời bài hát của Mộ Thiên Ca.

Bởi vì không ai biết Sênh Ca rốt cuộc là ai, dài ngắn ra sao, cho nên cho dù cô được người hâm mộ theo dõi như vậy, cũng có thể nói mình thích anh không chút kiêng kị.

“Cô từng gặp Mộ Thiên Ca ngoài đời chưa?” Trương Đồng tiếp tục hỏi.

“Dĩ nhiên cô ấy đã gặp rồi.” Tiểu Đàm giành trả lời, sau đó cô nháy mắt với Diệp Niệm Sênh mấy cái, nói: “Sênh Sênh, có phải vậy không?”

“Tôi là fan trung thành của anh Ca, vẫn thường đi nghe các buổi biểu diễn của anh.” Tiếp Niệm Sênh giải thích câu “Dĩ nhiên gặp rồi” của Tiểu Đàm. Sau đó quảng cho Tiểu Đàm một ánh mắt, ý bảo không cần nhiều chuyện, Tiểu Đàm lập tức ngẫm hiểu, nói: “Đúng vậy, Sênh Sênh vẫn hay tới những buổi biểu diễn của anh ấy.”

Cuối cùng Trương Đồng cũng đổi đề tài: “Như vậy vì sao hai vị còn trẻ như thế, đã lựa chọn rút khỏi ngành lòng tiếng vậy?”

“Rút khỏi đối với chúng ta là một sự thay đổi, đúng không, Tiểu Đàm.” Diệp Niệm Sênh nhìn về phía Tiểu Đàm.

“Ừ ừ, Sênh Sênh và tôi đều là vì phấn đấu cho sự nghiệp mới. Chúng tôi cũng không phải hoàn toàn rút khỏi, chỉ có lẽ là không thường xuyên đi lòng tiếng nữa thôi.”

“Mọi người đều biết, hai người các cô ngoài đời là bạn rất thân, có thường gọi điện thoại nói chuyện không?”

“Dĩ nhiên.” Hai người trăm miệng một lời đáp.

Cuộc trò chuyện diễn ra không không khí thoải mái, bởi vì có Tiểu Đàm, nên Sênh Ca cảm thấy rất dễ chịu.

“Sắp kết thúc chương trình, hi vọng hai vị nữ thần có thể cùng hát một bài, tặng cho Luyến Âm một kết thúc viên mãn.”

Diệp Niệm Sênh và Tiểu Đàm nói thầm mấy câu, cô tự nhiên mở miệng trước: “Vậy thì vì mọi người, tôi và Tiểu Đàm xin hát bài《nhân gian》[1] mà mỗi lần đi Karaoke chúng tôi đều hát.”

Vương Phi[2] cũng là nữ ca sĩ mà Diệp Niệm Sênh và Tiểu Đàm rất thích.

“Trời trên nhân gian.

Nếu thật sự đáng để ca tụng.

Cũng là bởi vì có anh.

Mới có thể trở nên ồn ào...”

Hát xong một đoạn, chương trình kết thúc.

Cùng ra khỏi phòng thu với Tiểu Đàm, vừa mở máy đã nhận được vô số tin nhắn kêu phục vụ, cô oán hận nhìn điện thoại di động của mình nói: “Sênh Sênh, vốn còn muốn cùng cậu an9 đêm, nhưng ông chủ biến thái của mình bắt mình trở về làm việc.”

“Được rồi, biết rồi, dù sao hôm nay mình cũng phải chạy về Hoàn Kiếm, ăn cơm để lần sau đi.” Diệp Niệm Sênh luôn luôn chu đáo.

Tiểu Đàm ôm Diệp Niệm Sênh thật chặt sau đó mới từ từ rời đi. Khi Diệp Niệm Sênh vừa xuống khỏi thang máy chạy thẳng tới cửa lớn, Trương Đồng gọi cô lại từ phía sau.

“Sênh Ca.”

Diệp Niệm Sênh xoay người, tươi cười hỏi: “Có chuyện gì?”

“Tôi... tôi có thể mời cô một ly cà phê không?”

“Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng giờ tôi đang có việc, thật ngại quá.” Lời mời như vậy, Diệp Niệm Sênh đã nhận được vô số lần, liền từ chối không

cần suy suy nghĩ.

"Trương Đồng có chút thất vọng, cuối cùng cũng nhìn thấy nữ thần trong lòng mình, anh đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội, "Phải làm sao mới lấy được phụng thức liên lạc của cô đây?"

Anh dịu dàng hỏi, cô khẽ mỉm cười: "Nếu anh là Mộ Thiên Ca, tôi có thể suy nghĩ cho anh cách liên lạc với tôi." Thật ra thì nếu như là Mộ Thiên Ca, cô vốn không cần suy nghĩ, lập tức lấy bút viết số điện thoại.

Nhưng trong giây phút cô mỉm cười xoay người, cô sững sờ tại chỗ. Chàng trai anh tuấn cao lớn cách đó mấy mét dù mang theo kính mắt và mũi lờn trai, nhưng khí chất ấy cô lại rất quen thuộc.

Mộ Thiên Ca vốn âm thầm đến đây gặp bạn tốt, vừa rồi chuẩn bị rời đi, không ngờ lại vô tình gặp Diệp Niệm Sinh đang bày tỏ. Hơn nữa lúc nghe được câu cuối cùng, khỏe mỗi anh khẽ nhếch lên.

Chú thích:

[1] Nhân Gian: một ca khúc do Vương Phi trình bày.

[2] Vương Phi: sinh ngày 8 tháng 8 năm 1969, là nữ ca sĩ, nhạc sĩ Hồng Kông gốc Trung Quốc. Là một giọng ca đặc biệt và sắc sảo không thể lẫn lộn trong lịch sử âm nhạc Hoa ngữ trong thời gian 1, 2 thập niên gần đây, Vương Phi có lượng fan ái mộ khổng lồ trải khắp Á Châu và gọi cô dưới tên "Thiên hậu".

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trăng Sáng Theo Người Tới

"Tiểu Sinh, đã lâu không gặp." Mộ Thiên Ca tháo kính mắt xuống, mỉm cười nói. Lần này cô không trang điểm đậm, tĩnh lặng, xinh đẹp tự nhiên tựa hoa sen thanh khiết.

"Anh Ca?" Ánh mắt cô lóe lên sự ngạc nhiên và mừng rỡ.

"Đề em chờ lâu rồi? Chúng ta đi ăn cơm trước đã, thế nào?" Giọng nói ấm áp của Mộ Thiên Ca như làn gió ấm lướt nhẹ qua mặt, sưởi ấm khiến người ta say mê.

"Dạ, được." Không chút do dự.

"Sinh Ca." Trương Đồng có chút tổn thương gọi cô lại.

"Xin hỏi anh còn có việc gì không?"

"Cô vĩnh viễn là nữ thần lòng tiếng trong lòng tôi." Trương Đồng gượng cười, nói.

"Cảm ơn." Diệp Niệm Sinh sững sờ, sau đó liền lễ phép đáp lại.

"Thật ngại quá, tôi muốn đưa cô ấy đi trước, gặp lại sau." Mộ Thiên Ca thân thiện đưa tay với anh ta.

"Tạm biệt." Trương Đồng cũng đưa tay ra, có chút không dám tin, nữ thần cô ấy được thần tượng âm nhạc nổi tiếng Mộ Thiên Ca đưa đi. Hầu hết đàn ông đứng trước mặt Mộ Thiên Ca, đều sẽ tự cảm thấy thua kém.

Trong lúc Trương Đồng đang thất thần, bóng dáng bọn họ cũng xa dần, biến mất ở cửa xoay màu vàng kim.

Mãi đến khi ngồi vào trong xe của Mộ Thiên Ca, Diệp Niệm Sinh mới thật sự ý thức được người ngồi bên cạnh cô là Mộ Thiên Ca, Mộ Thiên Ca chân chân chính chính, không phải poster, lại càng không phải mơ.

"Thì ra em chính là Sinh Ca." Im lặng hồi lâu, câu nói nhẹ nhàng của Mộ Thiên Ca mới phá vỡ bầu không khí có vẻ lúng túng này.

"Dạ." Diệp Niệm Sinh gật đầu một cái. Cô có thể giấu diếm bất cứ ai, chỉ không thể giấu anh, đơn giản vì anh là Mộ Thiên Ca, không phải ai

khác.

"Chẳng trách lần đầu anh nghe thấy giọng nói của em, lại cảm thấy như đã từng quen biết." Mộ Thiên Ca trầm ngâm nhớ lại.

"Anh đã nghe em lồng tiếng?" Diệp Niệm Sinh mở to mắt hỏi.

"Từng xem《 Mộng Hồi Đại Thanh 》em đóng."

"Bộ phim đó rất dài, tận 72 tập." Diệp Niệm Sinh kinh ngạc, anh luôn bận rộn đã từng xem bộ phim này, mặc dù năm trước bộ phim này có thịnh thành một thời gian, sức nóng còn dư lại đến nay vẫn chưa hết, nhưng thật sự quá dài, anh lại bận như thế.

"Đạo diễn Cổ Phong là bạn tốt của anh, hơn nữa bộ phim này khá trung thành với lịch sử, vua Khang Hy cũng là một vị hoàng đế anh khá yêu thích." Mộ Thiên Ca trả lời như vậy. "Em lồng tiếng cho nữ chính rất hay." Lúc ấy anh cũng rất thích giọng nói của cô.

"Cảm ơn." Chính bộ《 Mộng Hồi Đại Thanh 》 này đã khiến cái tên Sinh Ca nhanh chóng nổi tiếng trong giới lồng tiếng, điện ảnh và truyền hình. Nhưng dù có nhận được nhiều tiếng vỗ tay hơn nữa cũng không sánh bằng lời khen ngợi có vẻ thờ ơ này của Mộ Thiên Ca.

"Có vẻ như anh có quan hệ rất tốt với rất nhiều nghệ sĩ trong ngành." Diệp Niệm Sinh không thể không ca ngợi.

"Không lẽ em hi vọng nhân duyên của anh rất kém sao." Mộ Thiên Ca cười nhạt.

"Diệp Niệm Sinh vội vàng khoát tay, cuống cuồng nói: "Sao có thể chứ?"

"Đùa với em thôi."

Lúc này Diệp Niệm Sinh mới nhìn ra ý cười thâm nhiên trong mắt anh, sau đó, cùng nhìn nhau cười.

Ánh đèn chớp chớp ngoài cửa sổ, vàng trắng rầm nhọt nhọt treo trên màn trời đen như mực. Khi xe đi qua Bến Thượng Hải[1], nhìn tháp Minh Châu Phương Đông[2] kiên cường đứng sừng sững cách đó không xa, Diệp Niệm Sinh chợt thốt lên một câu: "Thì ra cảnh đêm Thượng Hải đẹp như vậy." Sống tại Thượng Hải lâu như vậy, lần đầu tiên cô ngây ngất trước từng cảnh đẹp của thành phố này như vậy.

"Phong cảnh có đẹp hay không còn phụ thuộc vào việc em ngắm cùng ai nữa, Tiểu Sinh, em nói có phải không?"

Diệp Niệm Sinh tí mĩ suy ngẫm ý tứ trong lời nói của anh, sau đó nghiêm túc gật đầu một cái.

Đối với cô mà nói, những ánh đèn đêm nay, Thượng Hải về đêm đẹp mê hồn, mỗi góc độ đều rực rỡ lạ thường, chính là bởi vì có anh ở bên người.

Chiếc xe màu xám bạc chậm rãi tiến vào một câu lạc bộ cổ điển cao cấp nhưng lại có vẻ bình thường, thế nhưng đi vào trong đó, Diệp Niệm Sinh mới biết cái gì gọi là "Kiêm tốn mà xa hoa." Câu lạc bộ cao cấp này, tên là Trích Tinh các, Diệp Niệm Sinh từng nghe qua, nhưng chưa từng tới.

Phía trong nhà hàng có thể dùng cụm từ "nguy nga lộng lẫy" để hình dung, đèn treo sáng lấp lánh, giấy dán tường cao cấp, hành lang quanh co ngoằn ngoèo, sang trọng như là hoàng cung.

"Đây là món tráng miệng đề tặng của nơi này, sủi cảo hấp Linh Lung, thử xem." Mộ Thiên ca cười, dùng đũa gắp một chiếc sủi cảo cho cô, nói.

"Nếu như bị những người hâm mộ khác biết, thần tượng tốt với em như vậy, các cô ấy nhất định sẽ ao ước, ghen tỵ, căm hận đủ kiểu." Diệp Niệm Sinh ăn xong một miếng sủi cảo hấp Linh Lung ngon tuyệt, sau khi nhìn một bàn đầy thức ăn ngon khiến người ta thèm nhỏ dãi, xúc động nói.

"Sao lại thích anh?" Mộ Thiên ca dừng một chút, sau đó dịu dàng hỏi dò: "Ý của anh là tại sao lại xem anh là thần tượng?"

Bạn có thể tưởng tượng được cảm giác thần tượng bạn đã thích năm năm đột nhiên hỏi 'tại sao lại thích anh' không? Diệp Niệm Sinh suy nghĩ tìm tòi thật lâu, cuối cùng nghiêm túc trả lời: "Lúc đầu thích giọng hát của anh, bởi vì em mê giọng hát. Sau đó lại thích bài hát của anh, tiếp theo thích nụ cười của anh, cuối cùng cảm thấy anh cái gì cũng tốt, chỉ cần là anh, em đều thích."

Lời thổ lộ của Diệp Niệm Sinh hoàn toàn là lời thật lòng của một fan trung thành.

Mộ Thiên Ca nghe xong, khóe miệng nâng lên thành một đường cong đẹp mắt: "Nếu anh nói anh cũng có thần tượng như em, em có tin không?"

Diệp Niệm Sinh gật đầu một cái, đương nhiên là cô tin, ai lại không có một thần tượng trong đời cơ chứ.

"Vậy nếu anh nói thần tượng đó là em thì sao?" Mộ Thiên Ca cười tà mị, hỏi đầy ý tứ.

Diệp Niệm Sinh lại mở to hai mắt một lần nữa, thật sự không phải cô đang nằm mơ, thần tượng của cô lại nói cô là thần tượng của anh ấy.

Nhất định là anh đang nói giỡn, cô nghĩ như vậy, cho nên trả lời: "Nếu thật như vậy, chắc chắn em còn may mắn hơn cả trúng số."

"Chúc mừng em đã trúng giải." Lần này Mộ Thiên Ca thu lại vẻ mặt đùa giỡn, giọng điệu rất nghiêm túc.

Diệp Niệm Sinh nhìn đôi mắt sâu thẳm của Mộ Thiên Ca, anh không giống như đang nói đùa chút nào.

"Được anh thích là một gánh nặng, phải không?"

"Sao lại thế được, nhưng mà..." Diệp Niệm Sinh chợt không biết nói gì để che dấu nội tâm lúc này đang cuộn cuộn dậy sóng của cô, vì vậy quyết định im lặng.

Mộ Thiên Ca nhìn Diệp Niệm Sinh chau mày, bỗng mở miệng nói: "Mỗi lần anh nói đùa với em, đều khiến em khẩn trương như vậy."

Diệp Niệm Sinh nghe xong, nhẹ nhõm thở ra một hơi dài, nhưng có chút cảm giác mất mát dần lan ra, trái tim cô đập chân thật mà dữ dội, cô giả vờ thoải mái, nói: "Em cũng biết chắc chắn là anh đang nói đùa."

"Có điều anh đã sớm thích giọng nói của em, đây là thật." Mộ Thiên Ca còn thêm vào: "Đúng rồi, vừa rồi ở đài phát thanh, câu cuối cùng em nói với cậu kia, có tính không?"

"Câu nào?" Diệp Niệm Sinh vẫn chưa kịp phản ứng với câu nói vừa rồi của anh, vừa hỏi xong liền nhớ ra, câu cuối cùng cô nói là: "Nếu như anh là Mộ Thiên Ca, tôi có thể cân nhắc cho anh cách liên lạc."

"Thế nào, có cần cân nhắc một chút không?" Mộ Thiên Ca cau mày, thần thái phong lưu không tả nổi.

"Không cần, số của em là 139..." Diệp Niệm Sinh nhanh chóng đọc số điện thoại của mình.

"Được, anh nhớ rồi."

"Không cần nhập vào điện thoại sao?" Diệp Niệm Sinh nói xong lập tức hối hận, rất lo anh không thật sự muốn số của mình, đây chỉ giống như một câu khách sáo.

"Số quan trọng phải dùng trái tim để ghi nhớ mới có ý nghĩa." Giọng nói trầm thấp của Mộ Thiên Ca giữa không khí yên lặng này đặc biệt mê người.

Mà những lời này lại một lần nữa khiến Diệp Niệm Sinh đỏ má, ý của anh là số điện thoại của cô là dãy số quan trọng, phải không?

"Anh Ca, gần đây anh bận gì vậy?" Diệp Niệm Sinh chuyển đề tài.

"Gần đây chuẩn bị cho album mới, ra album xong thì chuẩn bị lưu diễn toàn quốc." Mộ Thiên Ca dừng một chút, tiếp tục nói: "Nghe mới phim của bọn em sắp đóng máy?"

Diệp Niệm Sinh gật đầu: "Các cảnh của em sắp xong rồi, chủ yếu còn một số cảnh của nam nữ chính, đạo diễn nói có thể chiếu phim vào tháng bảy giữa hè."

"Thấy bọn em không thu âm trên phim trường, phải lồng tiếng ở hậu kì sao?" Mộ Thiên Ca hỏi.

"Dạ." Diệp Niệm Sinh gật đầu.

"Vậy em sẽ lồng tiếng cho nhân vật của mình sao?"

"Không đâu, là một diễn viên, em muốn mọi người công nhận kĩ năng diễn xuất của mình trước, sau đó mới công nhận giọng nói của em."

"Nhưng cho dù là kĩ năng diễn xuất hay giọng nói, người mà mọi người công nhận đều là em, đúng không?"

"Dạ. Nhưng em vẫn hi vọng mọi người có thể thích diễn xuất của em, khi thời cơ đến có lẽ em sẽ nói em chính là Sinh Ca."

"Em vẫn chưa có bạn trai?"

Diệp Niệm Sinh đang đắm chìm trong niềm vui hoàn toàn không phát hiện rằng hai vấn đề của Mộ Thiên Ca hoàn toàn không có liên hệ, cô lại đáp: "Đúng vậy, bởi vì chưa gặp đúng người." Không có bạn trai cũng chẳng phải là chuyện xấu hổ gì, cho nên Diệp Niệm Sinh thẳng thắn trả lời. Hơn nữa trong lòng đã có một thần tượng hoàn mỹ như thế, làm sao có thể để người khác lọt vào tầm mắt được?

Lần này bữa ăn khuya diễn ra trong không khí nhẹ nhõm, Mộ Thiên Ca nhìn cô gái khi thì thẹn thùng, khi thì lạnh nhạt như nước, khi lại kiên cường cố chấp suốt buổi, anh cười đầy ý tứ: "Nói không chừng lúc nào đó em lỡ đăng xoay người, sẽ gặp đúng người đó."

"Hi vọng như thế." Đôi mắt Diệp Niệm Sinh sáng lên như ánh trăng, trong lòng bỗng nhớ lại, hai lần cô gặp Mộ Thiên Ca đều là vào lúc cô lỡ đăng

xoay người, anh cứ hoàn mỹ xuất hiện sau lưng cô như thế.

=====

Chú thích:

[1] Bến Thượng Hải (giản thể: 上海外滩, phồn thể: 上海外灘; bính âm: Shànghǎi Wàitān; Thượng Hải Ngoại Than): là khu vực thuộc quận Hoàng Phố tại Thượng Hải, Trung Quốc. Khu vực này tập trung ở một phần của đường Trung Sơn bên trong khu Thượng Hải Công cộng Tô giới (tô giới cho người nước ngoài định cư) trước kia, chạy dọc theo bờ sông Hoàng Phố, đối diện với Phố Đông, ở phần phía đông của quận Hoàng Phố. Bến Thượng Hải thường được dùng để đề cập đến các toà nhà và cầu tàu ở phần này của con đường, cũng như một số vùng lân cận.

[2] Tháp Minh Châu Phương Đông: Tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông (chữ Hán: 东方明珠塔; bính âm: Dōngfāng Míngzhū Tǎ) là một tháp truyền hình ở Thượng Hải, Trung Quốc. Tháp nằm ở mũi bán đảo Lục Gia Chủy, quận Phố Đông, bên sông Hoàng Phố, đối diện với Ngoại Than.

Tháp này được Jia Huan Cheng của công ty Shanghai Modern Architectural Design Co. Ltd. thiết kế. Việc xây dựng bắt đầu từ năm 1991 và hoàn thành năm 1995. Với độ cao 468 m, nó là tháp cao nhất châu Á và tháp cao thứ 3 thế giới. Tháp này thuộc hiệp hội World Federation of Great Towers.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Bắt Nhịp Đường Đầy Hoa

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Ngày hôm sau, tiêu đề của các tờ báo lớn đều là "Cô gái bí ẩn vào đêm khuya của anh Ca." Trong hình là ảnh chụp bọn họ ra khỏi Trích Tinh Các, may mà hai người họ đều có thói quen đội mũ lưỡi trai khi ra khỏi cửa, cộng thêm ánh đèn lờ mờ, ảnh chụp không rõ mặt hai người.

Từ thân hình có thể đoán được, chàng trai kia là Mộ Thiên Ca. Hơn nữa do góc chụp, dường như hai người trong ảnh còn đang ngọt ngào nắm tay. Tối hôm qua Diệp Niệm Sinh được ăn khuya cùng Mộ Thiên Ca, liền không ngừng lái xe chạy về khách sạn ở Hoành Điểm, đương nhiên vì hưng phấn, rất khuya cô mới ngủ được.

"Sênh Sênh, Sênh Sênh, đại mỹ nữ." Sáng sớm, Diệp Niệm Sinh vẫn còn đang ở trong mộng đã bị điện thoại của Tiểu Đàm đánh thức.

"Tiểu Đàm, mình vẫn chưa tỉnh ngủ đâu, chờ mình ngủ no rồi, tán gẫu tiếp."

"Cậu còn ngủ được, tiêu đề của các báo hôm nay đều là tin tức riêng của cậu và Mộ Thiên Ca đấy."

"Tiêu đề báo thì liên quan gì đến mình." Diệp Niệm Sinh vừa mơ hồ nói ra vài từ, vừa trở mình lật người, ngẫm lại câu nói kia của Tiểu Đàm, lập tức đặt mộng ngồi dậy, hô lớn: "Cậu nói gì cơ?"

"Cuối cùng cậu cũng tỉnh." Tiểu Đàm cười xấu xa hỏi dò: "Có phải hôm qua cậu đi ăn khuya cùng Mộ Thiên Ca không?"

"Phải, tình cờ gặp ở đài phát thanh nên..." Diệp Niệm Sinh vừa mở laptop ở đầu giường, vừa trả lời.

"Các cậu chỉ mới gặp nhau lần thứ hai." Tiểu Đàm thở dài nói: "Phát triển thần tốc."

"Cái gì chứ. Bọn mình không làm gì cả." Diệp Niệm Sinh suy nghĩ một chút, nói thêm: "Thật ra thì... mặc dù mình mới chỉ gặp anh ấy hai lần, nhưng mà mình có cảm giác chúng mình đã quen biết từ rất lâu."

"Đó là bởi vì cậu đã hâm mộ anh ta sáu năm, bạn thân mến ạ." Tiểu Đàm vạch trần. "Sai rồi, không chỉ là hâm mộ, mà là thích."

"Tiểu Đàm, xem ra mình đã trúng độc của Mộ Thiên Ca rồi, không thuốc nào cứu được." Lúc nói đến đây, Diệp Niệm Sinh mở Baidu[1] lên tìm kiếm Mộ Thiên Ca, đúng như dự đoán, đều là tin tức về cô gái thần bí lúc đêm khuya của Mộ Thiên Ca.

Xi-căng-đan trước đó về Mộ Thiên Ca và Angela cũng tự sụp đổ, bởi vì từ thân hình của cô gái nhỏ nhắn trong hình có thể đoán được, đây không phải dáng người của người mẫu quốc tế.

"Sênh Sênh, thích thì phải theo đuổi nha. Sói nhỏ xinh đẹp mau đi ăn sạch con cừu lớn." Tiểu Đàm xấu xa nói, sau đó nhỏ giọng nói tiếp: "Ông chủ

tới, gác máy đây."

Nói xong, tiểu Đàm liền cúp điện thoại nhanh như chớp.

Diệp Niệm Sinh ngira mặt nằm trên giường, người khúc khích một hồi, bĩu môi một hồi, u buồn một hồi, phấn khởi một hồi. Tâm tình của cô có chút kì quái, chỉ một lát sau, chuông điện thoại lại tự nhiên vang lên một lần nữa.

"Thế nào, ông chủ lại đi rồi à?" Diệp Niệm Sinh chăm chú nhìn bức ảnh, không thèm nhìn xem là điện thoại của ai, nghĩ rằng nhất định là Tiểu Đàm gọi tới.

"Tiểu Sinh, là anh." Giọng nói mê người mà lại lười biếng như vậy, rất dễ đoạt đi hồn phách người khác.

"Anh Ca, ngại quá, em tưởng bạn em gọi tới." Diệp Niệm Sinh có chút thất vọng, nói.

"Thấy tin tức chưa?"

"Rồi."

Đầu dây bên kia lại im lặng, sau đó nói tiếp: "Có lẽ mất một thời gian nữa, chúng ta không thể gặp mặt."

"Dạ. Em hiểu." Giọng nói của Diệp Niệm Sinh không giấu được vẻ cô đơn, xảy ra xì-căng-đan như vậy nhất định sẽ ảnh hưởng đến anh Ca."

"Việc biên soạn album mới cần thời gian, chủ yếu là anh sợ làm em bị quấy rối."

Câu này của Mộ Thiên Ca như ánh mặt trời ngày xuân, sưởi ấm lòng cô, thì ra anh đang lo lắng cho cô.

"Tiểu Sinh, em vẫn đang nghe chứ?"

"Dạ, anh Ca, có phải anh luôn đối tốt với tất cả mọi người như vậy không?"

"Đương nhiên không phải."

"Vậy, tại sao..." Đối tốt với em như vậy? Diệp Niệm Sinh nhanh chóng cảm động muốn khóc.

"Đây là phúc lợi cho fan hâm mộ. Hơn nữa không phải đã nói rồi sao, anh thích... giọng nói của em." [2]

Thời gian như ngừng chuyển động vào giờ phút này, trái tim nhỏ của Diệp Niệm Sinh lại bắt đầu đập mạnh.

"Tiểu Sinh, vậy một thời gian ngắn nữa gặp lại."

"Dạ, bye bye..."

Cúp điện thoại, Diệp Niệm Sinh đặt tay lên lồng ngực, cảm giác như trái tim không phải tim của mình, cô tắt trang mạng, hình nền máy tính vốn chính là hình của Mộ Thiên Ca.

Trong hình ảnh mặc một bộ đồ trắng, ánh mắt dịu dàng, khuôn mặt anh tuấn, vóc người hoàn mỹ, kết hợp với cánh chim thuần khiết, cực kì giống thiên sứ không cần thận ngă xuống phạm trần.

Cứ nhìn anh như vậy, cũng có thể khiến tim cô đập rộn lên, trong đầu không ngừng vọng lại câu nói kia của anh: "Anh thích... giọng nói của em."

Cô không nhận được, mặc áo ngủ vui vẻ lăn lộn trên giường, thật sự không phải cô đang nằm mơ chứ?

~~~~~

"Chúc mừng đóng máy, đoàn phim tặng hoa, xin vui lòng nhận." Nhân viên công tác đưa hoa cho cô, "Cảm ơn mọi người." Diệp Niệm Sinh lễ phép cúi người bày tỏ lòng biết ơn với người quay phim, người điều chỉnh ánh sáng, thợ trang điểm và các nhân viên công tác khác, So với bọn họ, cô chỉ là người mới. Bởi vì cô hiểu được đạo lý khiêm tốn, cho nên mọi người trong đoàn phim rất thích cô.

"Tiểu Diệp, phim được phát sóng em nhất định sẽ nổi tiếng." Lão Trương quay phim nói...

"Cảm ơn anh Trương chúc may mắn." Cô vừa nói, vừa mỉm cười đi đến bên đạo diễn đang đứng quan sát, "Đạo diễn Bạch, cảm ơn anh." Cô nói thật lòng, bất kể sau khi bộ phim này được tung ra, kết quả có như thế nào, cô cũng thật lòng biết ơn Bạch Khải An đã sẵn lòng cho cô cơ hội này.

"Tiểu Diệp, sau này phải tiếp tục cố gắng, sân khấu của em sẽ còn lớn hơn nữa." Đạo diễn có vẻ đặt rất nhiều kỳ vọng vào cô, khiến trái tim Diệp

Niệm Sênh ảm áp.

"Tiểu Diệp, mong rằng sau này còn có cơ hội hợp tác." Tần Vũ Dương cũng mở miệng nói.

"Cảm ơn đạo diễn, cảm ơn sư huynh, em nhất định sẽ cố gắng hơn nữa." Diệp Niệm Sênh đứng một lát, tiếp tục nói: "Vây em không quấy rầy nữa, xin đi trước."

"Ừ, hẹn gặp lại lúc tuyên truyền." Tần Vũ Dương phát tay với cô, Diệp Niệm Sênh gật đầu, xoay người rời đi.

Trên đường trở về phòng trang điểm của mình, gặp nữ chính Chu Dao mỉm cười nói với cô: "Tiểu Diệp, thật muốn đóng máy cùng em."

"Diệp Niệm Sênh ôm Chu Dao, vỗ vỗ lưng cô nói: "Chị cũng sắp rồi, kiên trì một chút."

"Ừ, vậy chị sang phòng quay đây, chị phải diễn cảnh tiếp theo. hẹn gặp lại lúc tuyên truyền."

"Dạ, tạm biệt." Sau khi chia tay với vàng với Chu Dao, Diệp Niệm Sênh đi tới phòng trang điểm của Mộ Tắc Thành.

"Chú Thành, hôm nay cháu đóng máy." Diệp Niệm Sênh cười nói.

"Chúc mừng cháu, hi vọng con đường nghệ thuật sau này của cháu càng ngày càng thuận lợi."

"Nếu như vẫn có thể gặp được tiền bối giống như chú, còn có đạo diễn tốt như đạo diễn Bạch, cháu có muốn không thuận lợi cũng khó." Diệp Niệm Sênh mỉm cười nói. "Cảm ơn sự chiếu cố của chú trong mấy tháng nay."

"Nếu chú có một đứa con gái như cháu thì thật tốt." Mộ Tắc Thành thở dài nói.

"Chú có con trai như anh Ca mới khiến cho người ta phải hâm mộ đấy." Diệp Niệm Sênh hàn huyên với Mộ Tắc Thành cả ngày, mãi đến khi Mộ Tắc Thành đi quay phim, cô mới lưu luyến rời khỏi đoàn phim.

Trước khi lên xe, chuông điện thoại của Diệp Niệm Sênh vang lên, hai chữ "anh Ca" sáng chói trên màn hình điện thoại, khiến tim cô đập như có con nai nhỏ đang chạy loạn trong lồng ngực, cô điều hòa hô hấp, rồi mới nhận điện thoại.

"Tiểu Sênh."

Còn chưa đợi cô mở miệng, bên đầu dây bên kia, đã truyền đến giọng nói có từ tính của Mộ Thiên Ca.

"Dạ." Cô mơ hồ đáp.

"Mừng em hôm nay đóng máy."

"Cảm ơn." Diệp Niệm Sênh ngừng một chút, nghi ngờ nói: "Làm sao anh biết hôm nay em đóng máy?"

"Muốn biết thì sẽ biết được." Mộ Thiên Ca trả lời như vậy, sau đó hỏi: "Quay xong bộ phim này, em có kế hoạch gì?"

"Kế hoạch..." Diệp Niệm Sênh lẩm nhẩm những chữ này, cô không có kế hoạch, hai mươi hai năm đời người của cô được tổng kết bằng bốn chữ: gặp sao yên vậy.

"Em không có kế hoạch gì." Diệp Niệm Sênh mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, sau đó mỉm cười đáp. "Về Thượng Hải trước rồi hãy nói."

"Em biết anh đang thu album mới, đúng không?"

"Dạ, đương nhiên em biết, hơn nữa còn rất mong đợi đấy." Diệp Niệm Sênh nói thật lòng, với cô, mỗi một album của anh đều là châu báu.

"Anh mới soạn một bản nhạc, muốn mời em giúp anh viết lời." Giọng nói của Mộ Thiên Ca như âm thanh của tự nhiên, mang theo sức mạnh động lòng người, đánh thẳng vào sâu trong nội tâm của Diệp Niệm Sênh.

"Anh Ca, em không làm được đâu." Mặc dù Mộ Thiên Ca ở đầu dây bên kia không thể nhìn thấy, nhưng Diệp Niệm Sênh vẫn ra sức lắc đầu. Nhạc do anh soạn có không biết bao nhiêu người viết lời nổi tiếng muốn được viết lời, mà cô thì chưa bao giờ viết lời bài hát. Nhiệm vụ quan trọng như thế, sao cô có thể làm được đây?

Dường như Mộ Thiên Ca đã sớm đoán được rằng cô sẽ từ chối, thế nên bình tĩnh nói: "Tiểu Sênh, anh tin vào thực lực của người cao điểm nhất khoa văn trong kì thi đại học, tất nhiên, nếu em không muốn viết lời giúp anh, anh cũng không tiện miễn cưỡng."

Làm sao anh biết được cô đã đạt điểm cao nhất khoa văn trong kì thi đại học, cô chợt nhớ đến câu nói khi nãy của anh, "muốn biết thì sẽ biết được", bèn không hỏi tới, xem ra tất cả về cô, anh cũng đều biết rồi. Có điều vừa rồi giọng nói của anh dường như lộ ra chút thất vọng, sự thất

vọng này khiến Diệp Niệm Sinh khẽ cắn môi, giằng xé lương tâm, mở miệng nói: "Vây để em thử một chút, có điều, nếu anh cảm thấy em viết không tốt thì không cần dùng, mời chuyên gia viết, dù sao cũng không cần cố ép."

"Được, vậy anh sẽ gửi bản demo[3] cho em nghe thử." Trong giọng nói của Mộ Thiên Ca lộ ra một chút ý cười.

"Dạ"

"Bây giờ em vẫn còn ở Hoàn Kiếm sao."

"Dạ phải, đang chuẩn bị lái xe về Thượng Hải. Còn anh?"

"Anh ở Bắc Kinh."

"À." Bây giờ Diệp Niệm Sinh đang tập trung nghĩ xem lời bài hát phải như thế nào.

"Chuyện viết lời không cần phải áp lực, anh tin em. Em lái xe trước đi, đi đường cẩn thận."

"Dạ."

Lúc cúp điện thoại, Diệp Niệm Sinh vẫn chưa tin được là mình đã đồng ý giúp Mộ Thiên Ca viết lời bài hát. Ngây ngô thật lâu, Diệp Niệm Sinh mới khởi động xe, chạy một mạch về Thượng Hải nhanh như tên bắn.

Vừa vào trong nhà trọ của mình, một mồi tắm sạch bụi bặm, Diệp Niệm Sinh nằm trên chiếc giường mềm mại của mình, ngửa mặt lên trời.

"Lời ca... lời ca..." Cô nhìn trần nhà, miệng lặp đi lặp lại hai chữ này, nhưng ý vẫn vốn tuôn ra như suối khi viết nhật kí, vào thời khắc này hoàn toàn không phát huy được chút uy lực nào, bây giờ trong đầu cô chính là một khối hồ đặc.

Bỗng tiếng chuông tin nhắn điện thoại reo lên, Diệp Niệm Sinh xem thử thì là Mộ Thiên Ca gửi tới: "Demo đã gửi vào hộp thư của em, ngày mai nghe thử rồi nghĩ lời ca, ngủ ngon."

Cô lập tức trở về phía sau hai chữ "ngủ ngon", gấp rút mở laptop lên, vừa tải nhạc từ tập tin đính kèm xuống máy để nghe thử, lỡ tai Diệp Niệm Sinh lập tức bị đánh thức.

Trong máy tính truyền tới một giai điệu chậm rãi đang được Mộ Thiên Ca nhẹ nhàng ngâm nga, không có lời mà hơn hẳn có lời, êm tai như âm thanh của tự nhiên.

Cô nhắm mắt lại, hưởng thụ giai điệu dễ nghe này, nhưng không ngờ lúc gần đến cuối cùng, giọng nói trầm thấp của Mộ Thiên Ca tự nhiên vang lên: "Tiểu Sinh, sở dĩ muốn em viết lời cho bài hát này, là bởi vì bài hát này được viết cho em."

Viết cho em, viết cho em

Bốn chữ này [4] quanh quẩn bên tai Diệp Niệm Sinh, cô may mắn biết bao, có thể khiến thần tượng của cô, không phải nói là thần tượng của ngàn vạn cô gái viết nhạc cho cô.

Diệp Niệm Sinh hạnh phúc nhảy bắn lên mấy cái ở trên giường, lại phát đi phát lại giai điệu mà Mộ Thiên Ca nhẹ nhàng ngâm nga, không còn buồn ngủ chút nào, mở word lên, viết lời nhạc, ôm tâm tình không ngừng kích động, cô viết nên lời bài hát đầu tiên trong đời.

Viết đi viết lại, sửa sửa đổi đổi, không ngờ nắng mai đã tới, khi tia nắng đầu tiên của buổi sáng xuyên qua tấm rèm màu trắng chiếu vào phòng ngủ yên tĩnh này, cô thoải mái lười biếng duỗi thắt lưng, sau đó uể oải ngã xuống, thỏa mãn tiến vào mộng đẹp ngọt ngào.

Trên màn hình máy tính, hiển thị lời ca cô đã viết đi viết lại, sửa đổi nhiều lần, cô đặt tên bài hát này là 《Ánh sáng sáng nhất trong trái tim tôi》. Bởi vì trong lòng cô, Mộ Thiên Ca chính là ánh sáng không gì sánh bằng, chỉ lối cho cô trên con đường đi về phía trước.

《Ánh sáng sáng nhất trong trái tim tôi》

Bước chậm trên hành lang dài không người.

Giọng nói của em có vẻ trống trải như thế.

Nỗi nhớ lan tràn thành chiếc lưới.

Cuốn chặt lấy trái tim anh.

Bởi vì lựa chọn phương xa.

Sẽ phải đuổi theo giấc mộng

Có tình yêu nào không tang thương đâu chứ

Em là nắng gắt trên bầu trời.

Em là ánh trăng đẹp nhất.

Trải qua hoang mang bối rối

Vượt qua lưỡng lự băn khoăn

Nơi có em

Chính là thiên đường của anh

Chúng ta cùng nhau tìm kiếm

Tìm kiếm ngày trời sáng

Cho dù vũ trụ hồng hoang

Hay là ngày dài tháng rộng

Em vĩnh viễn là ánh sáng chói nhất trong trái tim anh

Hoa nở ngát hương bên hồ nước

Muốn trái tim em nhưng không nơi cất giấu

Nỗi nhớ trói chặt anh

Khiến anh hoàn toàn không thể lẩn trốn

Một mình dựa vào cửa sổ gỗ

Chỉ có thể rơi lệ thành hàng

Có tình yêu nào không tươi đẹp mà ưu thương

Em là nắng gắt của lửa

Em là ánh trăng trong sáng

Sẽ không mơ màng nữa

Sẽ không kiêu ngạo nữa

Chỉ nguyện dừng lại ở

Thiên đường có em

Chúng ta cùng nhau tìm kiếm

Tìm kiếm ngày trời sáng

Cho dù vũ trụ hồng hoang

Hay là ngày dài tháng rộng

Em vĩnh viễn là ánh sáng chói nhất trong trái tim anh

(

==

Chú thích:

[1] Baidu: Một trang thông tin của Trung Quốc, tương tự Google, ngoài ra cũng có chức năng như Wikipedia.

[2] Anh thích...giọng nói của em: Do cấu trúc ngữ pháp tiếng trung khác với tiếng Việt, câu này của bạn Ca bị ngắt một nửa, nếu dừng lại ở trước dấu ba chấm sẽ có nghĩa là “Anh thích em”. Có thể hình dung như “I love you...voice” trong tiếng anh (vốn là “your” nhưng mình để “you” cho mọi người dễ hình dung)

[3] Demo (viết tắt của từ "demonstration" - "thử nghiệm"): Một bản thu thử của một bài hát, một bản thu âm để tham khảo hơn là để phát hành. Demo là một cách để nhạc sĩ mừng tượng ý tưởng của họ gần đúng nhất trên băng hay đĩa và làm ví dụ cho các hãng thu âm, nhà sản xuất hoặc các ca sĩ khác. Nhạc sĩ thường dùng demo như một bản phác thảo nhanh để chia sẻ với người cùng nhóm hay người soạn nhạc; trường hợp khác một người sáng tác nhạc có thể làm demo để gửi cho ca sĩ với hy vọng bài hát được thu âm một cách chuyên nghiệp, hay một nhà phát hành nhạc cần một bản thu âm đơn giản để phát hành hay vì mục đích bản quyền.

[4] Bốn chữ: bốn chữ này nguyên gốc là "Vi nhĩ nhi tả" (vì em mà viết) nhưng khi dịch thành tiếng việt lại chỉ còn ba chữ (viết cho em).

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Trăng Khuyết Treo Cành Ngô Đồng

Edit: Thố Lạt (Cò Chymte)

"Tiểu Sinh Sinh." Diệp Niệm Sinh vẫn còn đang ở trong mộng, đã bị điện thoại của anh họ Hoắc Phàm đánh thức.

"Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi em như vậy." Diệp Niệm Sinh bắt đầu dụi dụi mắt, uể oải nói.

"Tiểu Sinh bắt nạt anh, anh phải đi nói cho cô biết."

"Anh hai, cuối cùng anh muốn gì hả?" Người khiến Diệp Niệm Sinh đau đầu nhất trên đời này chính là anh họ Hoắc Phàm của cô. Trước mặt người ngoài, thậm chí chỉ cần có người lớn, anh đều khiêm tốn lễ độ, chỉ ở trước mặt cô, tên phúc hắc anh ta mới lộ nguyên hình. Cũng chỉ có anh, mới có thể khiến Diệp Niệm Sinh luôn lạnh nhạt như nước phải nổi trận lôi đình. Từ nhỏ đến lớn, cô đều ngang bướng, sống chết đầu trí đầu dũng với anh họ.

Thật vất vả chờ đến bốn năm trước, anh đi New York du học, Diệp Niệm Sinh mới được giải phóng. Nhưng nhì cần vị Đại Thiếu hoa tâm kia rảnh tay một chút, sẽ lập tức gọi điện thoại về.

"Anh chia tay."

Không ngoài dự đoán của Diệp Niệm Sinh chút nào, cô khẽ mỉm cười, "Thật sự vô cùng may mắn, lại thêm một nữ đồng bào nữa thoát khỏi móng vuốt của anh."

"Diệp Niệm Sinh, em có phải đưa em gái vừa dễ thương vừa duyên dáng lúc trước của anh không vậy."

"Được rồi được rồi, rút một điếu thuốc, uống chút rượu, ngày mai mặt trời sẽ không mọc từ đằng Tây." Diệp Niệm Sinh cười đùa, rất lâu về trước thì may ra cô còn có thể an ủi mấy câu, chỉ là Hoắc Phàm chia tay nhiều lần, cô cũng tê liệt rồi, thấy cũng không lấy làm lạ.

Theo Diệp Niệm Sinh thấy, không phải Hoắc Phàm đang chia tay với phụ nữ, mà là đang chuẩn bị chia tay với phụ nữ.

Hoắc Phàm cũng không nói mãi chuyện này không ngừng, mà lại đổi giọng: "Tiểu Sinh Sinh, ngày mai ra sân bay đón anh, bây giờ anh lên máy bay trở về Thượng Hải. Chuyện này đừng nói trước cho cô chú biết, vậy nha. Ba mẹ anh cũng không được biết."

"Cái gì?" Diệp Niệm Sinh kêu to. "Rốt cuộc anh trở về làm gì? Thần thần bí bí."

"Trở lại chữa vết thương tình cảm. Không nói với em nữa, cứ như vậy trước đã."

"Này, anh..." Khi vẫn còn muốn nói gì đó, đầu dây bên kia đã cúp điện thoại, "Hoắc... Phàm..." Diệp Niệm Sinh nghiêng răng nghiêng lợi đọc tên anh, lần nào cũng vậy, không đợi cô nói xong đã cúp máy.

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Niệm Sinh đang chuyển, chợt phát hiện laptop của mình vẫn bình an nằm bên kia giường, cô cảm thán rằng tư thế ngủ của mình cũng không quá tệ, không đá laptop xuống, chuẩn bị sửa lời ca một lần nữa.

Khi nhìn lại lời bài hát này, Diệp Niệm Sinh bỗng nhiên rất thích câu kia, em là nắng gắt trên bầu trời, em là ánh trăng đẹp nhất.

Cô mở hòm thư lên, sau đó nhấn trả lời, sau khi nhập lời bài hát, cô không nhận được lại đánh thêm vài chữ: Nếu thấy không được thì không cần dùng, hoặc bảo em sửa lại, em đều không quan tâm, sau đó cô nhấp chuột vào nút gửi.

"Thật ra thì nếu như hát em là nắng gắt trên trời, hòa tan trái tim anh cũng rất vắn." Diệp Niệm Sinh mỉm cười nói một mình, "Mộ Thiên Ca, giọng hát của anh hay nhất trên đời, em hi vọng có thể được nghe anh hát trọn đời trọn kiếp."

Khi nói đến câu này, cô nhấp chuột vào bên phải, trên trang mạng hiện lên: Bạn đã trả lời một email thành công.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Niệm Sinh lái xe đến sân bay Phố Đông, hôm nay sân bay có vẻ có rất nhiều người.

Hôm nay Diệp Niệm Sinh mặc áo khoác xám tro dài cùng áo len hồ cò kết hợp với giày bó xám tro, ra khỏi cửa vẫn không rời mũ lưỡi trai như trước, đứng ở cửa chờ điện thoại của Hoắc Phàm, vốn Diệp Niệm Sinh có thể đi uống cà phê, nhưng cô không biết thời gian cụ thể máy bay của Hoắc Phàm đến, rồi rầm rũi, cô vẫn quyết định chờ ở chỗ này.

Ghé vào rào chắn, vào lúc cô đang ngẩn người, đột nhiên có một đám người xông lên từ phía sau, trong tay cầm theo khẩu hiệu và quà tặng.

"Anh Ca" "Mộ Thiên Ca" Giọng nữ vô cùng kích động phát ra từ trong đám người.

Nghe được cái tên này, trái tim nhỏ của Diệp Niệm Sinh khẽ run lên, hôm nay anh... đến Thượng Hải sao, sao cô lại không biết.

Khi vẫn còn đang thất thần, bảo vệ sân bay đã vây quanh một chàng trai tuấn mỹ như thần, cho dù đeo kính và khẩu trang che mặt, nhưng Mộ Thiên Ca vừa xuất hiện đã khiến cả sân bay bùng nổ chỉ trong nháy mắt.

Diệp Niệm Sinh chỉ cảm thấy mình cũng bị đám người phía sau chen lấn đến không thở nổi, nhưng mà không biết là anh thì thôi, biết là Mộ Thiên Ca rồi, Diệp Niệm Sinh đương nhiên sẽ không cứ tránh ra như vậy, cô cũng là fan trung thành của anh.

Chỉ là lúc này, cô lại đứng giữa rất nhiều người hâm mộ nhìn thấy anh, không gần như mấy lần trước, cho nên cô chợt cảm thấy thế giới của mình và anh cách nhau thật xa. Có lẽ lời ca kia nên đổi thành "anh là nắng gắt trên bầu trời, em là ánh trăng dưới đất, khoảng cách giữa trời và đất thật sự rất xa" [1]

"Anh Ca. Em yêu anh."

"Đẹp trai quá."

"Nếu có thể được làm bạn gái anh thì thật tốt."

"Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa."

"Thật sự nhớ giọng hát của anh."

Tai phải và tai trái của Diệp Niệm Sinh đầy những lời ca tụng anh của các cô gái, vốn mừng rỡ vì thấy anh từ xa, lại bị cảm giác mất mát bao phủ. Bởi vì cô nhớ lại mấy hôm trước thấy trong tiểu thuyết "Trái tim anh không phải sắt đá" của Lam Chi Noãn có một câu như thế này: Người yêu anh rất nhiều, tôi chỉ là một người tầm thường nhỏ bé trong số đó.

Khi đang chuẩn bị xoay người rời đi, Diệp Niệm Sinh vẫn không nhận được ngẩng đầu đưa mắt hướng về phía có anh.

Lần này dừng lại, khiến đôi mắt cô không thể rời khỏi anh nữa.

Mộ Thiên Ca vốn chỉ định chào hỏi fan cho có phép, lại vô tình thấy một bóng dáng quen thuộc, nhưng vì cô cúi đầu, nên anh cũng không chắc chắn. Khoảnh khắc anh tháo mắt kính xuống để nhìn cho rõ, vừa hay cô cũng ngẩng đầu.

Trong biển người, thấy nhau từ xa, đòi đòi kiếp kiếp, chớp mắt đã vạn năm.

"Anh Ca đang nhìn tôi."

"Anh ấy cười với tôi."

"Biết được Mộ Thiên Ca, đời này không uổng phí." Đoàn người hâm mộ hoàn toàn sôi sục, mà vô số người hô lên câu khẩu hiệu này, nói lên tiếng lòng của tất cả fan hâm mộ của Mộ Thiên Ca.

Mãi đến khi Mộ Thiên Ca được người quản lí Na Na và rất nhiều bảo vệ hộ tống đi khỏi, những người hâm mộ lại chen nhau, cũng đi theo anh, Diệp Niệm Sinh vẫn đứng nguyên tại chỗ. Trong đầu toàn là dáng vẻ anh vuốt cằm mỉm cười với cô khi nãy, mặt đỏ, tim đập loạn.

"Này..." Hoắc Phàm chột vồ lên vai Diệp Niệm Sinh từ phía sau, khiến cô sợ hết hồn.

"Ui, anh làm em sợ muốn chết." Diệp Niệm Sinh vỗ vỗ ngực, "Anh có bệnh à, lần nào cũng làm em sợ."

"Tiểu Sinh Sinh, em đứng đây tư xuân [2] sao?" Hoắc Phàm trực tiếp coi thường câu hỏi của Diệp Niệm Sinh, nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, hỏi.

"Em không có." Nhìn dáng vẻ của Diệp Niệm Sinh, hoàn toàn là bị nói trúng tim đen rồi, lại còn làm bộ cây ngay không sợ chết đứng kêu lên.

"Vừa rồi Mộ Thiên Ca gì đó, hình như là thần tượng của em" Hoắc Phàm ra vẻ "không cần nói dối, anh biết hết rồi" khiến Diệp Niệm Sinh không còn gì để nói.

"Biết rồi còn hỏi." Cô vừa nói vừa sai bước đưa Hoắc Phàm tới bãi đậu xe.

Nhưng dọc đường đi, gương mặt đẹp trai của Hoắc Phàm lại khiến vô số cô gái quay đầu lại hoặc đứng trân trân ngắm nhìn, anh còn vẩy tay thăm hỏi những cô gái kia, làm truyền đến những tiếng hét chói tai.

Diệp Niệm Sinh tiếp tục im lặng bước đi, tình huống như thế này, cô đã sớm quen rồi, Hoắc Phàm luôn như vậy, đôi mắt đào hoa mê người đó của anh, nam đó không biết đã mê đảo bao nhiêu cô gái.

Hoắc Phàm không nên gọi là Hoắc Phàm, anh chính là một kẻ gây họa. Diệp Niệm Sinh nghĩ thầm trong lòng.

==

Chú thích:

[1] Ở Trung Quốc chỉ xưng hô "wo" và "ni", nên không rõ, đặt trường hợp Mộ Thiên Ca hát thì câu trên được dịch là "em là nắng gắt trên bầu trời, anh là ánh trăng dưới đất, khoảng cách giữa trời và đất thật sự rất xa", còn đặt trường hợp là Diệp Niệm Sinh nói đúng ra sẽ là "anh là nắng gắt trên bầu trời, em là ánh trăng dưới đất, khoảng cách giữa trời và đất thật sự rất xa". Ở đây mình để lời của Diệp Niệm Sinh cho hợp ngữ cảnh.

[2] Tư xuân: nhớ mùa xuân, chỉ việc suy nghĩ, nhớ nhưng đến tình yêu nam nữ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nhận Mới Qua Lâu Trang

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

"Không phải em đóng phim sao, sao lại không có ai nhận ra em." Hoắc Phàm kéo vali đen, nhón nhơ vênh vào đi bên người Diệp Niệm Sinh, một tay lười biếng khoác trên bờ vai nhỏ xinh của cô.

"Phim của em vẫn chưa tuyên truyền mà!" Diệp Niệm Sinh tức giận trả lời, thuận tay đẩy móng vuốt đang khoác lên vai cô ra. Cuối cùng đi đến bãi đậu xe, Diệp Niệm Sinh mới chột nhớ ra: "Lần này anh về ở đâu?"

"Nhà em" Hoắc Phàm nhún nhún vai, trả lời rất nhanh.

"Tại sao lại đến nhà em, em không đồng ý." Nếu để anh ở lại nhà cô, Diệp Niệm Sinh có thể tưởng tượng những ngày sau này mình phải trải qua sẽ là chuỗi ngày phải làm bảo mẫu miễn phí cho anh, đáng thương biết nhường nào. "Hay là anh đến chỗ ba mẹ em ở."

"Lần này về nước trước tiên tạm thời không muốn để ba mẹ anh biết. Nếu ở nhà cô chú, em biết đấy..." Hoắc Phàm hiếm khi trả lời thật nghiêm túc, khiến Diệp Niệm Sinh sững sốt. Nhưng ngay sau đó anh lập tức cười giảo hoạt nói: "Tiểu Sinh Sinh, chẳng lẽ em muốn anh ở khách sạn?"

"Anh ở khách sạn không phải là chuyện thường như cơm bữa sao." Diệp Niệm Sinh bác bỏ.

Hiếm khi Hoắc Phàm mang bộ dáng ghen ghét, đi theo sau lưng cô, không nói lời nào. Anh không trả lời như vậy, trái lại khiến Diệp Niệm Sinh sợ hãi đẩy mình, cô đi vài bước liền ngừng lại, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn phải quay đầu lại, cắn hận nói: "Tạm thời để cho anh ở vài ngày. Nói

hay lắm, chỉ mấy ngày thôi."

Hoắc Phàm như thực hiện được gian kế, lười biếng bế Diệp Niệm Sinh lên từ phía sau, Diệp Niệm Sinh lại bị dọa sợ hết hồn, cô giãy dụa hai chân, thét lớn: "Thả em xuống."

Lúc này Hoắc Phàm mới thỏa mãn cười, thả cô xuống, sờ sờ tóc cô nói: "Trên đời này chỉ có em gái tốt. Sao lại nhẹ vậy, phải bồi bổ thật tốt vào."

"Hoắc Phàm, anh có chút không bình thường nha." Diệp Niệm Sinh cảm thấy lần này trở về Hoắc Phàm có chút khác, nhưng lại không biết khác ở chỗ nào, chỉ là trực giác của phụ nữ.

"Sao em lại lái một chiếc xe như vậy, không xứng với thân phận cao quý của anh một chút nào." Hoắc Phàm nói những lời này, trái lại rất ăn khớp với phong cách trước sau như một của anh.

"Khiêm tốn, hiểu không?" Diệp Niệm Sinh làm mặt quỷ với anh, "Không muốn ngồi thì thuê xe khác đi, em không có khóc lóc cầu xin anh ngồi xe của em"

Hoắc Phàm cướp lấy chìa khóa trong tay Diệp Niệm Sinh, sau khi mở cốp xe dọn hành lý vào, vỗ tay nói: "Hôm nay anh lái xe."

"Tự em sẽ lái." Diệp Niệm Sinh muốn lấy lại chìa khóa, thế nhưng Hoắc Phàm ý vào lợi thế chiều cao, giờ chìa khóa lên thật cao, Diệp Niệm Sinh nhảy lên nhưng hoàn toàn không với tới.

Cách nơi hai người cười đùa không xa, một chiếc xe doanh nghiệp cao cấp đang đậu.

"Cô gái kia hình như là Diệp Niệm Sinh trong đoàn phim của chú Thành." Bên trong xe, người đại diện Na Na cố ý nói với Mộ Thiên Ca. Lúc trước, khi ở đoàn phim Nguyễn Thua Cuộc, cô đã phát hiện Mộ Thiên Ca đối với cô gái này không bình thường, hơn nữa anh còn theo dõi cô trên weibo, thân là người đại diện của anh, cô không cần Mộ Thiên Ca dặn dò, đã sớm tra xét tất cả tài liệu của Diệp Niệm Sinh, sau đó đặt trước mặt anh.

Giờ đây sắc mặt anh bình tĩnh như nước hồ, nhưng ánh mắt chăm chú khóa lại bên bóng dáng nhỏ xinh kia. Anh cười nhàn nhạt, chuyển đề tài: "Tôi đã nói lần này đến Thượng Hải phải kín đáo, cuối cùng vẫn có nhiều người hâm mộ và ký giả như vậy."

"Phải đó, không ngờ có thể có nhiều người đến đón như vậy." Na Na trả lời đầy kinh nghiệm, nhưng bộ dáng rõ ràng là đã có chuẩn bị.

"Tốt nhất không phải là cô khiến người ta để lộ tin tức." Trong lời nói của Mộ Thiên Ca hoàn toàn không có ngữ điệu trách cứ, "Tham gia buổi biểu diễn thương mại tối nay xong, tôi muốn ở lại Thượng Hải một ngày, ngày mai đi."

"Nhưng mà album mới không phải vẫn còn một bài chưa thu xong sao?" Na Na có chút nghi ngờ, bình thường Mộ Thiên Ca chưa thu xong album mới thì tuyệt đối không thể nói muốn nghỉ ngơi một ngày, tuyệt đối sẽ đi cả đêm về Bắc Kinh.

"Chính vì thu bài hát này, tôi phải nán lại thêm một ngày."

"Hả, được." Na Na gật đầu, cái hiểu cái không. Sau đó nói với tài xế: "Lái xe đi."

Xe doanh nghiệp chạy nhanh qua chỗ Diệp Niệm Sinh và Hoắc Phàm đang đùa giỡn.

"Được rồi, anh lái thì anh lái." Cuối cùng Diệp Niệm Sinh cũng ngưng chống cự, tự quay người mở cửa xe bên ghế phụ, lên xe.

Hoắc Phàm cũng lên xe thắt chặt dây an toàn, đạp chân ga, vù một cái, lái nhanh về nhà trọ của Diệp Niệm Sinh.

Khi Diệp Niệm Sinh và Hoắc Phàm cùng ra khỏi xe, tình cờ gặp bác gái nhà đối diện đi mua đồ ăn về, bác gái kia tỉ mỉ quan sát Hoắc Phàm từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, thấy dáng dấp anh khôi ngô khác thường, liên tục giơ ngón tay cái nói: "Tiểu Diệp, chả trách đi muốn giới thiệu đối tượng cho con con đều không chịu, thì ra đã tìm được bạn trai tốt, tiểu tử có vẻ rất khéo."

"Đì à, đây là anh họ con." Diệp Niệm Sinh vội vàng giải thích.

"À, thì ra là anh họ." Bác gái như mới tỉnh mộng, lại hỏi Hoắc Phàm: "Chàng trai trẻ tên gì, có bạn gái chưa, có muốn đi giới thiệu bạn gái cho con không. Trên tay di có rất nhiều cô nàng tốt đấy."

Diệp Niệm Sinh nghe xong, không nhìn được bật cười, bác gái luôn bình dị gần gũi, bây giờ lại khiến cô nghĩ đến "tú bà" của thanh lâu cổ đại, nhìn thấy khách quan tuần tú lịch sự, vội chào hỏi, chỉ chưa la lên: "Các cô nương, gặp khách."

Mà Hoắc Phàm rõ ràng không bị bác gái nhiệt tình làm kinh hãi, vươn tay ôm Diệp Niệm Sinh, lạnh nhạt mở miệng: "Đì à, con thích em họ con, những cô gái khác con đều thấy chướng mắt."

Một câu giết người trong nháy mắt, có bản lĩnh.

Bác gái mang theo ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Hoắc Phàm và Diệp Niệm Sinh, Diệp Niệm Sinh nghe xong lại càng không thể tin nổi nhìn chăm chăm Hoắc Phàm. Miệng vẫn vội vàng giải thích: "Di à, đi đừng nghe anh ấy nói bậy."

"Di còn có việc, đi trước đây." Bác gái kia chưa kịp nghe được câu nói của Diệp Niệm Sinh, vội vàng đi ra ngoài.

"Anh có bệnh à." Diệp Niệm Sinh đỏ mặt, tức giận mắng. Đấm mạnh vào ngực Hoắc Phàm.

"Anh giúp em giải quyết một chuyện phiền phức, em còn không đội ơn anh." Hoắc Phàm ngheh ngang kiêu ngạo đi vào nhà trọ, vẫn không quên quay đầu lại nói: "Cầm vali giúp anh."

"Rõ là kiếp trước em nợ anh." Diệp Niệm Sinh tức giận giậm chân, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn giúp anh kéo vali, Hoắc Phàm nói rất đúng, anh vừa nói như vậy, chắc chắn bác gái kia sẽ không còn cứ hai hoặc ba ngày thấy cô, liền âm thầm giới thiệu đối tượng cho cô nữa, nhưng mà lí do này cũng thật sự khiến người ta khó có thể chấp nhận.

Cô và Hoắc Phàm, bọn họ là anh em họ, sao có thể... Càng nghĩ càng cảm thấy quá ác, không được, Diệp Niệm Sinh thấy mình mà nghĩ tiếp nữa, cô sẽ nổi da gà, liền vội vàng vàng đẩy vali, đi theo sau lưng Hoắc Phàm, không chút kiêng nể kêu lên: "Hoắc Phàm, anh có phong độ đàn ông không vậy hả."

"Phong độ đàn ông của anh chỉ dành cho phụ nữ của anh, ai bảo em là em gái anh, cả đời này cũng không nhận được đối xử cao cấp như vậy đâu." Hoắc Phàm hất cằm trả lời.

Diệp Niệm Sinh hoàn toàn không còn gì để nói, trợn trắng mắt, tội nghiệp kéo va li, theo sau lưng anh, vào thang máy. Mà Hoắc Phàm vênh mặt đi phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chuyển Điện Dẫm Lên Cỏ

Tác giả có điều muốn nói:

Đêm nay đã được định trước sẽ đặc biệt dài, bởi vì trong một đêm sẽ phải xuyên qua một đời một kiếp, bạn chuẩn bị sẵn sàng để xuyên qua chưa? Ai sẽ đi cùng bạn?

~~~~~

Trong phòng trọ yên tĩnh trên tầng 12, gió nhẹ vén bức rèm mỏng màu trắng lên, ánh mặt trời chậm rãi chiếu vào, cộng với cách trang trí ấm áp trong nhà, giờ phút này càng thêm yên tĩnh.

"Lang thang bên ngoài lâu như vậy, Thượng Hải vĩnh viễn là tình yêu của anh." Hoắc Phàm đi đến bên cửa sổ sát đất, nhìn xuống phong cảnh ngoài cửa sổ nói.

Diệp Niệm Sinh nghe xong, làm bộ nôn mửa: "Lần này về ở mấy ngày, khi nào thì về New York."

"Vẫn chưa biết."

"Còn chưa xác định?"

"Cái gì gọi là không xác định, công việc của anh ở New York phải làm sao bây giờ?"

"Anh từ chức rồi."

"Cái gì? Công việc tốt như vậy..." Diệp Niệm Sinh đột nhiên nghĩ tới: "A..., em biết rồi, có phải cậu gọi anh về tiếp nhận công ty không?" Cô nghĩ lại lại thấy không đúng, bèn ra vẻ nghiêm chỉnh phân tích: "Anh còn không cho họ biết anh trở về. Hoắc Phàm, cuối cùng anh bị làm sao vậy? Nhất định anh có chuyện gât em."

Ánh mắt Hoắc Phàm tối sầm lại, lại vẫn làm như không có gì, nói: "Anh chỉ là bị người ta đá, về chữa vết thương tình thôi."

"Nếu không phải thỉnh thoảng Tiểu Đàm sẽ đến ở vài ngày, nên em mới thu dọn phòng khách, bằng không còn lâu mới cho anh trọ ở nhà em." Diệp

Niệm Sênh bủi mồm nói.

Hoắc Phàm nghe xong, lấy ra một album từ trong vali đưa tới lắc lư vài cái trước mặt Diệp Niệm Sênh, nói: "Này, tiền thuê nhà."

"Cất, còn trả tiền thuê nhà gì nữa vậy?" Diệp Niệm Sênh vốn muốn nói, lại không biết Hoắc Phàm sẽ đưa thứ linh tinh gì cho cô, cho nên hoàn toàn không tính toán nữa.

Nhưng khi lên nhìn qua, thấy đó là album của Mộ Thiên Ca, vội vàng tới cướp lấy, nâng niu thật cẩn thận, "Sao anh có được album anh Ca kí tên." Đó là album năm ngoái được Mộ Thiên Ca kí tên, Diệp Niệm Sênh rất nghi ngờ làm sao Hoắc Phàm có thể có.

"Vừa rồi cậu ta ngồi cạnh anh trên máy bay."

"Hả?" Diệp Niệm Sênh cảm thấy những lời này có phần không đúng, vừa vỗ đầu liền vội vàng hỏi: "Anh Ca đi từ Bắc Kinh đến Thượng Hải, anh từ New York về Thượng Hải, sao có thể ngồi cùng một chuyến bay?"

"Anh đi Bắc Kinh trước." Hoắc Phàm trả lời qua loa.

Vốn Diệp Niệm Sênh vẫn còn muốn hỏi gì đó, nhưng cảm thấy lần này Hoắc Phàm trở về dường như có tâm sự, cũng không hỏi tiếp nữa, hết sức phấn khởi lấy lại album có chữ kí kia.

Diệp Niệm Sênh đặt album lên tủ đầu giường trong phòng ngủ, khi trở lại phòng khách, cô nhìn lướt qua Hoắc Phàm đang ngăn người đối diện cửa sổ, anh mặc áo đen, đứng trước gió, ánh mắt thâm trầm, Hoắc Phàm như vậy không phải người Diệp Niệm Sênh biết. Bởi vì trong ấn tượng của cô, Hoắc Phàm luôn là người anh họ hư hỏng lúc nào cũng cười toe toét. Mà bộ dáng anh lúc này lại làm cô lo lắng.

"Hoắc Phàm, dọn xong phòng khách giúp anh rồi, anh có đói không, muốn ăn gì, em làm cho anh."

Hoắc Phàm thu lại ánh mắt đang nhìn ra cửa sổ, quay đầu lại, cười tà mị, "Tiểu Sênh Sênh, anh muốn ăn Từ Thanh Du chỗ này của em có không?"

Đây là lần đầu tiên Diệp Niệm Sênh nghe được tên Từ Thanh Du từ miệng Hoắc Phàm, tuy Hoắc Phàm lấy giọng đùa giỡn nhắc đến cô ấy, nhưng Diệp Niệm Sênh có thể thấy rõ, khi anh nhắc tới cô ấy, ánh mắt rất dịu dàng, cộng thêm ý cười nhàn nhạt ở khóe môi, thế nên cô biết cô gái này nhất định không đơn giản.

"Áo anh xanh xanh, lòng em bồi hồi[1]. Thanh...Du...Tên thật là hay." Diệp Niệm Sênh xúc động cười, "Em mới đọc tiểu thuyết 'Mùa mưa xanh rưng', nam chính trong đó tên Cố Từ Thanh, tên đó hẳn cũng được lấy từ bài thơ này."

Khóe miệng Hoắc Phàm nghiêng nghiêng lên, châm chọc nói: "Năm đó em học diễn xuất thật sự đáng tiếc, bằng không nói không chừng bây giờ em đã thành tài nữ của làng văn học."

"Cảm ơn anh hai đã khen ngợi." Diệp Niệm Sênh hơi cúi xuống, chấp tay thi lễ.

Khi cô đứng lên, hai người nhìn nhau cười.

Bỗng chuông điện thoại của Diệp Niệm Sênh vang lên, cô vừa thấy là điện thoại của Mộ Thiên Ca, vội làm dấu bảo Hoắc Phàm chớ lên tiếng. Hoắc Phàm không để ý tới, ngồi thẳng lên sofa, mở TV lên.

"Tiểu Sênh." Giọng nói luôn trầm thấp mà đầy từ tính vang lên từ đầu dây bên kia.

"Anh Ca, vừa rồi em thấy anh ở sân bay." Tuy Diệp Niệm Sênh đã ra sức kìm nén tâm tình kích động không thôi, nhưng trong lời nói vẫn lộ ra sự vui mừng.

"Ừ, anh cũng thấy em." Mộ Thiên Ca dừng một chút, dịu dàng hỏi: "Em làm gì ở sân bay?"

"Đón anh họ em, hôm nay anh ấy cũng về Thượng Hải. Anh ấy còn nói được ngồi cạnh anh khi ở trên máy bay." Tuy chữ kí trên album kia thật sự là của Mộ Thiên Ca, nhưng cô không hề tin Hoắc Phàm gặp được Mộ Thiên Ca.

"Thì ra người ngồi bên cạnh anh là anh họ em, anh ấy nói với anh là em họ anh ấy rất thích anh, còn đặc biệt muốn có một album có chữ kí..." Đường như Mộ Thiên Ca đang nhớ lại, sau đó nói: "Nên anh kí tên giúp anh ấy."

"Tiểu Sênh Sênh, anh đói bụng." Lúc này Hoắc Phàm ngồi trên sofa xem tivi lớn tiếng nói.

Diệp Niệm Sênh liếc Hoắc Phàm, nhưng trong lòng cũng cảm thấy cảm động,

hiếm khi Hoắc Phàm không tìm không phỉa kia chịu giúp cô xin album có chữ kí, sau một hồi, cô nghe được đầu bên kia điện thoại nói: "Tối nay có rảnh không, anh có việc muốn tìm em bàn bạc."

"Là lời bài hát kia sao, viết không tốt phải không." Diệp Niệm Sinh cắn cắn môi, có chút căng thẳng, cảm giác này quả thật khó khăn hơn chờ đợi kết quả thi rất nhiều.

"Không, viết rất tốt, chỉ là anh có một nhận xét muốn bàn bạc với em, tối nay em rảnh không?"

Nam thần mở miệng mời lần thứ hai, dù Diệp Niệm Sinh không rảnh cũng sẽ gật đầu nói có rảnh, huống chi đêm nay cô thật sự không có việc gì. "Em có rảnh, gặp mặt ở đâu?"

"Anh không quen thuộc Thượng Hải, nếu không ngại, em có thể tới nhà anh."

Diệp Niệm Sinh như bỗng tỉnh ngộ: "Đúng vậy..., nếu anh ra ngoài nói không chừng sẽ bị người ta chụp ảnh."

Dầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười nhạt, giọng nói trầm thấp mà mê người lập tức truyền đến: "Anh ở XXXXXXXXXXXX, em biết đường không?"

"Hả? À...! Em biết chỗ đó." Hơn nữa còn rất quen thuộc. Tuy biết anh không nhìn thấy, Diệp Niệm Sinh vẫn gật đầu liên tục.

"Anh vẫn còn chút việc, vậy buổi tối gặp mặt, Tiểu Sinh."

"Dạ, tạm biệt." Trái tim nhỏ bé của Diệp Niệm Sinh vẫn đang nhảy lên dữ dội, khi cô còn chưa phục hồi lại tinh thần từ giọng nói của Mộ Thiên Ca, lại nghe Hoắc Phàm bên cạnh cười chế nhạo, nói: "Tông đồng với Mộ Thiên Ca từ khi nào vậy, thiết thời cho anh, vì em mà đi xin chữ kí, trả lại cho anh."

"Không trả, làm gì có đạo lý cho rồi còn đòi lại." Cô dùng đôi mắt đẹp hung hăng trừng Hoắc Phàm nói: "Thông đồng gì chứ, em và anh Ca là..." Diệp Niệm Sinh bỗng bắt đầu bí từ, cô và anh ca hẳn có thể xem là bạn bè đúng không.

"Là gì?" Hoắc Phàm đứng dậy, đi đến trước mặt Diệp Niệm Sinh, cười xấu xa, buộc cô nói ra gì đó.

Diệp Niệm Sinh vô tội chớp đôi mắt to, lập tức nói: "Hoắc Phàm, trong đầu anh cả ngày đều suy nghĩ chuyện gì vậy, không phải anh đói bụng sao, em đi nấu cơm."

Cô nói xong liền sai bước đi tới phòng bếp, vừa đi, vừa nghe thấy Hoắc Phàm sau lưng lớn tiếng trả lời: "Em biết đấy, cả ngày anh nghĩ cách làm sao để bảo vệ quốc gia." Sau đó là tiếng cười trắng trợn, Diệp Niệm Sinh cũng không nhịn được bật cười.

~~~~~

"Hoắc Phàm, anh xem giúp em coi nên mặc bộ nào."

Diệp Niệm Sinh sắp quần lấy tủ quần áo của mình hết cả buổi trưa, lần đầu đến nhà thần tượng, tâm trạng hồi hộp, bối rối khiến cô không đưa ra được quyết định gì hết.

Khi Hoắc Phàm cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt cô, hai mắt cô sáng lên như tìm thấy cứu tinh vậy.

Cô mặc một bộ đồ bình thường, Hoắc Phàm lắc đầu nói: "Em có thể ăn mặc xinh đẹp một chút không?"

Diệp Niệm Sinh nghe xong liền đi thay một bộ váy trắng, khi ra khỏi phòng thay đồ, Hoắc Phàm đang lười biếng ngồi trên sofa, mặt không biểu tình nói: "Bộ này quá đơn thuần."

Cô cúi đầu đi thay mấy bộ, hoắc Phàm đều gạt bỏ nói không được, sau đó Hoắc Phàm dứt khoát ngắm tủ quần áo của cô vài lần, sau đó lấy ra một bộ lễ phục nhỏ màu tím nhạt đưa cho cô.

Bộ váy lụa mỏng màu tím nhạt này là khi Diệp Niệm Sinh cùng đi dạo phố với Tiểu Đàm, Tiểu Đàm nằng nặc bắt Diệp Niệm Sinh thử, sau khi thử bắt cô nhất định phải mua, nhưng vì bộ váy lụa mỏng này thiết kế nghiêng một bên vai, cổ áo khá thấp, nên Diệp Niệm Sinh mua về liền treo trong tủ quần áo, chưa bao giờ mặc qua.

Quần quýt hết lần này đến lần khác, Diệp Niệm Sinh vẫn nghe theo ý kiến của Hoắc Phàm, sau đó cô mang theo mấy món ăn nhẹ mình đã dùng đây tình yêu làm ra, vui vui về về đi ra cửa.

==

Chú thích:

[1] Áo anh xanh xanh, lòng em bồi hồi: Phiên âm là "Thanh thanh từ khâm, du du ngã tâm", hai chữ đầu của hai câu thơ vừa vắn ghép lại thành tên "Thanh Du"

Chương 10: Đàn Khúc Nhạc Thần Thiên

Convert + Edit + Beta: Thổ Lật (Cỏ Chymte)

Khi chiếc ô tô màu trắng đi vào vườn hoa, Diệp Niệm Sênh nhanh chóng tìm được địa chỉ Mộ Thiên Ca đã báo, vườn hoa nổi tiếng thanh nhã cùng với cảnh trí thanh tịnh và đẹp đẽ, hơn nữa giao thông thuận tiện, lại là "Thành trong thành" điển hình, giá nhà đương nhiên cao khỏi nói, cho nên những chủ nhà ở đây không phú cũng quý.

Diệp Niệm Sênh chần chừ trước cửa một hồi, sau khi hít thở vài lần, cuối cùng ấn chuông cửa.

Nhưng người mở cửa lại khiến Diệp Niệm Sênh sững sốt, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi đi nhầm."

Diệp Niệm Sênh nói xong đang định quay người rời đi, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc của Mộ Thiên Ca từ phía sau: "Tiểu Sênh, em tới à."

Diệp Niệm Sênh quay đầu lại, nhìn Mộ Thiên Ca, có chút xấu hổ gật đầu.

"Anh Ca, cô gái xinh đẹp này là ai vậy?" Khi hai người đang đối mặt, người đàn ông vừa mở cửa cho cô thông thả mở miệng.

"Đây là Diệp Niệm Sênh, bạn mới của anh." Mộ Thiên Ca mỉm cười giới thiệu, sau đó nói với Diệp Niệm Sênh: "Tiểu Sênh, vị này là..."

Diệp Niệm Sênh mỉm cười, ngắt lời: "Nếu em không biết Lãnh Băng nổi danh, vậy thì em chính là người ngoài không gian rồi." Sau đó Diệp Niệm Sênh lại lập tức bổ sung thêm một câu, "Câu này cũng áp dụng với anh Ca."

Lãnh Băng và Mộ Thiên Ca gần như cùng ra mắt, hai người đều khôi ngô phóng khoáng lại có thực lực phi phàm giống nhau, cho nên nổi tiếng như nhau. Nhưng quan hệ giữa hai người lại không căng thẳng như người khác nghĩ, mà trước nay vẫn luôn ủng hộ lẫn nhau, đến nỗi có người hâm mộ của hai người còn thường xuyên tự tưởng tượng ra quan hệ của hai người, viết nên rất nhiều truyện đam mỹ rung động đến tận tâm can.

Nhưng Mộ Thiên Ca là cuộc sống của Diệp Niệm Sênh, không một ai...

"Cô Diệp thật biết nói chuyện, chẳng trách..." Lãnh Băng chưa nói xong đã nhìn hai người đầy ý tứ, sau đó thông thả bỏ đi.

"Ngại quá, vốn chỉ mời một mình em tới nhà, không ngờ hôm nay trong nhà bỗng có một đoàn khách không mời mà tới." Mộ Thiên Ca nhìn Diệp Niệm Sênh đã được trang điểm tỉ mỉ, bóng đèn trầm lặng, đèn cửa mờ nhạt, tương phản làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của cô, đôi mắt đẹp ngậm chứa sóng, rung động lòng người.

"Không sao, nếu anh có việc, chúng ta hẹn lần khác cũng được." Diệp Niệm Sênh che giấu sự mất mát, sau đó đưa đồ ăn nhẹ mình tự làm cho anh, "Đây là đồ ăn nhẹ em chuẩn bị, cho anh." Đợi anh nhận xong, Diệp Niệm Sênh mỉm cười mở miệng: "Vây em đi trước đây."

Trong nháy mắt cô định xoay người, Mộ Thiên Ca vươn tay giữ chặt tay ngọc của cô, dịu dàng mở miệng: "Nếu đã đến cửa nhà rồi, sao có thể trở về, mau vào đi."

Tâm trạng rối bời của Diệp Niệm Sênh lại dao động, một con người nhỏ trong lòng nhảy ra nói: "Mau đi đi, trong nhà anh Ca nhất định có rất nhiều khách."

Nhưng một người nhỏ khác lại nhảy ra nói: "Vào đi, hiếm khi anh Ca mời cô, cơ hội ngàn năm có một này, bỏ lỡ nhất định sẽ hối hận cả đời."

Người hâm mộ nhỏ chính là người hâm mộ nhỏ, khi Diệp Niệm Sênh ý thức được tay cô còn bị Mộ Thiên Ca nắm trong tay, cô đỏ mặt nói: "Vây... được rồi."

Mãi đến khi Diệp Niệm Sênh bị Mộ Thiên Ca lôi vào phòng khách, Diệp Niệm Sênh mới không thể không cảm thán, chỉ có Mộ Thiên Ca mới có tư cách xem những người trước mắt này là "khách không mời mà đến".

Lãnh Băng tất nhiên là không cần phải nói, ngồi trên sofa chính là chị hai trong giới âm nhạc Lý Tuyết Vi nhà chế tác âm nhạc nổi tiếng Viên Lực, đang tranh cãi âm ỉ bên cửa sổ là diễn viên nổi tiếng Đường Tâm và người mẫu nam cao cấp Hồ Lượng.

Mộ Thiên Ca nắm tay Diệp Niệm Sênh đi đến trước mặt mấy người, sau đó buông tay rất tự nhiên, mỉm cười giới thiệu Diệp Niệm Sênh với tốp người có thể hô mưa gọi gió trong làng giải trí trước mắt này.

Người hâm mộ nhỏ Diệp Niệm Sinh hôm nay thực sự về nhà rồi, ánh sáng ngôi sao rạng rỡ trước mặt nhanh chóng khiến cô không mở được mắt, nhưng dù có nhiều ngôi sao vờn quanh, trong mắt cô vĩnh viễn chỉ có ngôi sao sáng nhất kia.

"Hình như hôm nay chúng ta quá rầy chuyện tốt của anh Ca rồi." Lý Tuyết Vi luôn thẳng thắn, cá tính, coi mở có biệt danh là Hiệp Nữ trong giới ca hát, "Bộ dáng của Tiểu Diệp cô nương cũng thật là xinh đẹp."

"Đã nói với mọi người không mời tự đến là không tốt rồi mà." Đường Tâm cũng nói đùa.

"Cuộc hẹn hiếm có của anh Ca đã bị chúng ta quá rầy rồi, thật sự quá tội lỗi." Hồ Lượng tựa vào ghế sofa ngửa mặt lên trời, vờ than vãn.

"Các người còn nói nhiều như vậy nữa, sợ rằng anh Ca sẽ hạ lệnh đuổi khách với chúng ta đó." Viên Lực lạnh nhạt mở miệng.

Dường như mọi người đều hướng mũi nhọn về phía Diệp Niệm Sinh vừa mới tới, chỉ có Lãnh Băng có vẻ bình chân như vại, mang theo nụ cười thân thiện nhìn Mộ Thiên Ca và Diệp Niệm Sinh.

Rõ ràng Mộ Thiên Ca đã quan với sự trêu chọc của đám người này, nên mở đồ ăn nhẹ mà Diệp Niệm Sinh mang đến đặt lên bàn trà, lấy một miếng bánh dẻo đậu đỏ từ trong đó ra nói: "Đồ ăn nhẹ Tiểu Sinh mang đến, mời cho mấy người. Tôi và Tiểu Sinh có chuyện muốn nói, mọi người tự nhiên."

Nói xong liền ra hiệu bảo Diệp Niệm Sinh lên lầu hai nói chuyện, "Không ngại cho họ ăn đồ ăn nhẹ em chuẩn bị chứ? Bởi vì không làm vậy, bọn họ có thể bỏ bô đến bình minh." Nói xong cầm bánh dẻo đậu đỏ trong tay đưa vào trong miệng, nếu còn không chặn miệng những người đó, chỉ sợ Tiểu Sinh sẽ bị họ dọa chạy mất.

"Không đâu." Diệp Niệm Sinh vội vàng xua tay, nhưng cũng khó tránh khỏi cảm giác mất mát. Đồ ăn nhẹ mình cực nhọc làm cả buổi trưa, là muốn để cho anh Ca ăn.

"Bánh ngọt không tệ, mua ở tiệm nào vậy, lần sau anh bảo Na Na đi mua." Mộ Thiên Ca dịu dàng hỏi.

"Là em tự làm, chỉ có một nhà, không có chi nhánh." Nghe Mộ Thiên Ca nói vậy, cảm giác mất mát vừa rồi của Diệp Niệm Sinh trở thành hư không, trong lòng ngọt ngào.

Mộ Thiên Ca ngần ra, có chút hối hận nói: "Lẽ ra anh nên lấy nhiều hơn một chút, quá vội cho họ rồi. Xem ra anh phải nịnh bợ đầu bếp em đây thật tốt, không thì sau này không được hưởng lộc ăn tốt như vậy rồi."

"Nếu anh thích lần sau em sẽ làm lại cho anh." Khi vừa gần đến phòng sách, Diệp Niệm Sinh nhỏ giọng trả lời.

Trong căn biệt thự của Mộ Thiên Ca lộ ra khí lớn, chỉ cần anh đi trong đó, mỗi cảnh đều có thể dựng hình thành một tấm poster hoàn mỹ.

Anh tao nhã phóng khoáng ngồi xuống bàn, sau đó phong độ làm một tư thế mời ngồi với Diệp Niệm Sinh, cô hiểu ý, ngồi đối diện anh.

"Lời bài hát anh đã xem rồi, rất tốt, nhưng anh muốn đổi thành tình ca nam nữ hát đối đáp." Mộ Thiên Ca nói xong cầm tờ giấy A4 trong tay đưa đến trước mặt Diệp Niệm Sinh.

Sau khi cô nhận lấy, nhìn thấy trên mỗi lời bài hát gốc của mình, Mộ Thiên Ca đều tự tay viết thêm lời chú giải, chữ của anh mạnh mẽ có lực, phóng khoáng tự nhiên.

"Ánh sáng sáng nhất trong trái tim tôi"

Bước chậm trên hành lang dài không người.

Giọng nói của anh có vẻ trống trải như thế (nữ).

Anh nói bởi vì lựa chọn phương xa.

Sẽ phải đuổi theo giấc mộng (nam).

Có tình yêu nào không tang thương đâu chứ.

Nỗi nhớ lan tràn thành chiếc lưới.

Cuốn chặt lấy trái tim anh (hợp ca)

Anh là nắng chói trên bầu trời (nữ)

Em là ánh trăng đẹp nhất (nam)
Trải qua hoang mang bối rối (nữ)
Vượt qua lưỡng lự băn khoăn (nam)
Nơi có người
Chính là thiên đường của em (nữ)
Chúng ta cùng nhau tìm kiếm
Tìm kiếm ngày trời sáng (nam)
Cho dù vũ trụ hồng hoang
Hay là ngày dài tháng rộng
Người vĩnh viễn là ánh sáng chói nhất trong trái tim tôi (hợp ca)
Hoa nở ngát hương bên hồ nước
Muốn trái tim em nhưng không nơi cất giấu
Nỗi nhớ trói chặt anh
Khiến anh hoàn toàn không thể lẩn trốn
Một mình dựa vào cửa sổ gỗ
Chỉ có thể rơi lệ thành hàng (nữ)
Có tình yêu nào không tươi đẹp mà ưu thương
Nỗi nhớ sâu sắc trói chặt anh
Khiến anh hoàn toàn không còn chỗ trốn (nam)
Anh là nắng chói như lửa (nữ)
Em là ánh trăng trong sáng (nam)
Sẽ không mơ màng nữa (nữ)
Sẽ không kiêu ngạo nữa
Chỉ nguyện dừng lại ở đây
Càng tránh gió của anh (nữ)
Chúng ta cùng nhau tìm kiếm
Tìm kiếm ngày trời sáng
Cho dù vũ trụ hồng hoang
Hay là ngày dài tháng rộng
Người vĩnh viễn là ánh sáng chói nhất trong trái tim tôi. (hợp ca)

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cầm Sắt Tương Tư Khởi

Khi Diệp Niệm Sinh đang chăm chú xem lời bài hát, bên tai bỗng truyền đến tiếng dương cầm du dương, cô nhìn theo tiếng đàn, Mộ Thiên Ca đang ngồi bên chiếc dương cầm cách đó không xa, đàn giai điệu của bài hát này, sau đó bắt đầu khẽ ngâm nga lời bài hát này.

Diệp Niệm Sinh hoàn toàn say sưa trong tiếng hát và tiếng đàn như vậy, hình ảnh đẹp tuyệt vời như vậy rất không chân thực, giật mình sẽ tỉnh mộng.

Mộ Thiên Ca hát xong một đoạn, vẫy tay với cô, tỏ ý bảo cô ngồi bên cạnh anh, tâm trí Diệp Niệm Sinh như mơ màng, nghe lời ngỏ xuống cạnh anh, sau đó nghe anh dịu dàng mở miệng: "Em hát phần giọng nữ."

Còn không chờ Diệp Niệm Sinh kịp phản ứng, khúc nhạc dạo đã vang lên, Diệp Niệm Sinh đã nghe bản demo anh gửi nhiều lần, khi tự viết lời cũng thử hát qua, vừa rồi lại nghe Mộ Thiên Ca hát qua một lần, nên dễ dàng cất tiếng hát.

Trong giọng hát ngọt ngào của Diệp Niệm Sinh lộ ra chút ý vị lười biếng, giọng của Mộ Thiên Ca trầm thấp mà lại có từ tính, hai người bên xướng bên họa biểu diễn bài hát này vô cùng hoàn hảo.

Hai người hoàn toàn say sưa, đến giữa bài hát, tình cờ bốn mắt nhìn nhau, dịu dàng cười, thỉnh thoảng nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng ca của người kia.

Khi hát xong câu "người là ánh sáng chói nhất trong lòng tôi", hai người chăm chú nhìn nhau đầy tình cảm.

Bỗng một tràng vỗ tay nhiệt liệt truyền đến từ cửa, đám người Đường Tâm không biết đã đứng ngoài cửa phòng sách từ bao giờ, Diệp Niệm Sinh nhanh chóng đứng dậy từ chỗ ngồi của mình, không biết dời ánh mắt tới đâu, nên chỉ cúi đầu cười ngượng ngùng với mọi người.

Viên Lực bỗng bình tĩnh: "Đây là bài hát cuối cùng của album mới."

"Thế nào, giọng hát của Tiểu Sinh hay không?" Không ngờ Mộ Thiên Ca lại trả lời như vậy.

"Là người chế tác album này của cậu, tôi muốn nói với cậu." Viên Lực thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Bài hát này cậu nhất định phải mời Tiểu Diệp song ca với cậu."

"Tôi cũng phải nói là rất tốt." Lý Tuyết Vi cũng mỉm cười.

"Nhìn cảnh vừa rồi, trong đầu tôi liền nghĩ tới bốn chữ, cầm sắt hòa minh [1]." Hai mắt Đường Tâm sáng lên, nói nửa đùa nửa thật.

"Thật sự quá tầm thường, tôi nghĩ phải là Cao Sơn Lư Thủy, Tiểu Ngao Giang Hồ [2]." Hồ Lượng ra vẻ, hừ một tiếng với Đường Tâm.

"Anh lặp lại lần nữa xem, anh nói người nào tầm thường hả." Đường Tâm vừa nói, vừa vận động gân cốt.

"Hồ Lượng thấy tình thế không ổn, co cẳng chạy, Đường Tâm có đai đen Taekwondo, tuy anh là người mẫu to lớn khỏe mạnh, nhưng cũng từng ăn không ít đau khổ của cô."

Hồ Lượng chân dài chạy nhanh, Đường Tâm chạy theo phía sau, hô to, "Yêu nghiệt, chạy đâu cho thoát." Hai người luôn là cặp oan gia hay kèn cựa nhau, ngưỡng người khác luôn cười mặc kệ bọn họ đùa giỡn. Mọi người nhìn sang Mộ Thiên Ca và Diệp Niệm Sinh bên này, cũng cười, tự giác rời khỏi.

"Quan hệ của Hồ Lượng và Đường Tâm có vẻ rất tốt." Mọi người đi rồi, Diệp Niệm Sinh mỉm cười nói với Mộ Thiên Ca.

"Nếu hai người họ có một người nhường nhịn, thì sẽ không phải chỉ là quan hệ như bây giờ." Mộ Thiên Ca rất thân thiện phân tích, Diệp Niệm Sinh gật gù đầu. Hai người bọn họ thật sự rất xứng đôi.

Trong phòng bỗng yên tĩnh trở lại. Mộ Thiên Ca bỗng mở miệng nói: "A Lượng nói hai chúng ta như Cao Sơn Lư Thủy, Tiểu Ngao Giang Hồ, Tiểu Sinh, xem ra em là tri âm của anh rồi."

Anh dừng một chút, tiếp tục mở miệng: "Em có đồng ý song ca bài hát này với anh không?"

Diệp Niệm Sinh nghe xong câu này, trái tim nhảy lên thật mạnh, cặp mi thanh tú nhú lại, có chút lo lắng nói: "Em sợ em hát không hay, anh có thể tìm nữ ca sĩ khác mà. Ví dụ như..."

"Anh chỉ muốn em..." Diệp Niệm Sinh vừa định nêu ví dụ, lại bị giọng nói kiên quyết như vậy cắt ngang. Mộ Thiên Ca lấy ra một vé máy bay tới Bắc Kinh vào ngày mai đưa tới trước mặt cô.

Bây giờ bên tai cô lại vang lên "Anh chỉ muốn em... Anh chỉ muốn em..." Những lời này như ma chú, thúc giục cô nhận lấy vé máy bay, gật đầu nói "Được rồi, em nhất định dốc toàn lực hát thật tốt, hi vọng không phụ sự kì vọng của anh Ca."

Mộ Thiên Ca nghe xong, thoải mái cười, nói: "Anh còn sợ em sẽ từ chối, cảm ơn em." Nói xong anh không kìm lòng được, in một nụ hôn mềm mại lên trán cô.

Diệp Niệm Sinh sững sốt, chỉ thấy nhiệt độ trên mặt đột nhiên tăng mạnh, cô vội xay người sang chỗ khác, trong lòng mừng như điên, không nói lên lời, mà sau người lại truyền đến giọng nói hồ thẹn của Mộ Thiên Ca: "Xin lỗi, Tiểu Sinh, vừa rồi anh..."

Diệp Niệm Sinh không đợi anh nói xong, đã đi đến cửa phòng sách: "Anh Ca, cảm ơn anh đã tặng phúc lợi fan hâm mộ." Cô phe phẩy vé máy bay anh cho, nói: "Chúng ta gặp nhau ở Bắc Kinh."

"Nhưng vẫn chưa ăn cơm mà?" Mộ Thiên Ca muốn tiến lên phía trước. "Nếu không thì để anh tiễn em."

Diệp Niệm Sinh đưa tay lên, dùng tay ra hiệu dừng lại, nói rất đáng yêu: "Anh Ca, chẳng lẽ anh không thấy được em đang xấu hổ sao, em đi trước đây."

Nói xong, cô sai bước, cả khuôn mặt đỏ bừng chạy xuống lầu, lúc nhìn thấy đám ngôi sao lớn, sau khi cô nghiêm túc nói một tiếng tạm biệt, liền rời khỏi biệt thự của anh, ra khỏi cửa lớn, hít sâu thật lâu, cô mới ổn định được tâm tình vừa thẹn thùng không thôi.

Mộ Thiên Ca theo sát phía sau, từ từ chậm rãi xuống lầu, nhìn bóng dáng bước nhanh rồi đi đáng yêu của cô, đáy mắt lóe lên ý cười như có như không.

"Anh Ca, anh là chồng tương lai kiểu gì vậy, khiến người ta đỏ mặt, vừa tới đã đi rồi." Đường Tâm ra vẻ tò mò hỏi.

"Em quản nhiều như vậy làm gì, nhiều chuyện." Hồ Lượng tỏ vẻ khinh thường nói với Đường Tâm xong, liền cười mỉm hỏi Mộ Thiên Ca: "Anh Ca, có phải anh thích cô gái này không?"

Anh vừa mới hỏi xong, Đường Tâm hung hăng giẫm một cú lên chân anh, hung tợn nói: "Anh mới là chúa nhiều chuyện siêu cấp vô địch."

Những người còn lại đã luyện thành thói quen với hai kẻ dờ dỗi đầu võ mồm này, nhưng Lãnh Băng bỗng mở miệng: "Tôi cảm thấy Diệp Niệm Sinh này không tệ." Những người khác đều chế nhạo anh cuối cùng cũng động xuân tâm, lại không ngờ Mộ Thiên Ca thần nhiên mở miệng: "Chẳng lẽ mấy người không thấy trên mặt cô ấy viết 'thuộc quyền sở hữu của Mộ Thiên Ca' sao?"

Những người còn lại đều vỗ tay hoan nghênh, reo hò. "Ai ôi, anh Ca thích người ta rồi."

"Anh Ca, fighting." Đường Tâm và Hồ Lượng đồng thanh nói xong, liền tặng đối phương một cái liếc mắt, xoay đầu quay sang hướng khác.

Khỏe miệng Mộ Thiên Ca hơi cong lên, "Ngày mai tôi bay tới Bắc Kinh, tháng sau bắt đầu tour lưu diễn, để lại chỗ cho mọi người. Có rảnh thì đến đi."

"Anh có dành chỗ cho vị Diệp tiểu thư kia chưa?" Lý Tuyết Vi luôn đứng đắn cũng góp vui, Mộ Thiên Ca nhún vai trả lời: "of course."

"Giọng hát của Diệp Niệm Sinh không tệ." Viên Lực đã làm nhà chế tác âm nhạc lâu năm cũng phải nói: "Cậu có hỏi xem liệu cô ấy có muốn đổi nghề là ca sĩ không chưa?"

"Lần sau tôi sẽ thử hỏi cô ấy." Mộ Thiên Ca nghe Viên Lực nói vậy, trên mặt không ghìm được lộ vẻ vui mừng.

"Anh Ca, có thể cho tôi hai tấm vé vào cửa buổi biểu diễn không?" Hồ Lượng ra vẻ nịnh nọt nói.

"Anh muốn làm gì?" Không đợi Mộ Thiên Ca nói ra, Đường Tâm đã chống nạnh hỏi.

"Gần đây có tiểu sư muội người mẫu, nói là đặc biệt hâm mộ tôi, tôi muốn đưa cô ấy đi xem buổi biểu diễn của anh Ca." Hồ Lượng tỏ ra tự hào trả lời.

Đường Tâm hừ lạnh một tiếng "Trâu già gặm cỏ non." Nói long liên đứng dậy, cầm hận liếc Hồ Lượng, rồi nói với Mộ Thiên Ca: "Tôi phải về đoàn phim quay phim rồi. Anh Ca, gặp lại tại Bắc Kinh." Khi cô đi qua người Hồ Lượng, hung hăng giẫm lên chân Hồ Lượng một cái.

"A..." Hồ Lượng kêu thảm thiết, sau đó thu chân mình về, đau đớn nói: "Đường Tâm, em không biết chân người mẫu đáng giá ngàn vàng sao."

Đường Tâm hất mái tóc dài tự nhiên, ngoái đầu lại cười, "Ngại quá, giẫm lên chân một vị người mẫu nào đó là niềm vui của tôi, niềm vui của tôi ngàn vàng cũng không đổi được."

Để lại Hồ Lượng tội nghiệp ngồi trên ghế sofa, ôm chân mình kêu rên, anh dời tầm mắt về phía những người khác. "Mọi người phân xử công bằng

đi, sao có thể có người phụ nữ điều ngoa như vậy chứ."

Lại không ngờ vì Mộ Thiên Ca cầm đầu, cả đám đều vuron hai tay, bày tỏ rằng không có cách nào, vào nhà ăn dùng cơm, làm như hoàn toàn không thấy anh.

"Cả đám các người đều không có lòng đồng tình, thấy chết mà không cứu." Hồ Lượng phẫn hận hét lên với bóng lưng của mọi người.

"Nếu cậu thật sự không tới, chúng tôi sẽ ăn hết, để cậu đói bụng trở về." Mộ Thiên Ca nhón nhơ vênh vào trả lời.

Hồ Lượng vừa nghe xong, vội bước nhanh về phía trước, gia nhập hàng ngũ ăn cơm. "Đồ ăn hôm nay thật phong phú, tôi muốn ăn nhiều một chút, vừa mới bị thương, nhất định phải tẩm bổ lại thật tốt."

Những người khác nghe xong đều tỏ vẻ cạn lời.

==

Chú thích:

[1] Cầm sắt hòa mình: vợ chồng hòa hợp

[2] Cao Sơn Lư Thủy, Tiểu Ngao Giang Hồ: tri âm tri kỉ, cười nhạo giang hồ.

==

Editor làm nhảm: Vâng, anh Ca nhà ta đã được lên chức "chồng tương lai" của ai đó rồi mấy thím ạ:3 còn "thuộc quyền sở hữu của Mộ Thiên Ca" nữa:3 Sênh Sênh khó thoát rồi:D

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sênh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: My Sunshine

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

"Tiểu Sênh Sênh, em thu dọn đồ đạc làm gì?" Hoắc Phàm dựa vào cửa phòng Diệp Niệm Sênh, nhướn mày hỏi tiếp: "Không lẽ muốn bỏ trốn cùng Mộ Thiên Ca?"

Nghe được hai chữ bỏ trốn, Diệp Niệm Sênh suýt học máu. "Bỏ trốn gì chứ, anh đừng nói bậy có được không."

Nhưng không ngờ Hoắc Phàm lại phản bác: "Không bỏ trốn, chẳng lẽ nude[1] à."

Nu...de...

Tuy Diệp Niệm Sênh đã cố hết sức kiềm chế hình ảnh mơ mộng này, nhưng vẫn đỏ mặt, đành phải hét lớn: "Hoắc Phàm, anh thật sự không biết liêm sỉ."

"Sao giờ em mới biết sự thật này vậy, Tiểu Sênh Sênh của anh." Hoắc Phàm ra vẻ rất bị tổn thương.

Diệp Niệm Sênh gơ hai tay đầu hàng, vẫn quay lại nói về chủ đề chính: "Ngày mai em phải bay đến Bắc Kinh, có lẽ sẽ ở lại đó một thời gian, tạm thời anh cứ ở đây, đừng biến thành chuồng heo, như vậy là em cảm ơn trời đất rồi."

"Đúng rồi, lần trước anh bay từ Bắc Kinh đến Thượng Hải, có liên quan đến Từ Thanh Du kia sao? Cô ấy ở Bắc Kinh?" Kỳ thật Diệp Niệm Sênh vẫn cảm thấy rất có hứng thú với Từ Thanh Du này, cảm thấy cô ấy và Hoắc Phàm nhất định có chuyện.

Nghe được cái tên Từ Thanh Du, Hoắc Phàm bỗng thu lại vẻ mặt vui đùa, nhíu mày, nghiêm túc nói: "Anh về phòng trước. Ngày mai em thuận buồm xuôi gió. Anh không tiễn em đâu..."

"Dạ." Diệp Niệm Sênh rất không quen với vẻ mặt u buồn như vậy của Hoắc Phàm, nên không nói thêm gì. Chỉ bĩu môi, lăm bắm tên Từ Thanh Du, có cơ hội nhất định phải làm quen với cô gái đã khiến Hoắc Phàm trở nên yếu đuối này.

Diệp Niệm Sinh đi máy bay có thói quen tốt chính là sau khi lên máy bay, liền bắt đầu đeo bị mắt nhắm mắt ngủ. Mãi đến khi sắp hạ cánh, Diệp Niệm Sinh vẫn còn đang buồn ngủ tháo bị mắt xuống, nghe thấy có người đang nói: "Anh Ca, fan đội đón ở sân bay nhất định không phải ít..."

Nghe được hai chữ Anh Ca, Diệp Niệm Sinh mở mắt, nhìn sang bên cạnh, mới phát hiện người đang lịch sự ngồi một bên nhìn mình tỉnh lại từ trong mộng lại chính là Mộ Thiên Ca, ngồi quanh mình cũng là nhân viên của anh... Nhìn mặt anh ở khoảng cách gần như vậy, chính là hoàn mĩ không thể soi mói.

Diệp Niệm Sinh liền tỉnh táo, quả nhiên bất cứ khi nào ở đâu, Mộ Thiên Ca luôn là thần được nâng cao tinh thần của cô.

Lúc này Diệp Niệm Sinh mới giật mình, sao bản thân lại ngu như vậy, vé máy bay là Mộ Thiên Ca cho, sao cô lại hoàn toàn không nghĩ tới chuyện bọn họ sẽ ngồi cùng một chuyến bay tới Bắc Kinh với cô, cô thật là phí của trời, lại ngủ qua như vậy, ài, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi.

"Tiểu Sinh, sau khi xuống máy bay, phiền em ở cùng các nhân viên của anh, Tiểu Giang sẽ đưa em tới nơi ở, ngày mai chúng ta vào phòng thu ghi âm" Anh chỉ vào một chàng trai ngồi cách đó không xa.

"Dạ, được." Diệp Niệm Sinh gật đầu. "Yên tâm, em sẽ tự chăm sóc bản thân."

"Cô Diệp, xin chào, tôi là Tiểu Giang, là trợ lý của anh Ca." Tiểu Giang ngồi bên cạnh khẽ nói.

"Chào anh." Diệp Niệm Sinh mỉm cười chào hỏi, sau đó áy náy nói với Mộ Thiên Ca: "Ngại quá, em không biết các anh ngồi cùng một chuyến bay, em..."

"Không sao, ngủ được là tốt." Đương nhiên Mộ Thiên Ca nhìn ra Diệp Niệm Sinh đang ngượng ngùng, thật ra đối với anh, cô ngủ hay không cũng không sao, quan trọng nhất là cô ở bên anh, hơn nữa còn đồng ý theo anh tới Bắc Kinh. "Thật xin lỗi, anh còn vài việc gấp, nếu không sẽ đích thân đưa em đi."

Diệp Niệm Sinh vội lắc đầu, nói "Không sao, công việc quan trọng hơn, em đã lớn như vậy, chắc chắn sẽ không lạc đâu. (*^__^*) hi hi..."

Mộ Thiên Ca nhìn nụ cười mang theo chút trẻ con của cô, cũng nở nụ cười.

Diệp Niệm Sinh vốn giả vờ trà trộn vào nhóm nhân viên phía sau lưng Mộ Thiên Ca, nhưng vừa ra sân lớn, nhóm người và phóng viên ùn ùn kéo tới đã vây kín Mộ Thiên Ca, các nhân viên an ninh sân bay đã ra sức bảo vệ trật tự, nhưng vẫn không thể chống lại người hâm mộ nhiệt tình. Na Na và các nhân viên khác đều mở đường giúp Mộ Thiên Ca.

Vốn Diệp Niệm Sinh đứng ngay sau lưng anh, nhưng bị đoàn người chen lấn rồi lại chen lấn, bóng lưng anh dần biến mất khỏi tầm mắt cô.

Đây là thế giới của cô và anh, trước giờ không phải vậy vậy sao, thậm chí cô từng đứng ở nơi xa hơn bây giờ nhìn anh, cũng không cảm thấy mất mát như bây giờ, vì sao giờ phút này cô lại cảm thấy khổ sở như vậy.

Khi cô đang đứng lạng thắt thần, Tiểu Giang chen ra khỏi đám người vẫy tay nói: "Cô Diệp, tôi vừa quay đầu lại, đã không thấy cô nữa, sắp dọa chết tôi rồi."

Diệp Niệm Sinh thu lại suy nghĩ, cười cười nói: "Thật ngại quá, tôi bị đoàn người đẩy ra. Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Mời đi theo tôi?" Tiểu Giang cười thật thà, bởi vì làn da cũng khá đen, nên khi anh cười, hàm răng trắng sạch rất dễ được trông thấy, khiến Diệp Niệm Sinh cũng nở nụ cười.

Giao thông Bắc Kinh quả thật rất đông đúc, đôi mắt đẹp của Diệp Niệm Sinh đảo qua, nhìn thấy poster to lớn trên tòa nhà ngoài cửa sổ, đó là ảnh Mộ Thiên Ca chụp đại diện cho một nhãn hiệu thời trang nào đó, nơi mang hơi thở cao cấp lộ ra sức hấp dẫn nam tính. Cô nhìn anh như vậy, đúng lúc là nhìn lên trên cao.

Cô nhìn tấm hình kia không chớp mắt, cũng không cảm thấy kẹt xe là chuyện bất tiện nữa. Mãi đến khi xe chậm rãi khởi động, Tiểu Giang ngồi ở vị trí tay lái mới mở miệng: "Cô Diệp là fan của anh Ca của chúng tôi à."

"Ừm? Đúng vậy đó." Diệp Niệm Sinh thu lại ánh mắt còn đang nhìn về phía sau.

"Khó trách lúc cô ngủ trên máy bay cũng gọi tên anh Ca." Tiểu Giang cười hề hề nói.

"Hà... Thật sao..." Diệp Niệm Sinh nghe xong những lời này xấu hổ đến đỏ hết cả mặt, vừa rồi trên máy bay cô thật sự đã mơ đến Mộ Thiên Ca, sao có thể ngờ anh ngồi ngay bên cạnh cô, thật sự xấu hổ chết mất thôi.

"Thật đó, tôi ngồi gần các cô, nên nghe được." Tiểu Giang thấy cô không tin, vì thế ngừng một chút rồi tiếp tục nói thật: "Tôi còn thấy lúc cô kêu anh Ca, anh Ca đang cười đó, hình như rất vui. Gần đây anh Ca bận nhiều việc, hôm nay vừa xuống máy bay đã có việc."

"À..., vậy à." Rõ ràng Diệp Niệm Sinh đang 囧, không muốn tiếp tục đề tài phía trước, nên im lặng nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Tiểu Giang thấy cô đang hăng hái bỗng trầm lại, cũng không nhiều lời nữa, chuyên tâm lái xe.

Diệp Niệm Sinh nhủ mi, một người vốn cảm thấy rất xa xôi, lúc đó bỗng cách mình thật gần, khiến cô vô tình mơ mộng, nhưng chuyện vừa xảy ra ở sân bay lại khiến cô về lại hiện thực, cô và anh thật ra vẫn rất xa, có lẽ chuyến đi đến Bắc Kinh lần này là để nói với cô, Diệp Niệm Sinh, giấc mơ của cô nên tỉnh lại rồi.

Dọc đường cô đã suy nghĩ rất nhiều, mãi đến khi Tiểu Giang đưa cô tới cổng một biệt thự riêng, nói: "Cô Diệp, đây là chỗ ở của anh Ca tại Bắc Kinh, anh ấy bảo tôi tạm thời sắp xếp cô ở đây."

Diệp Niệm Sinh nhìn thoáng qua biệt thự ngoài cửa sổ, quay đầu lại nói: "Tiểu Giang, anh cứ đưa tôi đến khách sạn Khải Lệ đi."

"Nhưng mà cô Diệp..." Rõ ràng Tiểu Giang không lường trước được Diệp Niệm Sinh sẽ nói như vậy, nên có chút khó xử.

"Tôi ở đây lỡ như chó săn chụp được, không tốt với anh Ca, nếu anh thấy khó xử, tôi đi nói với anh Ca." Diệp Niệm Sinh rất bình tĩnh nói. Thật ra đây là một trong số những nguyên nhân, cô chỉ sợ mình cách anh quá gần, sẽ không ghim được thương anh nhiều hơn một chút.

Tiểu Giang gọi điện thoại, Diệp Niệm Sinh không biết Mộ Thiên Ca nói gì. Tóm lại, Tiểu Giang vẫn đưa cô tới khách sạn Khải Lệ.

"Cô Diệp là khách quý của khách sạn Khải Lệ sao?" Tiểu Giang thấy Diệp Niệm Sinh đăng kí xong, quản lí khách sạn liền đích thân tới chào hỏi, dường như rất cung kính đối với cô, nên không nhận được hỏi.

Diệp Niệm Sinh cười ha ha, trả lời "Có thể coi là vậy, tôi biết bà chủ nơi này."

Tuy Tiểu Giang có chút kinh ngạc, nếu chỉ là quen biết, không thể có được đãi ngộ như vậy, nhưng đi theo Mộ Thiên Ca lâu như vậy, anh biết rõ chuyện gì người khác không đề cập tới, cũng không nên hỏi nhiều, nên anh không nói thêm gì nữa.

"Sênh Sênh, cậu đi Bắc Kinh cùng Mộ Thiên Ca. Vậy mà bây giờ mới nói cho mình biết." Diệp Niệm Sinh vừa mới tắm xong đã nghe thấy giọng nói của Tiểu Đàm truyền đến.

"Chỉ à, điện thoại của cậu không gọi được, xin hỏi mình phải nói cho cậu như thế nào đây." Diệp Niệm Sinh bắt đầu dĩ nhiên, hôm qua muốn nói cho Tiểu Đàm biết cô và Mộ Thiên Ca cùng tới Bắc Kinh thu âm, nhưng điện thoại của cô năng lại tắt máy.

Diệp Niệm Sinh nói xong, Tiểu Đàm lập tức ỉu xiu, nói sang chuyện khác, "A..., Bắc Kinh rất hạnh khô, cậu phải chú ý dưỡng ẩm đó... Hình như mặt trời cũng rất độc."

"Hôm qua thấy boss và một nữ diễn viên nổi tiếng thân mật, mà mình còn lòng tiếng cho nữ diễn viên này, cho nên tâm trạng rất không tốt, vì không muốn anh ta liên tục gọi điện đoạt mệnh, nên dứt khoát tắt luôn điện thoại." Tiểu Đàm thành thật khai báo.

"Tiểu Đàm, chẳng lẽ cậu...." Diệp Niệm Sinh nghe xong có chút kinh ngạc. "Thích... Không phải chứ..."

"o(￣▽￣)o ài." Tiểu Đàm thở dài, dùng giọng điệu như có mối thù sâu nặng nói: "Có phải mình không thể cứu rồi không?"

"Chỉ khi bị lòng ghen tuông thiêu đốt, phụ nữ mới biết bản thân yêu người đàn ông đó đến nhường nào, Tiểu Đàm, sếp của cậu tên gì vậy?"

"Đường Đình Tự" Tiểu Đàm bỗng cười nói, "Mình vẫn luôn nghĩ anh ta nhất định đã đổi họ, phải tên là Lam Đình Tự mới đúng."

"Lan Đình Tự, ha ha, Tiểu Đàm, cậu thật sự quá có tài rồi." Bởi vì chuyện liên quan đến hạnh phúc của Tiểu Đàm, nên Diệp Niệm Sinh thật sự rất nghiêm túc. "Cậu có thể cho mình biết nữ diễn viên kia là ai không?:

Tiểu Đàm do dự một hồi, nói: Là Đường Tâm."

Nghe được cái tên này, Diệp Niệm Sinh bỗng nở nụ cười. Vội vàng nói: "Hai người kia đều mang họ Đường, hẳn phải có nguyên nhân?" Cô dùng một lát, đi chân đất đến bên cửa sổ khách sạn, điều hòa đang thổi khí lạnh, nhưng Diệp Niệm Sinh vẫn cảm thấy nóng, cô chậm rãi nói: "Mình đã gặp Đường Tâm, dường như đang có quan hệ không tệ với một người đàn ông khác, cho nên, cậu đừng đoán mò nữa."

"Phải đó..., sao mình không nghĩ tới, bọn họ đều mang họ Đường chứ." Giọng nói của Tiểu Đàm bỗng tăng thêm vài đề-xi-ben, sau đó nói: "Cảm ơn cậu nha, Sênh Sênh, cậu phải cố gắng bắt lấy Mộ Thiên Ca."

Diệp Niệm Sinh ở đầu bên này không nói gì, "Cậu là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường." Liền thở dài nói: "Hôm nay mình cảm thấy anh Ca cách mình rất xa, mình chỉ có thể đứng từ phía dưới nhìn lên."

"Chưa nghe noi cao không bằng sợ hãi à? Cậu nên cố gắng hướng về phía trước, cùng anh ta kẻ vai chiến đấu." Tiểu Đàm nói xong nhanh chóng cúp điện thoại. "Bây giờ mình có chút việc, chờ cậu về Thượng Hải rồi chúng ta trò chuyện sau, bye bye."

Diệp Niệm Sinh còn chưa nói ra câu tạm biệt, Tiểu Đàm đã ngắt máy, thật sự luôn mạnh mẽ vang dội.

Giờ phút này khách sạn đặc biệt yên tĩnh, khi gần sáng, Diệp Niệm Sinh vẫn nằm trên giường trần trọc khó ngủ, trong đầu cô liên tục hiện lên bộ dáng của Mộ Thiên Ca. Khi không thực sự gặp anh, anh cũng vẫn xâm nhập vào đầu óc của cô như thế này, chiếm cứ cõi mộng của cô, lúc trước cô cảm thấy nhớ anh rất hạnh phúc, nhưng hôm nay trong niềm hạnh phúc lại xen lẫn nhiều nỗi bất an.

Bởi vì dường như cô cách anh càng gần, lại thấy được mình càng ngày càng tham lam, thật sự hi vọng mình luôn bên anh như vậy...

Bỗng tiếng chuông tin nhắn vang lên, cô nhìn qua, là Mộ Thiên Ca gửi tới: "Thật xin lỗi, để em phải chịu thiệt ở khách sạn, vốn định gọi cho em, không ngờ khi xong việc đã đến giờ này rồi, gửi tin nhắn này chỉ muốn nói với em: "Ngủ ngon, Tiểu Sinh."

"Ngủ ngon, anh Ca." Diệp Niệm Sinh mỉm cười nói với di động. Ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua lớp rèm mỏng chảy vào căn phòng yên tĩnh, Diệp Niệm Sinh dụi mắt, lầm bầm một câu: "Diệp Niệm Sinh, không thể tham lam, chỉ cần được ở gần anh Ca hơn trước một chút, cũng thỏa mãn rồi."

Tiểu Đàm nói rất đúng, em nên cố gắng hướng về phía trước, đứng ở nơi cao có anh, sóng vai cùng anh.

=====

Chú thích:

[1] Nude: Ừm... cái này thật ra rất khó nói... Te rất hiền lành thánh thiện "chong xáng" nên... phiền mọi người tự tra google nhá:3

=====

Thời gian này Te bận quá, ôm nhiều hố cho cố vào nên bù đầu lấp hố, cuối tuần sau lại phải thi rồi nên hai tuần không có chương mới, mọi người thông cảm nha o (͡° ͜ʖ ͡°)o

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hoa Rơi Người Lẻ Bóng

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Ngày hôm sau, khi Diệp Niệm Sinh được Tiểu Giang đưa đến phòng thu âm, mới biết Mộ Thiên Ca đã sớm thay cô chuẩn bị toàn bộ tại đây rồi.

Mộ Thiên Ca giới thiệu cô với ALEX - người chế tác chính của album lần này, lại nói với cô "Tiểu Sinh, phần anh hát vừa thu xong rồi, nhưng anh sẽ cùng vào phòng thu với em. Đừng căng thẳng."

Trước đây Diệp Niệm Sinh đã xem qua một số bài phỏng vấn của các nhà chế tác âm nhạc, khi nhắc đến Mộ Thiên Ca, ai cũng khen hiệu suất ghi âm của anh cực cao, luôn xong trong lần đầu tiên. Diệp Niệm Sinh gật đầu, nhưng bây giờ muốn cô không căng thẳng thật sự là... không thể nào.

Diệp Niệm Sinh và Mộ Thiên Ca đứng trước microphone, bắt đầu thu âm. Vốn lo mình sẽ xảy ra vấn đề, nhưng vì Mộ Thiên Ca ở bên, nên phần giọng nữ của Diệp Niệm Sinh cũng thu xong rất thuận lợi.

Chỉ có câu "anh là nắng gắt trên bầu trời", ALEX nói phần hát của cô thiếu chút sức bật, nên phải thu nhiều lần.

Khi Diệp Niệm Sinh sắp mất hết lòng tin, Mộ Thiên Ca ra hiệu tạm dừng, sau đó dịu dàng dạy cô hát thế nào mới không hụt hơi, lại có thể có lực.

Diệp Niệm Sinh chăm chú nghe và tiếp thu, khi thu lại một lần nữa, cuối cùng cô cũng đạt tới yêu cầu của ALEX theo đuổi hoàn mỹ, thu ngừng lời ca khác cũng không có khó khăn gì nữa.

Thu xong, Diệp Niệm Sinh vẫn còn nhớ, vừa rồi Mộ Thiên Ca đã dùng giọng điệu vô cùng dịu dàng, đi về phía cô để giảng giải: "Bài ca này cần biểu hiện được nỗi vấn vương của một cô gái nhỏ. Không nhỏ nhẹ uyển chuyển, càng không tê tim liệt phổi, đau lòng xót dạ. Mà nên dùng giọng trong trẻo cộng với tình cảm nhiệt tình như lửa. Đặc biệt là câu hợp ca cuối cùng phải thể hiện được sự lãng mạn, như đêm khuya tỉnh giấc, nắm tay người nhìn ngọn đèn dầu trước sân."

"Tiểu Sinh, hát khá lắm." Lời khen của Mộ Thiên Ca ngắt ngang suy nghĩ mơ hồ của cô."

“Cảm ơn.” Diệp Niệm Sinh mỉm cười, sau đó như nhớ ra chuyện gì, bỗng mở miệng: “Đúng rồi, anh Ca, anh có thể nói người hát là Sinh Ca không?”

Mộ Thiên Ca nghe xong liền giật mình, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu nói: “Được.”

Anh không hỏi vì sao khiến Diệp Niệm Sinh thờ phào nhẹ nhõm, trước giờ Mộ Thiên Ca vẫn luôn khéo hiểu lòng người như vậy. Kỳ thật cô cũng không rõ vì sao, chỉ cảm thấy bấy giờ, vị trí của Sinh Ca cao hơn Diệp Niệm Sinh, cách Mộ Thiên Ca gần hơn một chút.

“Đến đây đến đây đến đây, mọi người cùng đến chụp ảnh chung nào, kỉ niệm ngày trọng đại hôm nay.” ALEX nói xong, liền có nhân viên đẩy Diệp Niệm Sinh vào giữa.

“Mọi người chụp ảnh tập thể xong, khi từng người tản ra, không ngờ Mộ Thiên Ca lại nói: “Tiểu Giang, cậu chụp riêng một tấm cho tôi và Tiểu Sinh đi.”

Tiểu Giang lập tức cầm lấy máy ảnh, Diệp Niệm Sinh đứng sóng vai cùng Mộ Thiên Ca, anh vươn tay, dịu dàng ôm lấy cô, trong ảnh cô ngược mắt, anh cúi đầu, thâm tình nhìn nhau.

Diệp Niệm Sinh vui đến quên cả hít thở, quen anh lâu như vậy, là người hâm mộ, lần nào tim cũng đập như có con nai chạy loạn, vậy mà lại quên mất chuyện quan trọng là chụp ảnh chung với anh.

Thần tượng chính là thần tượng, luôn thân thiết như thế.

“Có lẽ album mới sẽ được đưa ra thị trường trước khi phim của em được phát sóng. Vừa rồi anh và ALEX đã bàn bạc quyết định sẽ đưa bài “Ánh sáng chói nhất trong lòng tôi này” làm một trong những ca khúc chủ đề, em cũng biết đấy, tình ca nam nữ hát đối đáp của anh không nhiều lắm.”

“Em biết, ngoại trừ bài này, anh cũng từng hợp tác “yêu tình yêu” và “số mệnh” với Lý Tuyệt Vĩ và Trần Vân Thi. Hai bài hát này đều rất thanh công một thời, đến nay nhóm trai gái đến KTV vẫn nhất định sẽ chọn những bài tình ca kinh điển này.

“Quả nhiên là fan trung thành của anh.” Mộ Thiên Ca sủng nịnh xoa đầu Diệp Niệm Sinh, sau đó mỉm cười: “Bọn họ muốn đi ăn mừng, cùng đi đi.”

Vốn Diệp Niệm Sinh còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị đám người Tiểu Giang, Nana cướp lời: “Đi thôi, hôm nay anh Ca mời khách.”

Mộ Thiên Ca đi theo sau bọn họ, ALEX bỗng vòng đến bên cạnh anh, vỗ vai anh nói: “Hôm qua Viên Lực gọi điện thoại cho để tôi nói về Diệp Niệm Sinh này, giọng hát thực sự không tệ, anh Ca, anh tìm được báu vật rồi.”

“Quả thực là báu vật.” Mày kiếm của Mộ Thiên Ca nhú lại, nói đầy ý tứ.

Trong bữa cơm, Diệp Niệm Sinh đều quen thuộc với nhân viên quanh Mộ Thiên Ca, cũng không còn mất tự nhiên như trước. Nhưng khi cơm nước xong xuôi, mọi người vừa mới ra khỏi cửa, đang hứng trí bưng bưng bàn bạc nên đi đâu chơi, Mộ Thiên Ca đeo khẩu trang bị người hâm mộ tình mắt phát hiện, cùng xông lên, vây quanh họ đến nỗi nước cũng không thể lọt.

Tài xế mau chóng lái xe tới cửa, Na na và Tiểu Giang cùng các nhân viên khác lập tức phản ứng kịp thời, che chở Mộ Thiên Ca lên xe, lần này Diệp Niệm Sinh theo sát sau lưng Mộ Thiên Ca, cùng bước lên xe của anh. “Xin lỗi, Tiểu Sinh, không ngờ fan sẽ nhận ra anh.”

“Đừng nói xin lỗi. Nếu là trước đây, em cũng hi vọng có thể tình cờ gặp anh ở khách sạn hoặc nơi nào đó, nhờ anh kí tên, cho nên em hiểu được tâm tình này của fan. Lời của Diệp Niệm Sinh là lời thật lòng, không có ý khách sáo cho qua.

“Cảm ơn sự thông cảm của em.” Giọng nói trầm thấp của Mộ Thiên Ca trong chiếc xe nhỏ hẹp này có vẻ đặc biệt êm tai và mê người.

“Tiểu Diệp, em còn nhiều thời gian, sau này có thể từ từ hiểu rõ, rốt cuộc anh Ca của em được hoan nghênh tới nhường nào.” Người đại diện Nana ở bên cạnh mở miệng nói đầy ý tứ.

“Ặc?” Anh Ca của em, bốn chữ này khiến Diệp Niệm Sinh6hoan2 toán há hốc mồm, đôi má phồng hồng lên nhìn Mộ Thiên Ca chăm chú, thấy anh đang mang theo nụ cười thân thiện nhìn mình, Diệp Niệm Sinh liền xấu hổ dời mắt đi.

“Chào mừng đến với phòng làm việc của Mộ Thiên Ca.” Vừa vào cửa lớn, Nana đã nhiệt tình nói

Diệp Niệm Sinh lại có vẻ vô cùng sửng sốt, đã sớm biết Mộ Thiên Ca có phòng làm việc riêng, nhưng cô chưa từng ngờ rằng nơi này lại lớn như vậy. Cô đè nén tâm tình kích động không thôi hỏi: “Em có thể chụp ảnh không?”

“Đương nhiên có thể.” Mộ Thiên Ca cười, dịu dàng tao nhã nói.

“Tiểu Sinh, em đi theo anh.” Anh đi phía trước, cô theo sau, thấy mấy nhân viên trong phòng làm việc đang dùng ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm

mình, cô lễ phép cười với bọn họ, rồi đi theo Mộ Thiên Ca đến văn phòng của anh.

“Có thích nhân viên của anh không?” Không biết có phải Diệp Niệm Sinh gặp ảo giác hay không, cô cảm thấy hôm nay Mộ Thiên ca đặc biệt gần gũi.

“Khá thích.” Diệp Niệm Sinh ca ngời, không hề che giấu tình cảm.

“Có muốn cân nhắc trở thành một thành viên trong phong2 làm việc của anh không, trở thành nghệ sĩ của anh.” Mộ Thiên Ca đề nghị.

“Em... em có thể sao?” Diệp Niệm Sinh có chút không thể tin vào tai mình.

Chỉ cần em bằng lòng, bọn anh lúc nào cũng chào đón.”

“Em sẽ suy nghĩ kĩ.” Diệp Niệm Sinh trả lời rất nghiêm túc.

“Lần này định ở lại Bắc Kinh mấy ngày?”

“Nhân lúc đoàn phim "Nguyên thua cuộc" chưa bắt đầu tuyên truyền, em định lười biếng một chút, có lẽ sẽ đi chơi thêm hai ngày.” Diệp Niệm Sinh cười, nói tiếp: “Sắp tới anh Ca phải chuẩn bị cho chuyến lưu diễn, chắc bận nhiều việc lắm.”

“Phải đó, ngày mai đã phải bắt đầu luyện tập, cuối tháng tổ chức buổi diễn đầu tiên ở Bắc Kinh, em có đến không?”

“Cuối tháng, cũng còn chín ngày nữa, đương nhiên em phải đi cổ vũ rồi.” bấm đốt ngón tay, tính ra còn chín ngày, trả lời như đinh đóng cột.

Diệp Niệm Sinh vừa nói xong, cửa phòng làm việc của Mộ Thiên ca đã bị người ta đẩy mạnh ra. Khi Diệp Niệm Sinh thấy người tới, giật nảy mình.

“Anh về Bắc Kinh sao không đến tìm em?” Xuất hiện trước mặt bọn họ là người mẫu quốc tế ANGELA với vẻ mặt bất mãn, cô thấy Mộ Thiên Ca không trả lời, lại nhìn sang Diệp Niệm Sinh ngồi đối diện anh, nói: “Cô gái này là ai?”

Diệp Niệm Sinh đứng lên vốn muốn lễ phép tự giới thiệu, nhưng không ngờ Mộ Thiên Ca cũng đứng lên, lạnh lùng mở miệng: “Em tới làm gì?”

“Em rất nhớ anh.” Lời nói ái muội của Angela khiến Diệp Niệm Sinh cảm thấy không thoải mái, cô nói khế: “Anh Ca, em còn có việc, đi trước đây.”

Nhưng khi cô nặng nề cất bước chuẩn bị rời đi, Mộ Thiên ca gọi cô lại, nói: “Tiểu Sinh, anh đi cùng em.”

Nói xong anh đi về phía Diệp Niệm Sinh, sau đó nói với Angela, “Anh có khách quan trọng, thứ cho không thể tiễn xa được.”

Mãi đến khi Diệp Niệm Sinh và Mộ Thiên ca ra khỏi phòng làm việc của anh, Diệp Niệm Sinh cũng không hỏi đến quan hệ của họ, Mộ Thiên ca cũng không nói. Xe dừng ở một đầu ngõ, Mộ Thiên Ca tự nhiên nở nụ cười: “Sao không hỏi chuyện của anh và Angela?”

“Anh muốn nói thì sẽ nói cho em.” Diệp Niệm Sinh thành thật nói, tuy trong lòng tò mò muốn chết, nhưng mỗi người đều có chuyện riêng của mình.

Mộ Thiên ca chỉ cười cười, sau đó đeo khẩu trang xuống xe, Diệp Niệm Sinh cũng xuống xe cùng anh, bọn họ sóng vai đi đến một con đường, nhìn bảng hiệu trước mắt, Diệp Niệm Sinh hoàn toàn lóa mắt, bởi vì bất kể như thế nào cũng không ngờ Mộ Thiên Ca sẽ đưa cô tới đây...

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiệc Mưa Nhỏ

Diệp Niệm Sinh không hề xa lạ với phòng game, bởi vì từ trung học, Hoắc Phàm đã đưa cô đi chơi tại các phòng game lớn ở Thượng Hải.

Nhưng bây giờ cô vô cùng kinh ngạc, bởi vì chưa từng ngờ rằng Mộ Thiên Ca cũng sẽ tới phòng game, trước giờ trong mắt cô, anh chính là nam thần "không ăn khói lửa nhân gian", bây giờ cô bắt đầu hiểu anh một chút rồi.

Bởi vì cách ăn mặc của cả nam lẫn nữ ở đây đều rất khác biệt, hơn nữa ai cũng tự đắm chìm vào thế giới của riêng mình, cho nên không ai để ý tới anh và cô đang mang nón và khẩu trang.

"Trước đây, anh không vui, anh thích đến nơi này."

"A..., thật ra em cũng vậy." Diệp Niệm Sinh gật đầu, nói xong mới kịp phản ứng, ý anh là bây giờ anh đang không vui?

Cô lén ngấm nhìn Mộ Thiên Ca, tuy vẻ mặt anh rất bình tĩnh, nhưng hai hàng lông mày nhíu lại, có thể thấy thật sự đang không vui.

Anh không vui vì chuyện của ANGELA sao? Diệp Niệm Sinh nhớ lại, khi cô đang ngăn người, Mộ Thiên Ca rất thuần thực đổi tiền trò chơi, đi đến bên cô.

Bởi vì xung quanh khá ồn ào, nên anh dịu dàng ghé sát tai cô hỏi: "Em muốn chơi gì?"

Giọng nói của anh xuyên qua âm nhạc ồn ào lại có từ tính không ngờ, đánh thẳng vào tai cô, không khí bỗng nhuộm vẻ ái muội.

Cô đỏ mặt trả lời: "Máy nhảy."

Vì vậy năm phút sau, khi ca khúc thứ mười gần kết thúc, Mộ Thiên Ca và Diệp Niệm Sinh nhìn nhau cười, hiểu rõ ý của đối phương: Nhiều người như vậy, trong đó nhất định sẽ có người nhận ra Mộ Thiên Ca đến.

Hết nhạc, hai người rất thản nhiên xuống khỏi máy nhảy, chuẩn bị rời khỏi.

Quả nhiên, mới đi được vài bước, đã nghe thấy sau lưng có người kêu lên: "Tôi nhớ rồi, người kia là Mộ Thiên Ca, anh Ca."

Vì vậy Mộ Thiên Ca và Diệp Niệm Sinh còn chưa kịp thở, đã phải bắt đầu chạy marathon, sau lưng mà một nhóm fan nghe tin mà tới.

Diệp Niệm Sinh cũng không biết là hơi sức từ đâu đến, bỗng chạy rất nhanh, sau khi bọn họ chạy về xe, nghênh ngang rời đi, cô lập tức nằm liệt ở ghế phụ.

Không lâu sau, Mộ Thiên Ca dừng xe ở ven đường, sau đó hai người bắt đầu cười lớn.

"Vui quá." Diệp Niệm Sinh thành thật nói ra cảm giác lúc này của mình.

"Vui là tốt." Mộ Thiên Ca mang theo nụ cười nhàn nhạt nhìn cô, lúc này đáy lòng dâng lên cảm xúc sợ hãi chưa từng có.

Mộ Thiên Ca, nụ cười hồn nhiên dễ thương của cô ấy, mi có thể giữ mãi được không?

~~~~~  
Trở lại phòng khách sạn, Diệp Niệm Sinh đang suy nghĩ về hành trình mấy ngày tới, bỗng bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Khi cô mở cửa, không khỏi ngăn người.

Angela kiêu ngạo đứng đó, dương dương tự đắc liếc mình, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Angela có dáng người cao gầy, ngũ quan xinh xắn, rõ ràng cô ta chính là con cưng của trời, Diệp Niệm Sinh nghĩ cho dù cô gái nào đứng trước cô ta cũng đều chán nản thất sắc, kể cả bản thân.

Không chờ Diệp Niệm Sinh kịp phản ứng, Angela đã tự ý vào phòng của cô, ngồi xuống ghế sofa.

Diệp Niệm Sinh đóng cửa, lịch sự ngồi đối diện cô ta.

"Không biết cô Angela tìm tôi có chuyện gì?" Cuối cùng Diệp Niệm Sinh cũng tìm lại giọng nói của mình từ cơn sốc, chưa kể nơi này là địa bàn của cô, cô lại không làm chuyện gì xấu, sợ gì chứ?

Angela nhìn chằm chằm Diệp Niệm Sinh thật lâu, từ đầu đến chân, đánh giá tỉ mỉ. Bỗng nhiên, đôi mắt đẹp thâm túy rơi lệ.

Diệp Niệm Sinh nhìn màn kịch này, không thể tượng nổi, mở to hai mắt, vội đưa khăn tay, cô như lạc trong sương mù không biết phải nói gì, chỉ bất giác lúng túng, nên luống cuống tay chân mà thôi.

"Cô Diệp, cô rời khỏi anh Ca, cô muốn gì, chỉ cần tôi có, tôi đều sẽ cho." Người đẹp trước mắt khóc đến hoa lệ đầm mướt[1], chỉ để nói câu này.

Không đợi Diệp Niệm Sinh mở miệng, Angela lại tự nói: "Hình như tôi vẫn chưa tự giới thiệu với cô, tôi là bạn gái cũ của anh Ca, chúng tôi đã từng rất yêu nhau."

Không hiểu sao khi Diệp Niệm Sinh nghe câu phía sau, lòng có chút đau đớn. Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, hỏi: "Tôi không hiểu ý cô."

"Ý tôi là cô giỏi thì đi soi gương xem cô có tư cách gì mà tranh anh Ca với tôi, biết điều thì rút lui sớm một chút. Nếu không tôi sẽ khiến cô phải trắng tay." Angela bỗng đứng dậy, nói rất khinh thường, hoa lê đầm mưa sớm đã không còn, thay vào đó là sự giải thoát và nụ cười cao ngạo. "Nước mắt vừa rồi, xem như... chúc mừng vì cô rời khỏi."

Lần này, Diệp Niệm Sinh hoàn toàn hiểu rõ mưu đồ của người đến, nhưng vẫn không thể tưởng tượng được Angela có khuôn mặt của thiên sứ, lại mang theo tâm hồn của ma quỷ.

Có lẽ tình yêu, khiến con người ta mê loạn tâm trí, mù quáng.

====

Chú thích:

[1] Lê hoa đài vũ: hoa lê đầm mưa, chỉ người con gái đẹp khóc sụt sùi trông vô cùng xinh đẹp tội nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 15: Rượu Vang Nhẹ Lạc Xuyên

"Cô nói xong rồi à." Diệp Niệm Sinh trả lời rất lạnh nhạt. "Tôi là fan của anh Ca, mãi mãi là như vậy, tôi nghĩ chuyện này không liên quan đến người khác."

Angela nghe xong kinh ngạc nhìn Diệp Niệm Sinh, sau đó nói: "Cô có ý gì?"

"Tôi nghĩ cô đã hiểu rõ ý của tôi rồi." Diệp Niệm Sinh nói từng câu từng chữ rất nghiêm túc.

"Hừ, chúng ta cứ chờ xem." Angela cười quỷ quyết, sau đó không thèm quay đầu, thướt tha bước đi.

Angela đi rồi, Diệp Niệm Sinh ngơ ngác ngồi một chỗ, rất lâu rất lâu, trong lòng cô dâng lên cảm xúc khó nói nên lời.

Cô hốt hoảng, bởi vì quan hệ giữa cô và Angela vốn gộp tám cây tre cũng không chạm đến.

Cô bối rối, không hiểu sao bản thân lại trở thành tình địch của người khác.

Cô vui mừng, bởi vì dường như anh và cô thật sự có quan hệ mờ ám.

~~~~~

Từ sau hôm đến tìm Diệp Niệm Sinh, Angela không còn xuất hiện nữa, Diệp Niệm Sinh xem tin tức, hình như cô ta bay sang Pháp biểu diễn, nhưng chuyện này lại khiến Diệp Niệm Sinh cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô tìm một người bạn tốt ở Bắc Kinh cùng đi dạo, Mộ Thiên Ca bận nhiều việc, đã nhiều ngày chưa đến tìm cô, cô cũng không có dũng khí gọi điện thoại cho anh.

Mãi đến một hôm, bỗng nhận được điện thoại từ bệnh viện Thượng Hải gọi tới, nói Hoắc Phàm xảy ra tai nạn giao thông, khiến cô lập tức chạy về.

Diệp Niệm Sinh nghe được tin này lập tức hoảng sợ, nhanh chóng trả phòng, lập tức ngồi chuyến bay sớm nhất về Thượng Hải.

Khi cô về đến Thượng Hải, sắc trời đã lờ mờ tối, Hoắc Phàm nằm một mình trên giường bệnh, trên trán quấn băng gạc, ánh mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang chăm chú suy nghĩ cái gì, ngay cả cô mở cửa bước vào cũng không phát hiện.

Đây là lần đầu tiên Diệp Niệm Sinh thấy anh như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến gương mặt Hoắc Phàm luôn phong lưu phóng khoáng có vẻ không được như ý như vậy.

"Mạng anh rất lớn đó." Diệp Niệm Sinh đến gần, giả vờ thờ ơ hỏi.

"Tiểu Sinh Sinh, em đã về rồi. Anh muốn ăn gà rán với cả bia nữa, mau đi mua cho anh đi? Cơm của bệnh viện này chính là cám heo đó." Hoắc Phàm thấy Diệp Niệm Sinh trở về, lập tức từ nhiều mây chuyển thành quang đăng[1]

Diệp Niệm Sinh hơi nhú mồm đi lời anh vừa nói, rồi hỏi lại: "Anh bị thương có phải liên quan đến Từ Thanh Du không?" Tình tình của Hoắc Phàm, Diệp Niệm Sinh hiểu rõ nhất, cô nghĩ ngoại trừ cô gái cô chưa từng gặp mặt kia, không ai có thể làm tổn thương Hoắc Phàm đến nông nỗi này, "Cô ấy đâu?"

Hoắc Phàm nhìn Diệp Niệm Sinh, khẽ động miệng, dừng một lát, cuối cùng vẫn mang theo giọng điệu buồn bã nói: "Cô ấy đi sang Úc rồi."

"Vì sao?"

"Bởi vì cô ấy sắp chết cồng ở Bắc Kinh, nên sang Úc phơi nắng." Giọng điệu của Hoắc Phàm vẫn đầy vẻ thờ ơ.

"..." Diệp Niệm Sinh hoàn toàn câm nín nhìn Hoắc Phàm đang cười, vẫn luôn cảm thấy anh đang gượng cười, nhưng không nói ra.

Cuối cùng Diệp Niệm Sinh vẫn bị Hoắc Phàm sai ra ngoài mua gà rán và bia, tiện đường cô đến hỏi bác sĩ phụ trách của Hoắc Phàm, tuy nói là tai nạn giao thông, nhưng chỉ bị thương một chút ở trán, không có gì đáng ngại.

Diệp Niệm Sinh nghe bác sĩ nói xong, mới hơi yên lòng. Vì không để cậu mợ lo lắng, Diệp Niệm Sinh và Hoắc Phàm lại giao ước giữ bí mật toàn bộ.

Diệp Niệm Sinh rời khỏi bệnh viện chuẩn bị đi mua gà rán gần đó cho Hoắc Phàm, rượu thì tuyệt đối không thể mua cho anh, chỉ có thể mua cho anh gà rán, nếu không cô sẽ bị cẩu nhàu chết.

Vừa đi ra vài bước, chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Mộ Thiên Ca, Diệp Niệm Sinh quả quyết nhận điện.

"Tiểu Sinh, anh họ em không sao chứ?" Hôm nay Mộ Thiên Ca vốn định ăn com với cô, sau khi tập luyện xong, thấy tin nhắn của cô, nói cô về Thượng Hải rồi.

"Dạ, anh ấy không sao rồi, còn ăm ỉ đòi ăn gà rán, giống như con nít vậy." Diệp Niệm Sinh cười trả lời, cô đi vội, vốn định gọi điện thoại cho anh, nhưng đoán có lẽ anh đang bận, nên chỉ đơn giản gửi tin nhắn.

Mộ Thiên ca bên kia điện thoại cũng cười nhẹ, tiếng cười của anh mang theo chút cảm giác sùng nịnh, rất dễ làm người ta mê luyến.

"Xin lỗi, buổi biểu diễn tối mai của ah có thể em sẽ không đi được." Giọng nói của Diệp Niệm Sinh rất nhẹ.

"Không sao, buổi biểu diễn lần này có truyền hình trực tiếp, em có thể xem qua TV.

"Thật không?" Diệp Niệm Sinh vô cùng kinh ngạc mừng rỡ hỏi, trong giọng nói lộ ra niềm vui không thể che giấu.

"Ừ." Mộ Thiên Ca cũng cười nhẹ, đương nhiên anh sẽ không nói cho cô biết, đó là quyết định anh vừa đưa ra, để TV truyền tải, chỉ vì để cô cũng có thể thấy tiết mục anh chuẩn bị vì cô.

==

Chú thích:

[1] nhiều mây chuyển thành quang đăng: Chỉ vẽ mặt đang u ám bỗng rạng rỡ hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nhớ Anh Khi Gió Nổi

Edit: Thổ Lạ (Cò Chymte)

"Da da da da, da da da..." Từ sau khi nhận điện thoại của Mộ Thiên Ca, tâm tình của Diệp Niệm Sinh luôn rất tốt, đôi khi ngân nga vài khúc nhỏ.

"Anh trai em đang nằm đây đáng thương như vậy, em lại còn vui như thế, em nói em..." Hoắc Phàm tỏ vẻ kiêu hãnh.

Diệp Niệm Sinh trừng mắt, "Không phải em đang chúc mừng anh sống sót sau tai nạn sao." dứt lời, cô nở một nụ cười đẹp ngọt ngào.

Lúc này chuông điện thoại của Diệp Niệm Sinh vang lên, "Mẹ em". Cô ra hiệu cho Hoắc Phàm đứng lên tiếng.

"Sênh Sênh, mẹ và mợ con đang uống trà với nhau. Nghe nói ghi chép của khách sạn cho thấy con đã đến Bắc Kinh."

"Vâng ạ, mẹ, con đi Bắc Kinh có việc." Khách sạn Khai Lệ là khách sạn dưới quyền của cậu Diệp Niệm Sinh, Diệp Niệm Sinh đương nhiên là VIP cao cấp trong đó, nên cô không hề kinh ngạc với chuyện mẹ và mợ cô biết cô đi Bắc Kinh.

"À, khi nào thì trở về." Diệp Niệm Sinh chỉ nghe thấy ở đầu dây bên kia, mẹ Diệp thần thần bí bí nói: "Mẹ và mợ con đã tìm được cho con một người rất tốt, chàng trai đó, tốt nghiệp ở Mỹ, bây giờ đang tiếp quản việc làm ăn của gia đình, nhân phẩm không tệ, các con nhất định hợp nhau."

Sau khi nghe xong, trên trán Diệp Niệm Sinh hiện ba vạch đen, gần đây lần nào mẹ gọi điện tới cũng quan tâm đến chuyện lớn của cô, không thì, trực tiếp bắt đầu sắp xếp cho cô đi coi mắt.

Diệp Niệm Sinh không nói lời nào, trái lại Hoắc Phàm thấy vẻ mặt không còn gì để nói của cô, đã đoán được bảy tám phần, đứng một bên cười trộm.

Diệp Niệm Sinh trừng mắt với Hoắc Phàm, sau đó nghe thấy mẹ Diệp nói tiếp: "Chàng trai kia tên Triệu Đức Trụ, bộ dáng tuấn tú lịch sự..."

Diệp Niệm Sinh vội ngắt ngang: "Triệu Đức Trụ??? Mẹ, vậy con đổi tên thành Hầu Đức Châu (hold trụ) [chú thích tác giả, có nghĩa là giữ vững] được rồi."

Hoắc Phàm nghe xong không nhịn được cười, Diệp Niệm Sinh vội nói: Mẹ, con còn có việc bận, cúp máy trước, tối nay gọi lại cho mẹ."

Cúp điện thoại, Diệp Niệm Sinh xoa tay, tức giận hô to với Hoắc Phàm đang nằm trên giường cười trộm: "Hoắc Phàm, không được cười."

Hoắc Phàm thấy cô giận đỏ mặt, liền cuống quýt vẫy tay nói: Được được được, anh không cười nữa. Em cũng không được bắt nạt anh, anh là người bệnh."

Diệp Niệm Sinh nghĩ lại cũng đứng, thấy trán anh vẫn cuốn băng, tạm tha cho anh một lần, không ngờ Hoắc Phàm lại cười nói thêm: "Anh không hold được đâu."

Lần này đã hoàn toàn chọc tức Diệp Niệm Sinh, "Hoắc Phàm, anh thật sự rất phiền." Nói xong cầm gối, ra sức đánh anh một trận, kết quả là trong phòng bệnh vang vọng tiếng kêu cứu thảm thương như giết heo...

☞ orz

Khi màn đêm buông xuống, Diệp Niệm Sinh sớm đã chờ trước TV, thật ra lúc sáng Hoắc Phàm nói với cô, cô có thể về Bắc Kinh xem biểu diễn, anh không sao.

Tuy Diệp Niệm Sinh biết Hoắc Phàm không có gì đáng ngại, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không về Bắc Kinh, xem trên TV, cũng không tệ, cô cũng có thể xem không chớp mắt.

Đèn trên sân khấu tắt hết chỉ trong nháy mắt, nhạc dạo vang lên, cùng với tiếng thét chói tai, Mộ Thiên Ca từ trên trời giáng xuống, bài đầu tiên là bài hát "Thiên Ca" đã khiến anh nổi tiếng.

Cùng với nhiều bài hát Diệp Niệm Sinh không thể quen hơn, concert từ từ đến hồi kết.

Lý Tuyết Vi làm khách mời đặc biệt của concert, sau khi song ca một bài với Mộ Thiên Ca, cùng đứng cạnh nhau trên sân khấu.

"Cảm ơn mọi người đã đến concert của tôi." Mộ Thiên Ca mặc áo trắng đứng giữa sân khấu, trong tay cầm micro màu trắng, mỉm cười vẫy tay chào hỏi với hàng vạn fan dưới sân khấu.

Nụ cười như vậy quá mê người, dù cách TV, Diệp Niệm Sinh nhìn thấy vẫn có chút say mê.

Lý Tuyết Vi bỗng cười nói, "Thật ra, tôi muốn phá đám ở đây, anh ca từng nói với tôi, nếu anh ấy gặp được cô gái mình thích, nhất định phải viết một bài hát cho cô ấy, theo tôi biết, cách đây không lâu anh ấy đã viết xong bài hát này."

Lý Tuyết Vi vừa nói xong, dưới sân khấu liền bùng lên từng đợt thét chói tai và tiếng hoan hô.

Mộ Thiên Ca thật sự không ngờ Lý Tuyết Vi lại nhắc đến câu anh từng nói khi mọi người tụ họp trước đó, sau khi nghe xong anh không phủ nhận, lại còn rất thần nhiên nhún vai, nói: "Cuối cùng cũng để tôi tìm thấy cô ấy rồi."

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta chào đón anh Ca." Lý Tuyết Vi nhường sân khấu cho một mình Mộ Thiên Ca, dưới sân khấu nổi lên một tràng pháo tay vang dội như sấm.

"Bài hát này được thu trong album mới của tôi, tên là "Ánh sáng sáng chói nhất trong lòng anh", tôi xin hát trước vài câu, tặng cho các bạn fan hâm mộ tôi."

Em là nắng chói trên bầu trời,

Em là ánh trăng đẹp nhất,

Vượt qua hoang mang bối rối,

Vượt qua lưỡng lự băn khoăn,

Nơi có em,

Chính là thiên đường của anh.

Chúng ta cùng nhau tìm kiếm

Tìm kiếm bình minh kế tiếp

Cho dù vũ trụ hồng hoang

Hay là ngày dài tháng rộng

Em vĩnh viễn là ánh sáng sáng chói nhất trong lòng anh.

Câu nào của Mộ Thiên ca cũng có thể lay động lòng người, mà bây giờ Diệp Niệm Sinh ngồi trước TV, không có cách nào không chế nhịp tim của mình, dường như đang ở trong mộng/

Sau khi Mộ Thiên Ca hát xong hết phần điệp khúc của "Ánh sáng sáng chói nhất trong lòng anh", tay trái bỗng giơ lên, mở miệng nói: "Dương như nổi gió rồi." Dừng một lát, anh mỉm cười nói: "Anh sẽ tặng em bài hát em thích nhất, bởi vì anh nhớ em, cô gái của anh."

Mộ Thiên Ca vừa dứt lời, nhạc dạo "Nhớ em khi gió nổi" vang lên...

"Cô gái của anh..." Diệp Niệm Sinh hai tay che mặt, chợt một mình đỏ mặt xấu hổ trong nhà, trong lòng dậy sóng, "Người anh Ca nói là mình sao." Cô lâm bầm, không ngờ Mộ Thiên Ca lại tỏ lộ với cô qua truyền thông.

Đến giờ cô vẫn không thể tin được, trước mặt trăm trăm ngàn ngàn người, gọi cô là cô gái của anh, cảm giác tràn đầy hạnh phúc bao phủ cô, khiến cô cảm thấy cả tối nay toàn bộ đều rất tốt đẹp, rất tốt đẹp.

Cô nằm một mình trên sofa, cười ngây ngô với trần nhà, bên tai vang vọng tiếng ca của Mộ Thiên Ca, có lẽ, đời người đẹp nhất cũng chỉ thế này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đột Gió Đông Đầu Tiên

Edit: Thổ Lật (Cò Chymte)

Gặp được anh vào thời gian đẹp nhất của em, mới xem như không phụ bản thân.

Tiệc chúc mừng sau concert, ồn ào huyên náo, từ đầu đến cuối Mộ Thiên Ca luôn mang theo nụ cười như ánh mặt trời, rất nhiều báo đài ùn ùn kéo tới.

Không thể nghi ngờ, thông báo trong concert tối nay của Mộ Thiên Ca chính là tí đầu của ngày mai, Mộ Thiên Ca từ chối tất cả phỏng vấn của báo đài.

Khi trở lại nhà, đã là hai giờ sáng, Mộ Thiên Ca lấy điện thoại, chán chừ một hồi, cuối cùng vẫn bấm số của Diệp Niệm Sinh.

Nếu là bình thường, Diệp Niệm Sinh đã sớm chìm trong giấc mơ đẹp ngọt ngào, nhưng đêm nay nhất định là một đêm không ngủ.

Mọi chuyện tới bất ngờ như vậy, lặng yên không tiếng động như thế.

Nhận được điện thoại của Mộ Thiên Ca, Diệp Niệm Sinh có chút không yên, cô cẩn thận chạm vào điện thoại, dịu dàng như chạm vào một đóa hoa mềm mại.

“Tiểu Sinh, em đã ngủ chưa?” Giọng nói dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn ở đầu dây bên kia khiến trái tim nhỏ của Diệp Niệm Sinh bắt đầu đập thình thịch.

“Vẫn chưa.” Cô trả lời.

Điện thoại bỗng im bật, hai người đều có rất nhiều lời muốn nói, mà lại không biết nên nói từ đâu.

“Anh Ca?”

“Ừ?”

“Em có thể... cho rằng cô gái anh nói đến hôm nay... là em không?” Diệp Niệm Sinh gần như ngừng thở hỏi dò.

“Cô gái của anh, trước giờ chỉ là em, nếu không, cũng không thể có người khác.” Mộ Thiên Ca trả lời rất nghiêm túc.

“Nhưng mà, vì sao là em?” Đến giờ Diệp Niệm Sinh vẫn có cảm giác không chân thật như đang bồng bềnh trên mây, mọi thứ dường như như mộng.

“Lúc trước anh không tin trên đời này tồn tại 'nhất kiến chung tình', nhưng mà sau khi gặp em, anh không thể không tin.” Khi Mộ Thiên Ca nói lời này có mang theo giọng sủng nịnh, Diệp Niệm Sinh hoàn toàn đắm chìm trong giọng nói dịu dàng này.

“Tiểu Sinh, em... đồng ý không?”

“Cái gì?” Trên mặt Diệp Niệm Sinh mang theo nụ cười xuất phát từ đáy lòng.

“Trở thành cô gái của anh?”

“Trước giờ em đều là cô gái của anh.” Diệp Niệm Sinh bắt chước bộ dáng nói chuyện vừa rồi của Mộ Thiên Ca, trả lời.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười khe khẽ của Mộ Thiên Ca, ấm áp lòng người, “Anh sẽ sắp xếp tất cả ổn thỏa, chờ anh.”

“Ừm.” Diệp Niệm Sinh rất yên lòng, cũng rất kiên định.

Diệp Niệm Sinh bỗng nhớ tới một câu thế này; bạn không biết, đôi khi một câu tùy ý của bạn, đã có thể hòa tan cả thế giới của tôi.

Không ngoài dự đoán, hôm sau tất cả báo đài đều ầm ĩ, rất nhiều người đang thảo luận xem cô gái Mộ Thiên Ca nói kia là ai.

Thậm chí #Ai_là_cô_gái_của_Mộ_Thiên_Ca đã trở thành đề tài dẫn đầu trên Weibo, mọi người tra từng bài viết, cuối cùng mục tiêu đều tập trung lên tám hình lúc trước Mộ Thiên Ca và Diệp Niệm Sinh cùng bị chụp được.

Tiểu Đàm theo BOSS ra nước ngoài công tác, Diệp Niệm Sinh không gọi được cho cô.

Buổi sáng Diệp Niệm Sinh tới bệnh viện, giả vờ chưa chưa hề có chuyện gì xảy ra, vừa vào cửa lại phát hiện Hoắc Phàm không có ở trong, đi tới bàn ý tá mới biết đêm qua sau khi một cô gái tới, anh đã kiên quyết xuất viện rồi.

“Hoắc Phàm~~~~~ tốt nhất anh nên giải thích nguyên nhân anh đột nhiên biến mất đi.” Diệp Niệm Sinh tức giận gọi cho Hoắc Phàm.

“Từ Thanh Du, tôi vĩnh viễn không tha thứ cho cô, không bao giờ.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói say khướt của Hoắc Phàm, sau đó là một chuỗi âm thanh không rõ.

Diệp Niệm Sinh thật sự tức giận, nhưng giờ phút này đầu óc vận hành rất nhanh chóng, vẫn đoán ra nôi Hoắc Phàm sẽ đến.

Quán bar Tinh Nguyệt, dưới ánh đèn mờ ảo, Diệp Niệm Sinh tìm thấy Hoắc Phàm say rượu ghé vào quầy bar.

Sáng sớm đã có thể uống thành như vậy, Diệp Niệm Sinh cảm thấy thật sự kiếp trước mình đã thiếu nợ anh, may mà chủ quán bar là bạn của Diệp Niệm Sinh và Hoắc Phàm, giúp Diệp Niệm Sinh cùng đưa Hoắc Phàm về nhà.

Nếu không Diệp Niệm Sinh thật sự không biết phải xử lý tên ngốc say như chết này như thế nào.

“Từ Thanh Du, Từ...” Diệp Niệm Sinh lấy khăn tay, đắp lên cho Hoắc Phàm, nhưng vẫn nghe được cái tên này.

Diệp Niệm Sinh nhìn vẻ mặt suy sụp của Hoắc Phàm, lòng hiếu kì của cô bùng lên trong nháy mắt, thật kì lạ, rốt cuộc là cô gái như thế nào, lại khiến cho công tử phóng đảng gặp chuyện gì cũng không sao, luôn hi hi ha ha số một, biến thành như vậy.

Nếu không tra được gì từ Hoắc Phàm, Diệp Niệm Sinh quyết định chủ động ra trận gặp cô gái đã khiến Hoắc Phàm chết đi sống lại này một lần.

Cô mở điện thoại của Hoắc Phàm, giải mật mã một cách thuận thực, trong rất nhiều dãy số, tìm được dãy số tên là “love Du Du”.

Sau đó, cô cũng phát hiện tên mình trong danh bạ của Hoắc Phàm không biết sao lại biến thành: “Em gái Tiểu Sinh đầu heo dễ thương”

Thật sự dở khóc dở cười.

“Alo, xin chào, xin hỏi có phải cô Từ không?” Cô không dùng điện thoại của Hoắc Phàm để gọi, mà dùng điện thoại riêng.

“Phải.” đầu giây bên kia truyền đến giọng nói có chút nghi hoặc.

“Xin chào, đây là bệnh viện XX, anh Hoắc Phàm vì say rượu lái xe gây ra tai nạn nghiêm trọng được người qua đường đưa tới phẫu thuật, số điện thoại liên lạc khẩn cấp trong di động là cô, phiền cô thông báo người nhà cùng tới phòng phẫu thuật tầng 6 bệnh viện XX, không có chữ kí của người nhà, không thể phẫu thuật.

Không thể nghi ngờ, Diệp Niệm Sinh không chỉ là diễn viên xuất sắc, điều chỉnh giọng nói cũng rất quen tay.

“Được, tôi lập tức tới ngay.” Giọng nói dịu dàng hơi lộ vẻ lo lắng.

Diệp Niệm Sinh hài lòng cúp điện thoại, nói với Hoắc Phàm đang nằm trên giường: “Hoắc Phàm, nếu cô ấy có lỗi với anh, em nhất định lấy lại công đạo cho anh.”

Thế giới này, gặp ai, lướt qua ai, yêu ai, phụ ai, đòi người đủ kiểu, nhân quả tuần hoàn, cuối cùng biến thành một mớ hỗn độn, sao mới được coi là rõ ràng.

Người đi trên đường cùng bạn nhiều như vậy, người cuối cùng vẫn ở lại bên bạn, mới là đáng quý trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Từng Bước Tới Tận Cùng Thế Giới

Edit: Thổ Lật (Cò Chymte)

Cửa phòng mổ của bệnh viện, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ lười biếng chiếu lên vách tường màu trắng, Diệp Niệm Sinh ngồi trên ghế, chờ Từ Thanh Du đến.

Mắt đẹp đảo quanh, cô thấy một cô gái đang sốt ruột chạy tới phòng phẫu thuật, vẻ mặt lo lắng.

“Cô chính là Từ Thanh Du.” Diệp Niệm Sinh tao nhã đứng lên, mỉm cười hỏi. Đương nhiên cũng cẩn thận đánh giá Từ Thanh Du.

Mái tóc ngắn nhuộm nâu biếm thành màu vàng dưới ánh mặt trời, lại càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết, ánh mắt bình thản ẩn nhẫn xinh đẹp, quần áo đơn giản tùy ý, nhưng lộ ra một khí chất khác.

Khí chất kia như vừa sinh đã có, nội tâm toát lên vẻ bình thản.

Từ Thanh Du gật đầu, bình tĩnh lại suy nghĩ, nói: “Tôi biết cô, Hoắc Phàm từng nhắc tới cô, anh ấy... thế nào rồi?”

“Xin lỗi, cô Từ, thật ra Hoắc Phàm không sao, là tôi muốn gặp cô, nên dùng lí do này, mong cô thứ lỗi.” Diệp Niệm Sinh rất thành thật nói ra dụng ý của bản thân.

Từ Thanh Du biết Hoắc Phàm không sao thì thở phào nhẹ nhõm, dường như tự lẩm bẩm: “Anh không sao.” Dừng một lát, cô nâng đôi mắt đẹp, hỏi Diệp Niệm Sinh: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Diệp Niệm Sinh có thể nhìn ra, tình ý Từ Thanh Du dành cho Hoắc Phàm nhất định không ít hơn Hoắc Phàm dành cho cô, nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến họ trở thành quan hệ như bây giờ.

“Hoắc Phàm từng nhắc đến cô trước mặt tôi vô số lần, có thể cho tôi biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì không, sao lại chia xa.” Diệp Niệm Sinh nói tiếp: “Tôi và Hoắc Phàm lớn lên cùng nhau, tôi có thể nhìn ra anh ấy rất quan tâm cô.”

Gương mặt đẹp tinh tế của Từ Thanh Du hiện lên một nụ cười cay đắng. “Quan tâm thì sao. Cô Diệp, cô có tin vào nhân duyên không?”

Diệp Niệm Sinh gật đầu: “Tôi tin hết thảy đều là sự an bài tốt nhất.”

“An bài? Thật sự là sự an bài tốt nhất. Tôi và Hoắc Phàm nhất định không có kết quả, tiếp tục dây dưa thêm nữa, chỉ khiến hai bên tổn thương mà thôi. Tôi sẽ rời khỏi nơi này, đi đến một nơi anh ấy không tìm được.”

“Vì sao biết rõ rồi khỏi không giải quyết được vấn đề, vẫn muốn đi?”

“Bởi vì ngoài rời khỏi, không còn lựa chọn nào khác. Tôi không có đường lui, nhưng nguyện thua cuộc.”

Nghe được câu này, Diệp Niệm Sinh bỗng liên tưởng đến vai diễn trước đó không lâu của cô, có một số người nhất định không thể ở bên nhau, nhất định chỉ có thể quên nhau giữa bốn phương.

“Tuy tôi không biết giữa cô và Hoắc Phàm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nói với cô vài lời ngắn ngủi, tôi đã biết vì sao Hoắc Phàm thích cô. Cô là cô gái đáng để anh ấy yêu.” Diệp Niệm Sinh nói ra lời khen từ tận đáy lòng, không biết vì sau từ khi mới thấy Từ Thanh Du, cô đã có chút yêu thích cô, không thể nói rõ lý do, tuy cô khiến Hoắc Phàm không vui, nhưng sau khi nhìn thấy cô, lại không thể ghét cô nổi.

Trước đây Từ Thanh Du đã nghe Hoắc Phàm nhắc tới em gái bảo bối Diệp Niệm Sinh của anh, hôm nay gặp được, thật là một mỹ nhân khéo hiểu lòng người. “Cô Diệp, cảm ơn cô.”

“Cô có thể gọi tôi là Sinh Sinh.”

“Ừ, cô cũng có thể gọi tôi là Thanh Du. Sinh Sinh, nếu không có chuyện gì, tôi xin phép đi trước.”

Diệp Niệm Sinh vội gật đầu, đoán được nhất định Từ Thanh Du bỏ dở công việc vội vàng chạy tới, có chút áy náy; “Xin lỗi, là tôi tìm lý do gọi cô tới, hi vọng không quấy rầy cô.”

“Không đâu, rất vui được gặp cô.” Từ Thanh Du nói xong, sau khi mỉm cười chào hỏi với Diệp Niệm Sinh thì xoay người.

Tiếng giày cao gót nện trên hành lang bệnh viện, dài mà trống trải. Khi đến cuối hành lang, Từ Thanh Du xoay người nói với Diệp Niệm Sinh: “Nhờ cô chăm sóc anh ấy thật tốt, anh ấy đáng có được người tốt hơn.”

Hoắc Phàm, từ nay, em chỉ có thể ngủ say trong thời gian, lặng yên quên anh đi.

Diệp Niệm Sinh mơ hồ thấy khóe mắt Từ Thanh Du ngấn lệ, cô nghiêm túc gật đầu.

Nếu anh đã xác định là cô, làm sao có người tốt hơn. Mùoi dặm gió xuân, cũng không bằng cô.

Giữa trưa, mặt trời có chút chói. Diệp Niệm Sinh vì chuyện của Hoắc Phàm và Từ Thanh Du mà có chút mất mát.

Cúi thấp đầu bước đi một mình trên đường mòn trong rừng gần bệnh viện, khi đi ngang qua một sạp báo, vô ý liếc nhìn, không thể không bị hấp dẫn mà đứng lại.

Tấm ảnh chụp cô và Mộ Thiên Ca kia dường như đã chiếm hết trang đầu các bìa tạp chí, vì mạng mủ lưỡi trai nên mặt hai người cũng không rõ, nhưng ánh đèn mờ ảo trong ảnh lại tăng thêm vài phần mờ ám.

Thấy Diệp Niệm Sinh say sưa nhìn chăm chăm vào tạp chí, bà chủ sạp báo cũng nhiệt tình giới thiệu với cô: Cô gái trẻ nhất định cũng là fan của Mộ Thiên Ca, hôm nay sạp báo nhà tôi vì cậu ấy, mà náo nhiệt hơn thường rất nhiều. Sao nào, cũng mua một tờ đi.”

Diệp Niệm Sinh khe mỉm cười, ma xui quỷ khiến mua một tờ, trong lòng có chút nhộn nhạo không nói nên lời.

Chỉ cần nghĩ đến Mộ Thiên Ca, tâm tình vốn đầy mây mù, lập tức mở rộng quang đăng.

Trước giờ anh Ca là thuốc thần nâng cao tinh thần của cô, một nhà duy nhất, không chi nhánh.

Cầm tạp chí, khi ngồi lại trong xe, tiếng chuông của Diệp Niệm Sinh đột nhiên vang lên.

Nhìn thấy cái tên quen thuộc kia, khóe môi không nhịn được mà cong lên.

“Tiểu Sinh.”

“Dạ.”

“Ăn trưa chưa?”

“Vẫn chưa.” Nói xong Diệp Niệm Sinh bỗng cảm thấy bụng mình đói reo lên, cô cười ha ha, nói tiếp “Đang chuẩn bị ăn. Còn anh?”

“Anh rất đói. Em cũng không đến ăn cơm với anh.”

“Ặc...” Diệp Niệm Sinh điều chỉnh tinh thần, mới kịp phản ứng, đây là anh ca của cô đang làm nũng với cô. “Em cũng rất muốn... ăn cơm cùng anh.”

“Tiểu Sinh.”

“Có.”

“Em thật đáng yêu.”

Lời ngon tiếng ngọt nói cho tai trái nghe, giờ phút này cô bỗng cảm thấy thế giới thật yên bình, chỉ có giọng nói anh luẩn quẩn bên tai.

“Mau đi ăn cơm đi, ăn nhiều ăn ngon một chút.” Mộ Thiên Ca cười nói.

“Dạ, đi ngay.” Quan hệ của hai người càng gần, giống như người yêu đã mến nhau lâu ngày.

“Ngoan ~”

Giọng sủng nịnh của anh Ca hoàn toàn khiến Diệp Niệm Sinh không còn sức chống đỡ, cả người như hóa thành viên đường, mềm yếu và thom ngọt từ trong ra ngoài.

Đúng lúc mấy nhân viên tìm Mộ Thiên Ca thảo luận việc ở trạm biểu diễn tiếp theo, Mộ Thiên Ca gật đầu với mấy nhân viên, ý bảo bọn họ từ từ làm.

Nhân viên đều tự giác ngồi lên sofa, đợi anh Ca nói chuyện điện thoại xong.

Mộ Thiên Ca và Diệp Niệm Sinh tán gẫu thêm một hồi, mới dịu dàng nói tạm biệt, Diệp Niệm Sinh khéo hiểu lòng người biết Mộ Thiên Ca phải bắt đầu làm việc, mỉm cười cúp máy.

Nạp điện thành công, đầy máu sống lại.

Cô vui vẻ ngân nga, khởi động, đập ga, nghênh ngang rời đi.

Mua gà rán và đồ uống về, Diệp Niệm Sinh đẩy cửa ra đúng lúc Hoắc Phàm đi ra từ phòng mình.

Diệp Niệm Sinh sững sờ, Hoắc Phàm trước mặt mặc đồ vest vừa vặn, trên trán lộ thêm vẻ trầm ổn, nhất cử nhất động không có ý thái phong lưu.

“Anh muốn ra ngoài sao?” Diệp Niệm Sinh hỏi.

“Đến công ty một chuyến. Hoắc Phàm sửa lại cà vạt, nói thêm: “Quên nói với em, thật ra anh không từ chức, công ti ở Mỹ của anh chuyển đến Thượng Hải.”

“Ông chủ các anh thật tinh mắt. Nhìn trúng miếng bánh ngọt lớn Trung Quốc này.” Diệp Niệm Sinh nói xong lấy gà rán và đồ uống ra, đặt lên bàn. Cầm lấy một chia Sprite, vừa uống một ngụm, đã nghe thấy Hoắc Phàm nói.

“Cảm ơn đã động viên.” Hoắc Phàm dừng một chút, cười tà mị, hăng hái bổ sung thêm: “Anh chính là ông chủ của công ti anh.”

Phụt~~

“Rốt cuộc anh còn bao nhiêu chuyện em không biết.” Diệp Niệm Sinh tỏ vẻ xinh đẹp.”

Thật ra cô không quá bất ngờ trước việc anh có công ti riêng, Hoắc Phàm luôn luôn xuất sắc, từ nhỏ nhà họ Hoắc đã giáo dục nghiêm khắc, đừng thấy bình thường trông anh luôn không để gì vào trong mắt, thật ra tâm tư anh luôn kín đáo.

Chính sách nhà họ Hoắc là con trai nuôi nghèo, con gái nuôi giàu, nhà họ Hoắc và nhà họ Diệp thân nhau, đương nhiên nhà họ Diệp cũng vậy.

Cho nên trước đây khi Diệp Niệm Sinh được che chở như công chúa bảo bối, Hoắc Phái đã bị thả nuôi ở nước ngoài, nhận làm người nối nghiệp toàn bộ sự chỉ dạy.

“Chuyện nhỏ này không đáng nhắc tới.” Hoắc Phàm cười cười, tiện tay cũng cầm một chai nước ngọt uống một hơi cạn sạch.

“Vậy Từ Thanh Du, cũng không đáng nhắc tới sao?” Diệp Niệm Sinh nhìn thẳng anh, cô biết hỏi vậy có thể sẽ làm anh tổn thương, nhưng vẫn muốn anh nhìn thẳng vào vấn đề này.

Hoắc Phàm nhìn cô, khẽ mở miệng: “Em gặp cô ấy rồi à?”

Diệp Niệm Sinh gật đầu.

Hoắc Phàm nhún vai, giống như không hề bất ngờ chút nào. Anh xoay người đi ra cửa, khi ngón tay thon dài chạm vào tay nắm cửa, anh hơi nghiêng đầu, có chút cô đơn trả lời: “Cô ấy là bí mật không thể nói ra.”

Diệp Niệm Sinh nhìn Hoắc Phàm rồi đi, khẽ thở dài: “Ài, cô ấy hẳn là miệng vết thương anh không muốn đụng vào.”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lan Kiền Vạn Lý Tâm

Mảnh đất Thượng Hải phồn hoa, thành phố trung ương náo nhiệt, dựng nên sân khấu đẹp rực rỡ.

Ánh sáng, âm thanh, nhân viên đều đầy đủ.

Diệp Niệm Sinh mặc chiếc váy màu trắng, trang điểm nhàn nhạt, lộ vẻ tao nhã tri thức, bắt đầu từ hôm nay, "Nguyễn thua cuộc chính thức bắt đầu một tháng tuyên truyền.

Trạm thứ nhất là Thượng Hải.

Cũng may phần lớn vấn đề người dẫn chương trình đều ném cho đạo diễn Bạch Khải An, Mục Tắc Thành và hai nam nữ chính, nên sau thử mỗi người tự giới thiệu về mình, Diệp Niệm Sinh rất an tĩnh đứng sang một bên.

Cô khiêm tốn học cách trả lời lưu loát từ các tiền bối, kỳ thật cô không hề quen nơi này, nhưng cũng không đến mức luống cuống tay chân.

Có lẽ Mục Tắc Thành phát hiện Diệp Niệm Sinh vẫn yên tĩnh đứng một bên, nên khi gần kết thúc phỏng vấn, dẫn chương trình hỏi ông: "Anh Ca có khi nào đến thăm phim trường không?"

Ông mỉm cười trả lời: "Thằng bé cũng bận nhiều việc, có đến thăm, còn khen đoàn phim chúng tôi xuất hiện nhiều nhân tài."

Rõ ràng dẫn chương trình rất có hứng thú với đề tài mang tên Anh Ca này, nghe xong, hỏi tiếp: "Ví dụ như anh Ca khen ai?"

Mục Tắc Thành nhìn Diệp Niệm Sinh đầy ý tứ, mở miệng "Hôm đó thằng bé tới vừa đúng lúc Vũ Dương và Tiểu Diệp diễn, thằng bé khen ngợi thẳng thắn là diễn không tệ."

Lúc này Tàn Vũ Dương bên cạnh cũng nói: "Tiểu Diệp là Tiểu sư muối của tôi, tuy lần đầu đóng phim, nhưng diễn xuất tuyệt đối không thể khinh thường."

"Tôi cũng có thể làm chúng, Tiểu Diệp diễn thực sự rất tốt." Nữ chính Chu Dao vừa giơ ngón cái lên, vừa nói.

Lần này mọi ánh mắt cũng nhìn lên người Diệp Niệm Sinh theo mấy diễn viên chính.

Được mọi người tán thưởng trước mặt như vậy, đôi má Diệp Niệm Sinh ửng đỏ.

Dẫn chương trình cười nhẹ nói: "Diệp Niệm Sinh lần đầu diễn xuất đã đạt được sự cổ vũ lớn như vậy, cô có gì muốn nói không?"

Diệp Niệm Sinh cầm mic, trả lời rất khiêm tốn: "Tôi chỉ có thể nói tôi rất may mắn, gặp được đạo diễn và bạn diễn tốt như vậy, học được rất nhiều điều từ họ, nên không phải tôi diễn tốt, mà là mọi người trong đoàn phim dạy tốt."

Từ mấy lời ít ỏi này, mọi người có thể nhìn ra sự khiêm tốn và chân thành của cô gái này.

Khi tất cả mọi người vỗ tay, dưới đài có một phóng viên nam bỗng hô lên: "Giọng nói thật dễ nghe."

Dẫn chương trình cũng gật đầu nói: "Thật sự rất êm tai, giống như đã từng quen biết vậy."

Diệp Niệm Sinh cười đáp: "Cảm ơn đã khen ngợi."

Sau đó đề tài lại chuyển theo hướng khác, Diệp Niệm Sinh mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra được nhiều người đề mắt là chuyện rất mệt mỏi.

Lúc trước cô là Sinh Ca, tuy cũng có rất nhiều fan, nhưng cô ẩn thân sau bức màn, không phải đối diện với ánh mắt của nhiều người như vậy, mà bây giờ, dường như cô đang ở trên con đường Mộ Thiên Ca từng đi qua.

Nếu em đi qua con đường anh từng đi, như vậy, có phải em đã đến gần anh hơn một chút rồi không.

Tất cả diễn viên chính đều rất mệt, hiện Tần Vũ Dương đang có hai bộ phim, Chu dao vẫn còn phải đến buổi tuyên truyền phim khác, Mộ Tắc Thành còn phải quay hai quảng cáo.

Gặp mặt qua loa sau lễ tuyên truyền, mọi người liền vội vàng cáo biệt, bước lên hành trình mới.

Chỉ có Diệp Niệm Sinh cực kỳ rảnh, cô quay xong phim này, tạm thời không có việc khác.

Sau khi rời khỏi lễ tuyên truyền, Diệp Niệm Sinh lái xe không mục đích trên đường.

Trong đầu bỗng nhớ lại câu nói Mộ Tắc Thành lên nói với cô khi ở dưới sân khấu: "Tiểu Diệp, hy vọng lần sau gặp lại, con sẽ đến cùng Thiên Ca."

Lúc ấy cô thực sự ngẩn người, chú Thành biết gì rồi sao? Cô có cảm giác căng thẳng như làm chuyện xấu bị ba mẹ phát hiện, nhưng nghĩ đến Mộ Thiên Ca, đáy lòng lại xuất hiện cảm giác hạnh phúc không nén nổi.

Bởi vì nhớ lại chuyện đó, tốc độ lái xe của cô không nhanh, bỗng cảm thấy trước mắt sáng lên, một chiếc xe buýt vượt qua cô.

Ảnh chụp chàng trai mặc vest đen, trên mặt nở nụ cười lập tức cướp đi tất cả ánh mắt của cô.

Giữa tháng sau đã diễn ra buổi mở màn concert lưu động của Mộ Thiên Ca tại Thượng Hải, Diệp Niệm Sinh nghĩ: Khi nào anh ấy sẽ đến Thượng Hải đây.

Trong lúc vô tình, bản thân Diệp Niệm Sinh cũng không ngờ, suốt một buổi trưa, cô đã ma xui quỷ khiến làm sao lái xe theo chiếc xe buýt có poster Mộ Thiên Ca.

Poster của anh Ca cứ chạy trong thành phố như vậy, có thể hình thành một tuyến đường có phong cảnh tuyệt đẹp.

Bỗng tiếng chuông vang lên, Diệp Niệm Sinh mở bluetooth nghe điện thoại.

"Tiểu Sinh, đang làm gì vậy?" Giọng nói của Mộ Thiên Ca xuyên qua điện thoại tạo nên một từ trường độc đáo.

"Em...em..." Diệp Niệm Sinh bỗng có chút căng thẳng, cô đang làm chuyện như vậy, phải nói sao đây, nhưng miệng đã nhanh hơn não trả lời: "Em đang đuổi theo anh."

"Không không không không, em đang đuổi theo anh trên xe buýt."

o(̄ ̄)o Diệp Niệm Sinh dừng xe ven đường, nhìn chiếc xe buýt kia từ từ biến mất khỏi tầm mắt.

"Nhớ anh vậy sao." Sao Diệp Niệm Sinh lại cảm thấy giọng nói bên đầu dây bên kia có chút kiêu hãnh, lại mê người như vậy chứ.

"Đúng vậy." Cô thật sự rất nhớ anh.

Tiếng cười khe khẽ của Mộ Thiên Ca truyền đến, thật sự quá...mất...hồn...rồi.

Bỗng cửa kính xe bị người gõ vào, sau khi thấy người đến, cô vội xuống xe.

Kính ngạc vui mừng, kích động, còn có chút hồi hộp không rõ.

"Anh Ca, sao anh lại ở đây."

"Vừa xuống máy bay, đúng lúc thấy xe của em." Mộ Thiên Ca giải thích như vậy, thực sự rất đúng, anh vừa xuống máy bay, người đại diện nana đã phát hiện ra xe của Diệp Niệm Sinh, anh mỉm cười gọi điện thoại cho cô.

Diệp Niệm Sinh nhìn nam thần phong độ dịu dàng đang đứng trước mặt, bỗng không biết nên nói gì.

"Xe của anh bị họ lái đi rồi, không phiền anh ngồi xe em chứ."

"Không phiền, nhưng anh phải lái xe." Diệp Niệm Sinh nói xong, nghỉ một lát rồi chạy sang bên kia xe, mở cửa ghế phụ, bây giờ cô cũng không dám lái xe, nam thần ở bên, tâm tình không yên, cô nhất định không thể lái xe tốt.

Ngoài xe là nắng chói ảp, trong xe là trái tim sôi sục.

Trái tim nhỏ của Diệp Niệm Sinh như con nai đập loạn, hồi hộp đến nỗi lòng bàn tay toát đầy mồ hôi, mặt cũng vô cùng nóng.

Cô cầm lấy nước mới phát ở buổi tuyên truyền, vẫn còn hơi lạnh, cô liền cầm cọ cọ lên mặt, cảm giác rất thoải mái.

Hai bên đều không nói gì, nhưng không lúng túng.

Khó trách người ta nói tình yêu chính là sự im lặng thoải mái mà không lúng túng, lúc này Diệp Niệm Sinh hiểu rất rõ.

Trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc, luôn khôn nén nỗi nhìn trộm sang anh đang nghiêm túc lái xe bên cạnh.

làm sao bây giờ, cô cảm thấy, cô hạnh phúc đến nỗi nếu giờ chết đi cũng không còn gì tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Lá Sen Trên Mặt Nước

Không muốn trong xe quá yên lặng, Diệp Niệm Sinh mở CD trong xe, là khúc dương cầm của Richard Brightman.

Em cũng thích Richard Brightman?" Mộ Thiên Ca dịu dàng hỏi.

"Bởi vì biết anh thích." Diệp Niệm Sinh trả lời thành thật.

Hai người nhìn nhau cười, nắng chiều chậm rãi buông xuống, Diệp Niệm Sinh cảm thấy, lúc này cả thành phố phủ một tầng dịu dàng của hoa hồng.

Mộ Thiên Ca lái xe đến biệt thự ở Thượng Hải của anh, vì Diệp Niệm Sinh từng tới, nên không hề xa lạ.

Sắp xuống xe, Mộ Thiên Ca mang theo ý cười liếc nhìn gương mặt được Diệp Niệm Sinh dán trên bình nước.

Ra về rất bị tổn thương nói: "A ~ thì ra Tiểu Sinh thích anh trên bình, không thích anh bằng xương bằng thịt, anh đau lòng quá."

Diệp Niệm Sinh vội phản ứng lại, đây là đồ uống Mộ Thiên Ca đại diện, cô vừa mới... tiếp xúc thân mật với ảnh của Mộ Thiên Ca.

囧~~~ cô xấu hổ đến đỏ bừng hết cả mặt, vội xua tay giải thích, "Không phải đâu, em... rất thích... anh."

Mộ Thiên Ca thực sự rất yêu bộ dáng thẹn thùng của cô, sủng nịnh vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, "Bạn gái của anh đang yêu như vậy, ba mẹ cô ấy có biết không?"

"Anh biết là được rồi." Hình như đây là lần đầu cô làm nũng với anh.

Bởi vì ngay tại giờ khắc đó, cô đã hạ quyết tâm muốn trở thành cô gái của Mộ Thiên Ca, anh, với cô, không còn là thần tượng không thể chạm tới, mà là người yêu gần trong gang tấc.

"Anh ca, anh đến Thượng hải để chuẩn bị cho concert sao?" Sau khi xuống xe Diệp Niệm Sinh hỏi.

"Đây là một trong số các nguyên nhân, đương nhiên còn vì chuyện khác nữa." Mộ Thiên Ca nói xong, nhìn cô đầy ý tứ, sau đó lại hỏi: "Ánh sáng

sáng nhất trong lòng tôi sắp quay MV, đạo diễn đang chọn nữ chính cho MV, em có muốn thử không?"

"Đạ, em có thể chứ?" Dương Nhiên Diệp Niệm Sinh muốn rồi, bài hát này vô cùng có ý nghĩa với hai người họ. "Nếu có thể, em sẵn sàng thử một lần."

"Em nhất định làm được." Mộ Thiên Ca cười nhẹ, nói vậy.

Khi Diệp Niệm Sinh vào trong nhà, mới nhận ra ý khi Mộ Thiên Ca nói được.

Bởi vì vù vào nhà Mộ Thiên Ca đã gọi điện cho đạo diễn Hàn Quốc Kim Jae Wook nói chuyện này, từ tiếng của đạo diễn trong điện thoại của Mộ Thiên Ca, nhất định đạo diễn đã đồng ý rồi.

"Nữ chính, phải chuẩn bị đi quay MV với anh rồi." Mộ Thiên Ca hươ hươ điện thoại nói.

Vì vậy, thân phận nữ chính MV của Diệp Niệm Sinh đã được xác định. Diệp Niệm Sinh nghiêm túc nói: "Luôn sẵn sàng."

"Em thế này có được tính là dựa vào quan hệ không?" Diệp Niệm Sinh xấu hổ hỏi Mộ Thiên Ca, đến giờ như lọt trong sương mù, sao bỗng nhiên trở thành nữ chính MV rồi.

Cô nghĩ một hồi, nói đùa. "Quả nhiên dựa vào đại thụ sẽ được đón gió."

"Đạo diễn đã nghe Khải An nói về em," anh thần nhiên nhún vai, néo mặt cô, đáp "Nếu em là cô gái nhỏ hóng gió dưới tán cây, vậy anh nhất định phải làm cây xanh của em. Như vậy em mới không thể bỏ anh đi."

Cô chỉ cảm thấy nghe xong câu này, tim mình sắp chảy ra rồi.

Ánh đèn mờ nhạt, dưới ánh nhìn thâm tình của hai người họ, cũng nhiễm một tầng hương vị mờ ám.

"Ding doong ~~~" Tiếng chuông cửa bỗng vang lên.

Xuất hiện ở cửa là Đường Tâm đang chu môi xinh đẹp.

"A nha nha... Anh Ca có phải em xuất hiện không đúng lúc rồi không?" Đường Tâm nhìn qua Diệp Niệm Sinh, ảo não nói. "Sorry sorry, quấy rầy hai người rồi."

"Không có, sao lại vậy chứ." Diệp Niệm Sinh xua xua tay."

"Cãi nhau với Hồ Lượng rồi à?" Tuy là câu hỏi, nhưng trong giọng nói của Mộ Thiên Ca có bao hàm ý khẳng định.

"Đừng nhắc đến người này với tôi, tôi cũng không muốn để ý đến anh ta nữa." Nhắc tới Hồ Lượng, Đường Tâm lại tức giận.

Diệp Niệm Sinh và Mộ Thiên Ca nghe xong nhìn nhau cười.

"Xin chào, lần trước nhiều người quá chưa kịp làm quen với em, chị là Đường Tâm, em gọi chị là Đường Đường là được." Đường Tâm thân thiết vươn tay với Diệp Niệm Sinh.

"Xin chào, em là Diệp Niệm Sinh, chị có thể gọi em là Sinh Sinh."

"Sinh Sinh, có cơ hội chúng ta nhất định phải hợp tác đó."

Đường Tâm là sao nhí, kinh nghiệm diễn xuất phong phú, còn trẻ đã đạt đề cử diễn viên Kim Mã.

"Thật không, mong là có cơ hội, đến lúc đó mong chị chỉ giáo nhiều hơn." Diệp Niệm Sinh mỉm cười.

"Nói hay nói hay." Đường Tâm cười ha ha, vẫn giữ bộ dáng không tìm không phôi.

Cô vừa nói xong, tiếng chuông cửa lại vang lên.

"F*ck, oan gia ngõ hẹp." Sau khi Hồ Lượng và Đường Tâm nhìn thấy đối phương đều kêu lên.

"Em gái non mềm của anh đâu? Không đi phong lưu vui vẻ, chạy đến đây làm gì?"

"F*ck, em còn không biết xấu hổ." Hồ Lượng tỏ vẻ oan ức tìm anh Ca kể khổ: "Anh Ca, anh hãy phân xử công bằng đi, vừa rồi lúc hợp mặt, Đường tâm lại nói trước mặt nhiều người em là... nói em... em..." Tiếng của Hồ Lượng nhỏ dần.

"Không phải tôi nói với em gái kia của anh rằng anh là con sao?" Đường Tâm ngẩng đầu chống nạnh nói như không có gì.

Hồ Lượng cũng nổi lửa, vội cãi lại: "Ông đây là đàn ông chân chính, trai thẳng đây biết chưa?"

"Tôi mặc kệ, tôi nói anh con là anh con, sao hả."

"Tôi con hay không sao em biết được, người phụ nữ của tôi mới biết." Hồ Lượng hừ lạnh.

"Hừ, Hồ Lượng, anh chết đi."

"Tôi có chết hay không, liên quan gì đến em."

"Anh chết, tôi nhất định phải thắp hương cảm ơn Phật Tổ, đã thu nhận yêu nghiệt nhà anh."

"Em..."

"Từ xa đã nghe thấy tiếng của hai người, là âm thanh ầm ĩ ngắt trời đất, dọa cô gái của Mộ Thiên Ca sợ, các cô cậu chịu nổi không?" Trương Tuyết Vi vừa vào cửa cười nói.

Diệp Niệm Sinh ngẩng người một lúc, liếc cười thẹn thùng.

Lãnh Băng đi cùng Trương Tuyết Vi, cũng mở miệng nói: "Hai người bao giờ mới có thể ngừng chiến đây."

"Không thể nào." Đường Tâm và Hồ Lượng cùng nói xong, trừng mắt nhìn nhau, nhưng cũng không khắc khẩu nữa.

Diệp Niệm Sinh bỗng cảm nhận được nhiệt độ khiến người ta thư thái truyền đến từ lòng bàn tay, Mộ Thiên Ca dịu dàng nắm tay cô, nói với mọi người: "Đây là cô gái của tôi, Diệp Niệm Sinh, mong mọi người quan tâm nhiều hơn."

Mọi người dường như đã quên mất đấu khẩu vừa rồi của Hồ Lượng và Đường Tâm, ai nấy đều mỉm cười vỗ tay, Diệp Niệm Sinh cũng mỉm cười với họ, giờ khắc này, như mơ vậy, nhưng nhiệt độ trong lòng bàn tay. Nhắc cô tất cả đều là thật.

Cảm ơn may mắn trời cho, để em có được anh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hoa Đào Tự Nhiên

Là diễn viên mới ra mắt, Diệp Niệm Sinh đến phim trường.

Tuy có đạo diễn Bạch và anh Ca ủng hộ, đạo diễn Kim Jae Wook vẫn để Diệp Niệm Sinh thử vai.

Khi cô trang điểm nghe phó đạo diễn nói với nhân viên: "Cô gái này sau này nhất định rất ghê gớm, lúc này đạo diễn Kim khen cô ấy không dứt miệng."

Diệp Niệm Sinh nghe thế trong lòng bỗng vui vẻ, ai lại không thích những lời tán dương chứ.

Bởi vì là studio tạm thời, không khó phòng trang điểm độc lập, Diệp Niệm Sinh vừa trang điểm xong, khi đang nghiên cứu kịch bản MV, dễ nhận thấy tiếng xon xao cách đó không xa. Trong đám người thỉnh thoảng truyền đến tiếng hoan hô và tiếng hét chói tai.

Nữ nhân viên bên người cũng không nén nổi biểu lộ tinh trời cho của con gái, kêu lên: "Là anh Ca, anh Ca đến đây."

Đúng vậy, Mộ Thiên Ca vừa kết thúc buổi tập cho concert đã vội đến.

Dọc đường truyền thông theo sát, cục diện bỗng có chút hỗn loạn, qua đám người ồn ào, Mộ Thiên Ca tìm tòi xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Diệp Niệm Sinh đang yên lặng ngồi trong góc, lập tứ dịu dàng cười với cô.

Hai ánh mắt giao nhau, cái nhìn này, có vẻ không để tâm, lại thâm tình vô hạn.

Đủ đến fan hâm mộ là Diệp Niệm Sinh say mê trong đó.

Vì quá trình quay diễn ra thuận lợi, Mộ Thiên Ca còn nhận phỏng vấn của truyền thông.

Chú ý của phần lớn phóng viên là concert đặc biệt ở Thượng Hải lần này, thời gian và tiến độ phát hành album mới của Mộ Thiên Ca.

Bỗng có phóng viên hỏi: "Anh Ca, khi nào thì công bố bạn gái thần bí đây?"

Nghe thấy câu hỏi này, lòng Diệp Niệm Sinh bỗng căng thẳng, như chú thỏ nhỏ bị dọa cho sợ, đứng thẳng tai chờ câu trả lời của anh.

"Đến khi các bạn không dọa cô ấy sợ chạy mất." Mộ Thiên Ca mỉm cười trả lời.

Trả lời cơ trí như vậy, khiến mọi người cùng vỗ tay.

"Anh Ca có thể tiết lộ bạn gái có phải người trong ngành hay không?"

Mộ Thiên Ca suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Cô ấy nói cô ấy thích công việc hậu trường."

Diệp Niệm Sinh ngọt ngào trong lòng, cô chỉ nhắc tới trong lúc vô tình, biểu diễn và lồng tiếng, cô thích lồng tiếng, trốn trong phòng tối thoải mái tự tại hơn dưới ánh đèn. Không ngờ anh đều nhớ rõ.

Cô không nói, bởi vì cô muốn đến gần anh hơn, mới dứt khoát lên sân khấu, muốn kiêu hãnh đứng cạnh anh, cùng ngênh đón ánh mặt trời và gió mưa, dù có mây đen lay sét mưa cô cũng không sợ, bởi vì anh ở đây.

"Anh Ca, điểm bạn gái anh hấp dẫn anh nhất là gì?"

"Nơi hẹn hò đầu tiên?"

"Có định kết hôn không?"

Thấy tất cả trọng tâm của đề tài đều tập trung trên vấn đề "cô gái của Mộ Thiên Ca", Nana và các nhân viên đều kịp thời dừng cuộc phỏng vấn này.

Cảm giác đương sự ngồi ngay bên cạnh, nhưng vẫn đang bị người khác truy hỏi thật là quá ~~~ mất hồn mà. Diệp NIệm Sinh không thể không rùng mình.

Mộ Thiên Ca vòng một vòng, cuối cùng mới có thể không chút để tâm mà đến bên người Diệp Niệm Sinh.

Lái thấy cô đang ngăn người nhìn chằm chằm kịch bản, vẻ mặt ngây ngốc đáng yêu, khiến người ta muốn nheo khuôn mặt hồng hào của cô.

"Thích câu chuyện này không?"

Giọng nói trầm thấp của anh truyền tới từ bên cạnh, "Dạ." Cô ngẩng đầu nhìn anh nói.

Nội dung MV kể về tình yêu của đại minh tinh và một fan nọ, quá trình ngọt ngào, nhưng kết thúc hơi chán, cuối cùng fan cảm thấy không xứng với anh, nên chọn rời khỏi. Khi rời khỏi, viết một câu thể này: Anh vĩnh viễn là ánh sáng sáng nhất trong lòng em.

"Thích, nhưng mà kết cục..." Diệp Niệm Sinh vô tình thờ dài.

"Chúng ta sẽ không như vậy." Mộ Thiên Ca bình thản nói, lộ ra sự kiên định.

Nếu trong phải trong trường hợp nhiều người để mất như vậy, anh thật sự muốn ôm cô vào trong lòng.

Diệp Niệm Sinh nghe vậy, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ hơn hoa: "Đương nhiên rồi. Em chính là nữ hán tử."

Hai người nhìn nhau cười, lộ hết tình sâu ý mật.

Vốn là người yêu, khi quay hai người rất ăn ý. Dường như vì vậy, tiến độ quay cũng nhanh hơn nhiều.

Suất thời gian quay, ánh mắt Mộ Thiên Ca gần như không rời khỏi cô.

Sau đó cô bị nhìn đến xấu hổ, sờ sờ mặt mình, lại soi gương, xác định lớp trang điểm không bị nhòe, không roi mi giả lên mặt, mới khó hiểu hỏi: "Nhìn em vậy làm gì."

"Ai bảo đang nhìn em." Mộ Thiên Ca kiêu hãnh đáp, dừng một lát, nói thêm, "Anh đang thưởng thức em."

...

Mặt Diệp Niệm Sênh lập tức đỏ ửng.

Từ khi gặp anh, em hi vọng thời gian có thể dừng lại biết bao, như vậy em có thể ở bên anh.

Quay xong MV, Mộ Thiên Ca mời nhân viên cùng họp mặt.

Anh bao vài phòng VIP, còn mời thêm đám người Đường Tâm, Lâm Tuyết Vi cùng đi.

"Sênh Sênh, nhiều bóng đèn chúng tôi ở đây như vậy, có phải rất sáng không?" Đường Tâm che miệng cười trộm.

Lãnh Băng luôn không thích chen miệng cũng nói: "Đó là anh Ca lo lắng chu toàn, không phải để bảo vệ Tiểu Diệp sao, lỡ chó săn chụp được có thể nói là bạn bè tụ hội."

"À ra rồi vậy." Đường Tâm luôn nhanh nhẹn miệng, vừa ăn hoa quả trên bàn, vừa nói đùa với Diệp Niệm Sênh: "Sênh Sênh, em xem Lãnh Băng bảo vệ anh Ca như thế, em phải cẩn thận một chút, hai người bọn họ cũng được rất nhiều quà chúng xem thành một cặp đấy."

Diệp Niệm Sênh cười khúc khích, "Thật ra, trước đây em cũng hay đọc tiểu thuyết đam mỹ fan viết về hai người họ."

Phụt, đúng lúc Lãnh Băng vừa uống nước, văng hết lên người, có chút chật vật.

Mộ Thiên Ca sùng nịnh sờ đầu Diệp Niệm Sênh, "Viết hay lắm sao."

"Chỉ cần là về anh, đối với em, đều hay."

"Tiểu Sênh của anh thật đáng yêu."

Mọi người xung quanh đều rất ấn ý làm bộ nôn mửa.

Lúc này Trương Tuyết Vi vừa chọn bài xong nhìn xung quanh một lượt, hỏi: "Sao Hồ Lượng không tới."

Đường Tâm đáp không chút lưu tình: "Cặp chân dài trên người anh ta thật là phí phạm, lần nào cũng chậm như rùa."

Vừa nói xong, phòng bao tối bỗng xuất hiện ánh sáng, Hồ Lượng mở cửa tiến vào, bên cạnh còn đưa theo một vị mỹ nữ đáng người nóng bỏng.

Không khí sôi nổi vừa rồi trong phòng VIP bỗng DOWN hẳn xuống, Hồ Lượng lại không hề phát hiện, vui tươi hơn hờ nói với Mộ Thiên Ca: "Giới thiệu với mọi người, đây là tiểu sư muội của tôi, LUCY."

Hồ Lượng bận giúp tiểu sư muội phong tình vạn chủng của anh làm quen với Lãnh Băng và Mộ Thiên Ca, bởi vì Lucy nói ngoại trừ Hồ Lượng, hai bọn họ cũng là thần tượng của cô, Lucy là người mẫu, giờ tay nhắc chân đều lộ ra hương vị mê hoặc.

Mộ Thiên Ca khiêm tốn trả lời, nhưng tay vẫn nắm chặt Diệp Niệm Sênh, Lãnh Băng lại càng không nói lời nào. Chỉ lạnh nhạt nghe họ nói chuyện, mà Hồ Lượng Hoàn toàn không thấy trên mặt Đường Tâm đang viết không vui.

"Tôi không được thoải mái, rồi phải đi rồi." Đường Tâm bĩu môi nhìn Hồ Lượng vẻ mặt như gió xuân, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi.

Ánh mắt Hồ Lượng cuối cùng cũng chuyển từ người tiểu mỹ nữ sang người Đường Tâm: "Giờ đây hả, tôi vừa tới em liền đi, ý em là gì đây."

"Tôi thích thì đi thôi, lo chuyện của anh đi." Đường Tâm tuyên bố không vui. Nhóm người Trương Tuyết Vi giúp Hồ Lượng giữ Đường Tâm lại.

Quả nhiên Hồ Lượng cũng cùng bắt được tay Đường Tâm, nói: "Cái người này sao lại không vui như vậy hả."

Đường Tâm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Hồ Lượng, phản hận trả lời: "Là ai không vui, hôm nay người một nhà tụ hội, anh đưa người ngoài tới làm gì."

Hồ Lượng theo hướng ngón tay mảnh khảnh của Đường Tâm, nhìn Lucy đang mở to mắt, tò mò về điềm đam đáng yêu.

Anh hết quan tâm, cuối cùng vẫn hừ lạnh: "Nói người khác là người ngoài, ai ở được với em chứ."

"Anh..." Đường Tâm giẫm mạnh lên chân Hồ Lượng, sau đó phản hận rời đi.

Diệp Niệm Sênh định đứng dậy giữ Đường Tâm lại, Mộ Thiên Ca lại giữ lấy cô, ghé vào tai cô nói: "Đây là cách ở chung của họ, đừng lo."

Diệp Niệm Sênh nghe anh nói vậy, liền nhẹ nhõm không ít.

Hồ Lượng tỏ vẻ ám ức nói với những người đang ngồi yên trên sofa: "Mọi người mau đến phân xử công bằng đi, chân vàng của tôi bị cô ấy đạp nát rồi, Đường Tâm thật sự là cộp mẹ đã man siêu cấp vô địch, không thể nói lý lẽ."

Những người trên sofa, nhìn nhau một cái, lập tức đều gật đầu rất ăn ý, chìa tay, đồng thanh nói với anh: "Cậu đáng bị vậy."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sênh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đám Mây Bay Qua Núi

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng

Đêm khuya tĩnh lặng như tờ.

Chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường màu trắng đang reo chuông không ngừng. Nhiều năm như vậy, tiếng chuông di động của Diệp Niệm Sênh vẫn là bài hát "Thiên chi ca" của Mộ Thiên Ca. Giọng hát của anh phiêu tán trong không gian an tĩnh, tuy cô bị làm ồn nhưng vẫn không thức dậy. Diệp Niệm Sênh mắt nhắm mắt mở, theo bản năng cầm lấy điện thoại lên.

"Đại mỹ nữ, mình đã ngộ ra một số công phu võ thuật, cậu đem mạng cậu tới giải quyết đi." Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói ngạc nhiên vui mừng của Tiểu Đàm.

"Chị hai à, chị biết mấy giờ rồi không? Có để cho người ra ngủ không hả?"

"Ai nha, xin lỗi nha. Không phải mình mới xuống máy bay nên bị lệch múi giờ sao? Lại nói, mình vừa mới bị boss lừa gạt lấy điện thoại, nếu không... chắc chắn đã gọi cho cậu sớm hơn."

"Lừa gạt lấy điện thoại?" Diệp Niệm Sênh cảm thấy việc lệch múi giờ là chuyện đương nhiên, chỉ là chuyện điện thoại này khiến cho cô cảm thấy rất hứng thú. Tiểu Đàm tuyệt đối là một kẻ mê điện thoại, bắt cô ấy rời xa chiếc điện thoại chẳng bằng lấy của nửa cái mạng của cô.

"Cái này... Đó... Thật ra..." Tiểu Đàm ấp úng, Diệp Niệm Sênh cũng không hỏi thúc, đợi cô ấy thành thật khai báo.

"Mình hỏi cậu, cậu và Mộ Thiên Ca nhà cậu tiến triển đến trình độ nào rồi?" Tiểu Đàm lập tức nói lảng sang chuyện khác.

"Bọn mình chính thức sống chung."

Ừ, hai chữ "sống chung" này thực sự khiến người ta cảm thấy ngọt ngào.

"Sau đó thì sao? Có nắm bàn tay nhỏ, khẽ hôn khuôn mặt nhỏ, ôm một cái, vậy thì các cậu đã lăn qua lăn lại chưa...?" Tiểu Đàm cười ha ha, hỏi.

Nghe Tiểu Đàm nói đến lăn qua lăn lại, Diệp Niệm Sênh không khỏi nghĩ tới hình ảnh mình và Mộ Thiên Ca lăn qua lăn lại trên giường, gò má đỏ ửng lên. Đợi cô phục hồi tinh thần liền vội vàng lắc đầu, vừa định trách Tiểu Đàm nhiều chuyện, chỉ nghe thấy đầu dây bên kia vang lên một giọng nói thông thả trầm trầm lại mang theo chút từ tốn: "Em thích nhiều lời về chuyện yêu đương của người khác như thế, chỉ bằng... chúng ta cũng nói chuyện đi."

"A, anh cướp điện thoại của tôi làm gì?"

"Thật ngại quá, cô Diệp, tôi là Đường Đình Tự. Cuộc nói chuyện hôm nay giữa em và Tiểu Đàm sợ là phải cắt đứt giữa chừng rồi, bởi vì hiện tại tôi cần đi ăn." Giọng nói không nhanh không chậm, khiến cho âm thanh vang lên xen lẫn chút xa cách và uy nghiêm.

"Không sao, em cúp máy đây. Sau này còn rất nhiều cơ hội gặp mặt nói chuyện với Tiểu Đàm mà." Diệp Niệm Sênh mỉm cười nói.

"Cảm ơn em đã phối hợp."

"Tôi chưa nói xong với Sênh Sênh của tôi đâu. Anh đói thì đi ăn cơm đi, liên quan gì đến tôi... Tôi muốn..."

Bên kia điện thoại nghe thấy giọng nam nghiêm túc máy tíc tíc và tiếng Tiểu Đàm phản đối cùng lúc truyền vào lỗ tai cô. Diệp Niệm Sênh cảm thấy buồn cười, vô cùng thức thời nhấn nút tắt. Một khi nghe được cái gì không nên nghe... Nhưng khi hai người nào đó dùng cơm xong, cô có thể hỏi cho Tiểu Đàm cảm giác được một tổng giám đốc bá đạo thích là như thế nào.

"Vẫn chưa rời giường, bị anh đánh thức?" Mộ Thiên Ca nhìn Diệp Niệm Sinh mặc đồ ngủ, tóc hơi rối, có chút áy náy hỏi.

Trời ạ! Lúc này Diệp Niệm Sinh hận không thể độn thổ, vốn còn buồn ngủ trở thành vô cùng xấu hổ.

Bởi vì hôm qua cô nhận điện thoại của Tiểu Đàm, mãi đến năm giờ mới ngủ tiếp, vừa mới chìm vào mộng đẹp lại nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, vô thức nghĩ là Hoắc Phàm liền trực tiếp xuống giường mở cửa, chuẩn bị dạy dỗ hần một trận. Người này đã mấy ngày không về, cũng không biết làm gì.

Thực sự là vạn lần không nghĩ tới, sao cô có thể biết trước người đang đứng trước mắt mình là nam thần?

"Không có, em sớm tỉnh rồi, đang chuẩn bị đánh răng rửa mặt." Diệp Niệm Sinh nặn ra một nụ cười hoàn mỹ, thực ra trong lòng đang hét thảm: Trời xanh ơi, tôi và Mộ Thiên Ca còn chưa bước vào giai đoạn tiến triển mà đã cho anh thấy bộ dạng lồi thoi của mình rồi.

"Mua bữa sáng, muốn ăn cùng với em." Mộ Thiên Ca giơ tay trái lên, trên tay xách hai túi đồ, tay phải cung chiều vuốt tóc cô, nói tiếp: "Lẽ nào muốn chúng ta cứ đứng nói chuyện ở cửa?"

Lúc này Diệp Niệm Sinh mới phản ứng lại, lập tức mời anh vào.

"Em đi rửa mặt đi! Anh chờ em ra ăn." Mộ Thiên Ca đặt bữa sáng lên bàn, nhìn cô nói.

Em đi rửa mặt đi! Anh chờ em ra ăn - Lời này nghe sao mà mờ ám thế.

Diệp Niệm Sinh nhìn Mộ Thiên Ca, suýt chút nữa lại bị trầm luân trong đôi mắt phóng ra vô số ánh điện mê người của anh. May mắn bụng réo đúng lúc, nhắc cô rằng mình đang rất đói bụng. Mặt cô không tự chủ nóng lên, nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

"Em sẽ ra nhanh thôi." Nói xong biến mất trong tầm mắt của anh.

Mộ Thiên Ca mỉm cười, lập tức rửa sạch vài chiếc chén đĩa, đổ bánh mìn thầu, bánh ngọt khoai lang tím, tôm chiên xù, bánh kẹp thịt bò, salad ức gà... ra đĩa.

Rửa mặt xong, ra ngoài, Diệp Niệm Sinh bị một màn trước mặt dọa ngây người, một bàn đầy ắp món ăn.

"Không biết em thích ăn gì nên mua mỗi thứ một phần."

"Em đều thích ăn."

"Thích thì sau này mua bữa sáng hàng ngày đến cho em." Giọng nói dịu dàng lại vang lên một lần nữa.

"Anh Ca, anh làm như vậy sẽ nuôi em béo mất." Người nào đó cực kì cảm động, "vèo" một cái nhào đến ôm anh Ca.

"Nuôi béo mới tốt, em quá gầy." Anh ôm chặt hơn, giọng điệu cung chiều mê hoặc Diệp Niệm Sinh thần hồn điên đảo.

"Ngoan, thích thì ăn nhiều một chút." Trong lúc nói, Mộ Thiên Ca đã kéo cô ra ghế, bảo cô ngồi xuống. Cho tới lúc này cô vẫn chưa để ý rằng anh nghiêm nhiên trở thành chủ nhân căn nhà này, không khách khí chút nào, chỉ lẳng lặng ăn bữa sáng tình yêu, hạnh phúc đến rồi ren.

"Hôm nay 'Ánh sáng sáng nhất trong lòng tôi' chính thức ra mắt." Bài hát này là ca khúc chủ đề album mới của anh, tất nhiên sẽ được ra mắt đầu tiên.

"Hy vọng những fan của anh sẽ thích." Thật sự bài hát này đối với bọn họ mà nói giống như lời thề hẹn hơn. Lời dễ ngon dễ ngọt trên đầu lưỡi của anh luôn rất động lòng người.

Diệp Niệm Sinh mỉm cười nhìn anh, trong lòng thầm nói: Nam thần không phải đưa bữa sáng tình yêu mà tuyệt đối là thuốc mê hồn. Trời ạ, linh hồn của ta, mi bay đi nơi nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lửa Tình Không Lụi

Edit: Hoàng Ngọc Tử Băng

Bận rộn, bận rộn, bận rộn...

Tình trạng gần đây của anh và cô đều như vậy.

Kết thúc chương trình tuyên truyền "Nguyên thua cuộc", Diệp Niệm Sinh và Mục Tắc Thành ngồi máy bay đến Thượng Hải, đương nhiên là vì hôm nay có concert của Mộ Thiên Ca ở đây.

Vừa xuống máy bay, bật điện thoại di động, một đồng tin nhắn lập tức hiện lên.

Lý Tuyết Vi, Lãnh Băng, Đường Tâm, Hồ Lượng, Viên Lực,... Tin nhắn của bọn họ lên đến con số trên một trăm. Cô không kịp xem kỹ, nhưng lướt xuống dưới thấy Mộ Thiên Ca gửi vài tin nhắn riêng tư.

"Tiểu Sinh, có mệt lắm không?"

"Theo cha anh tới đây, vị trí sắp xếp cho hai người như nhau."

"Nhớ em!"

Nhắn vài tin nhắn ngủ, cũng không gọi điện, cho nên khi những tin nhắn này xuất hiện trên màn hình dễ dàng thu hút sự chú ý của Diệp Niệm Sinh. Ngón tay cô nhanh chóng bấm một hàng chữ: "Em đến nơi rồi."

Trời mới biết lúc này cô muốn chạy như bay đến trước mặt anh như thế nào. Bọn họ đã hai ngày chưa gặp nhau, nhưng cảm giác đã qua rất lâu. Cảm giác sống một ngày bằng một năm đại khái là như vậy.

"Tiểu Diệp, lát nữa lên xe tôi, chúng ta đến thẳng địa điểm concert." Mục Tắc Thành nhìn Diệp Niệm Sinh hóa ngọc ngồi bên cạnh, mỉm cười nói.

"Vâng." Cô lập tức phục hồi tinh thần: "Cảm ơn chú Thành."

"Người một nhà cả, còn khách sáo như vậy à?" Mục Tắc Thành nghiêm túc trả lời.

"Vụt" một cái, đỏ mặt như quả cà chua: "Người một nhà!!!"

Mục Tắc Thành nhận ra cô ngại ngùng, cười sang sảng, đi về phía bãi đỗ xe. Sinh Sinh lập tức đuổi theo.

Trước đây chỉ cần nghe đến concert, Diệp Niệm Sinh sẽ đăng status lên blog của mình. Ngồi trên xe, đột nhiên có cảm giác tâm tình phức tạp. Chờ mong có, hưng phấn có, trong lòng không yên cũng có, mà đa số là một loại cảm xúc không thốt nên lời cũng không thể tả rõ.

Cô nhìn bìa album mới của Mộ Thiên Ca, thấy sườn mặt đẹp trai của anh, mở blog, đăng lên: "Em tới rồi, ánh sao sáng nhất trong lòng em."

Ánh sao sáng nhất trong lòng tôi, sau khi bài hát này ra mắt lập tức chiếm đầu bảng xếp hạng các trang web nghe nhạc lớn, đi khắp phố lớn ngõ nhỏ đâu cũng nghe thấy.

Số người follow blog của Sinh Ca tăng vọt lên mấy triệu, hiển nhiên độ nổi tiếng của bài hát này rộng rãi không thể tưởng tượng nổi.

Từ khi đăng status, điện thoại của Diệp Niệm Sinh chưa từng ngừng reo. Mở blog mới phát hiện Mộ Thiên Ca đã comment status của cô: "Anh chờ em."

Đám người kia không chỉ xem, mà còn cập nhật blog, cùng nhau bình luận: "Chân ái" kèm theo rất nhiều trái tim.

Trời ạ, mình đúng là tự đào hố để nhảy, blog sắp sập rồi, tin nhắn cũng không ngừng nghỉ:

Lý Tuyết Vi: Đây là giai điệu lưu luyến công khai tình cảm a!

Hồ Lượng: Chỉ còn chưa nói Sinh Ca chính là Tiểu Sinh thôi.

Đường Tâm: @DiệpNiệmSinh thật hâm mộ nha. Nếu có đại thần ngôi sao bày tỏ với chị, chắc chắn chị sẽ hạnh phúc muốn chết.

Hồ Lượng: Cả đời này em cũng không có khả năng. Bằng không để tôi làm biên kịch diễn sâu với em một hồi, để em thỏa nguyện trong kịch.

Đường Tâm: @Hồ Lượng Anh đi chết đi, chết ngàn ngàn vạn vạn lần.

Hồ Lượng: Cắt, ai thêm đề ý đến em! Anh và Lucy đến rồi, bọn em ở đâu?

Đường Tâm: Đồ mù, bản cô nương ngồi ở sát ghế của anh.

Hồ Lộng: Ai hỏi em? Đồ tự đa tình.

Đường Tâm: Cút cút cút cút cút cút cút cút cút cút.

Lý Tuyết Vi: Im lặng, trọng tâm câu chuyện bị hai người ném đi nơi nào rồi?

Viên Lực: Tôi và Lãnh Băng đang ghi âm, hôm nay không đến được.

Diệp Niệm Sinh: Em và chú Thành mới xuống xe, lát nữa là đến.

Lý Tuyết Vi: Nữ chính đến rồi. Nam chính đâu?

Lãnh Băng: @DiệpNiệmSinh, hôm qua Mộ Thiên Ca nói với anh là bọn anh đi hay không cũng được, ngược lại anh ấy chỉ quan tâm em có đi hay không. Bọn anh phối hợp diễn... Ài, nếu anh không phải nhạc sĩ thì cũng sẽ không tới, hừ!"

Lý Tuyết Vi: Hình như tôi ngửi thấy mùi chua?

Đường Tâm: Đã nói chỉ có Lãnh Băng ghen tị không đến.

Hồ Lộng: Ha ha ha, Tiểu Băng Băng, tôi cũng ngửi được mùi chua nữa nha.

Lãnh Băng: *icon ba vạch đen* Đám người các người, chúng ta không cùng một phe, còn dám khôn lỏi.

Đường Tâm: Chưa bao giờ biết khôn lỏi là cái gì.

Lý Tuyết Vi: ME TOO.

Viên Lực: ME TOO.

Hồ Lộng: ME TOO.

Lãnh Băng:...

Diệp Niệm Sinh: @AnhCa đùa thôi, anh đừng cho là thật.

Mộ Thiên Ca: Anh nghiêm túc.

Giết người chớp nhoáng, có tin hay không?

Cả đám lập tức hoàn toàn yên tĩnh.

Bước vào một hội trường với hàng ngàn hàng vạn lightstick phát sáng, cho dù xung quanh rất ồn ào, Diệp Niệm Sinh vẫn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh như trước.

"Bịch bịch."

"Bịch bịch."

Chân thực và sôi nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đàn Tâm Không Có Bến

Diệp Niệm Sinh theo Mộ Tắc Thành đến một phòng nghỉ ở khu hậu đài, nhìn quanh, thấy một người phụ nữ trung niên mặc sườn xám màu sứ thanh hoa, trang nhã ngồi trong góc. Tuy trên mặt có chút tang thương, nhưng vẫn không át nổi ánh sáng rực rỡ, lúc còn trẻ, nhất định là giai nhân một thời.

Cô nghĩ thầm như vậy, bước chân theo Mộ Tắc Thành đến bên cạnh bà.

"Lão Mộ, Thiên Ca nói lát nữa sẽ tới." Người phụ nữ kia mở miệng nói trước.

"Chân Chân, mau đến gặp con dâu nhà chúng ta." Mộ Tắc Thành vừa sủng nịnh ôm lấy người phụ nữ kia, vừa nhìn Diệp Niệm Sinh nói: "Tiểu Diệp, đây là mẹ của Thiên Ca."

"Cô Diệp, nghe danh đã lâu."

Gặp cha mẹ vậy là đã gặp cha mẹ rồi.

Tuy lúc trước từng hợp tác với Mộ Tắc Thành, tuy biết ông là ba của nam thần, nhưng không thân thuộc.

Lần này lại gặp mẫu thân đại nhân, dưới tình huống không hề chuẩn bị trước như vậy.

Còn là dưới tình huống không có nam thần nữa.

Căng thẳng, căng thẳng, căng thẳng.

Hơi thở, đi đâu rồi, đại não, còn chuyển động được không.

"Bác gái, chào bác." Diệp Niệm Sinh khẽ cười nói. "Bác gọi con là Sinh Sinh là được rồi."

Trong đầu bắt đầu ra sức sưu tầm thông tin về mẹ của Mộ Thiên Ca. Mẹ anh Lý Chân là nghệ sĩ piano trong nước, từng đạt không ít giải thưởng trong và ngoài nước, nhưng từ sau khi sinh Mộ Thiên Ca vẫn luôn lui về trạng thái ở ẩn, ít có tin của bà.

"Sắp là người một nhà rồi còn gọi người ta là cô Diệp gì chứ." Mộ Tắc Thành cũng nói đùa. "Tôi cũng phải đổi giọng gọi Sinh Sinh thôi."

Chú Thành. Con trai chú nhất định đã tiếp nối truyền thống đẹp của chú.

"Phải phải phải, người một nhà, Sinh Sinh trông thật đáng yêu." Lý Chân ti mi đánh giá thiếu nữ nhu thuận trước mặt, thích từ tận đáy lòng. Lúc trước đều nghe Lão Mộ nhắc tới, bây giờ mới thấy người thật, quả thật vừa lòng.

"Bác gái mới thật sự là sinh ra đã đẹp, hơn nữa nghe nói còn đàn piano rất hay, anh Ca vẫn luôn rất kiêu ngạo nói đến chiến tích lẫy lừng của bác với con đó."

"Đứa nhỏ Thiên Ca này, còn nói chuyện lúc trước của bác với con làm gì, sau này thành bé, phải phiền con lo lắng rồi." Ký Chân kéo tay Diệp Niệm Sinh, mỉm cười nói.

Diệp Niệm Sinh mỉm cười nhìn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của Lý Chân, nghĩ thầm: "Giống như vô tình vô mộng ngựa mẹ chồng tương lai vậy."

Không đợi cô trả lời, có giọng nói bỗng chen vào: "Ba mẹ hai người đừng dọa Tiểu Sinh chạy mất."

Người nói là Mộ Thiên Ca.

"Ài, nóng lòng bảo vệ vợ như vậy, quả thật giống ba như đúc." Mộ Tắc Thành tự nhiên mở miệng, Lý Chân ở bên cũng thương thức vẻ mặt của con trai.

Chỉ có Diệp Niệm Sinh lúc này ngoài đó mặt và im lặng, dường như không thể nói thêm gì khác.

"Hai đứa con mấy ngày nay không thấy công khai, chúng ta đi tham quan trước." Mộ Tắc Thành ôm Lý Chân chậm rãi đi khỏi, vợ chồng họ nhiều năm như vậy ân ái có thừa, vẫn luôn là giai thoại trong làng giải trí.

"Vậy chú Thành, bác gái, lát nữa gặp." Diệp Niệm Sinh lễ phép đưa tiễn.

Khi bọn họ biến mất khỏi tầm nhìn, còn thuận tay giúp họ đóng cửa.

Với chỉ số thông minh của Diệp Niệm Sinh, cô không nhận ra, bây giờ không không gian kín chỉ còn hai người bọn họ.

Cô ngược mắt nhìn Mộ Thiên Ca, anh mặc trang phục punk, trong vẻ lang thang bất kham lại mang theo khí chất vương giả.

Hiển nhiên đã thay xong trang phục lên sân khấu.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, bị anh nhìn đến xấu hổ, cô không tự giác lùi ra sau mấy bước, mà anh lại mỉm cười theo cô, cô càng

lui, anh càng tiến.

Cuối cùng anh dịu dàng nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng phủ lên môi cô, cảm nhận thân thể cô khẽ rung động, sau đó anh không tự giác cắn cắn môi cô, hôn sâu hơn.

Không muốn dừng lại chút nào, một chút cũng không.

Say đắm.

Tất cả nỗi nhớ đều hòa tan trong nụ hôn này.

Không cần thêm lời nào khác.

~~~~~

Khi Diệp Niệm Sinh xuất hiện tại ghế khán giả, đã sắp mở màn, nhóm người Đường Tâm, Hồ Lượng vỗ tay với cô, cô cũng mỉm cười chào hỏi họ.

Quan trọng nhất chính là, ngồi bên cha mẹ nam thần cũng là áp lực như núi. Nếu không nhìn được tỏ vẻ quá háo sắc phải làm sao.

Đèn bỗng tắt hết, trên màn hình bắt đầu đếm ngược.

Mọi người bắt đầu hoan hô đếm ngược: "10..... 9..... 8.... 7..... 3.... 2..... 1...."

Trong chớp mắt, âm nhạc vang lên, pháo hoa bay lên, chòm lửa đêm tối như mực.

Trung tâm sân khấu, đèn chiếu sáng một điểm, anh lẳng lặng đứng đó, gờ tay nhấc chân đều tỏa ánh sáng ra bốn phía, giờ phút này anh đón nhận muôn vàn ánh mắt, tiếng vỗ tay đều chỉ vì anh.

Diệp Niệm Sinh nghĩ vậy, Mộ Thiên Ca hát một bài, chỉ thấy anh dùng hai ngón trỏ vẽ một trái tim giữa không khí, sau đó chỉ về phía Diệp Niệm Sinh.

"Tôi yêu... các bạn..." Khi anh nói "các bạn" dùng ngón trỏ vẽ một đường bao quát tất cả khán giả.

Những người ở đó vì một câu này dẫn đến tiếng thét chói tai dờn núi lấp biển.

Bọn họ không biết đây là Mộ Thiên Ca đang tỏ lộ với ai đó.

Nhưng những người xung quanh Diệp Niệm Sinh đều hiểu rõ.

"Thỏ lộ trắng trợn." Đường Tâm kéo tay áo Diệp Niệm Sinh, về mặt hưng phấn nhắc nhở.

"Anh Ca đang tỏ lộ với em đó." Hồ Lượng nâng má nói có vẻ dăm chiêu.

Thật hâm mộ em đó." Hồ Lượng mang đến vẻ mặt ghen ghét của Lucy.

"Mọi người tập trung nghe nhạc đi." Diệp Niệm Sinh chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác.

"Có phải nữ chính then thùng không, mau chia sẻ tâm tình lúc này với chúng tôi." Hồ Lượng tiếp tục bà tám, không đợi Diệp Niệm Sinh mở miệng, Lý Chân ngồi bên phải cô đã mở miệng nói: "Tiểu Lượng, con đừng làm phiền Sinh Sinh nghe Thiên Ca biểu diễn, nếu không lần sau con cãi nhau với Đường Tâm, di sẽ không giúp con nữa."

"Đi à..." Hồ Lượng tỏ vẻ ám ức, khiến lòng Diệp Niệm Sinh bỗng sáng khoái, có... người làm chỗ dựa thật tốt.

Vừa nghĩ vậy, Lý Chân đã ghé vào tai Diệp Niệm Sinh nói: "Yên tâm, có mẹ chồng này bảo vệ con."

Khí phách.

Diệp Niệm Sinh ngây ngốc vài giây, liên tục gật đầu, mơ mơ màng màng nghĩ đến cảnh ôm đùi bà gọi: "Cảm ơn mẹ chồng." Hình ảnh này, cảm thấy hơi khoa trương và giả tạo. 囧...

Cuối cùng mọi người cũng yên tĩnh ngồi nghe hát.

Một bài, rồi lại một bài, nghe mãi không chán.

Đến lúc lên sân khấu lại.

Tiết tấu nhớ em khi gió nổi chậm rãi vang lên.

Chỉ nghe anh nói: "Cảm ơn ba mẹ tôi, người tôi yêu và tất cả bạn bè đã đến xem concert của tôi. Tối nay Thượng Hải vì cô ấy, vì các bạn mà trở nên tươi đẹp.

"Oanh" một tiếng, cảm giác như trời đất nghiêng ngả. Hôm nay luôn biên được giới thiệu, Diệp Niệm Sinh bỗng hạnh phúc đến nỗi có chút không biết làm sao, cảm giác như là một giấc mơ.

Mấy hôm nay đi theo anh Ca, như trải qua sóng to gió lớn, nhưng dù sao đi chăng nữa chỉ cần một chuyện tùy ý của anh, cũng có thể khiến trái tim cô như con nai chạy loạn.

Cô nhìn bộ dáng anh bình tĩnh hát ca, bỗng nhớ đến một câu thế này, chàng trai tôi thích, có sùron mặt đẹp nhất trên đời.

Tác giả có lời muốn nói: Máy chương này có phải ngọt lắm không, đây là truyện bắt đầu từ hơn hai năm trước, hồ tốt như vậy tôi vẫn luôn muốn viết xong, tạm thời viết đến đây thôi, có thể coi như kết thúc phần 1, cũng có thể nghĩ đến chuyện sửa kết thúc. Chỉ cần các bạn muốn tôi sẽ viết tiếp

Te xinh đẹp có lời muốn nói: Nói vậy thôi chứ truyện hoàn từ tháng 9 năm ngoái rồi, tác giả cũng viết truyện mới rồi, chưa có phần 2 đâu, chỉ còn một chương cuối thôi. Hết truyện này ai yêu mến Noãn Noãn có thể theo dõi các bộ khác của chị Te đang edit, đặc biệt là bộ mới nhất đang sáng tác Nhạc Vũ Thiên Hạ. Đúng rồi, sinh nhật Noãn năm nay Te định gửi quà cho chị, mọi người nghĩ quà nào thì được nhỉ? Góp ý cho Te với:*

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Bạc Đầu Không Xa Là

Khi concert kết thúc đã là gần 23 giờ, sự nhiệt tình của khán giả không giảm, nhưng rừng chỉ có thể rời đi đầy tiếc nuối.

Dù sao Lý Chân và Mục Tắc Thành cũng đã lớn tuổi, Mục Tắc Thành lại vừa tuyên truyền xong ất hẳn rất mệt mỏi, đã rời đi trước. Diệp Niệm Sinh tiễn họ, rồi cùng nhóm Đường Tâm cùng trở lại hậu trường. Mộ Thiên Ca đã thay xong bộ đồ nghỉ màu trắng, ai cũng tiến lên ôm nói chúc mừng anh, cuối cùng mới đến lượt cô.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, bàn tay dịu dàng sờ đầu cô, khẽ nói: "Có sợ không, bên anh ấy."

Cô bỗng nhớ lại anh từng trả lời khi phóng viên hỏi anh bao giờ mới công bố bạn gái: "Đến lúc các bạn không dọa cô ấy chạy mất."

Cô lắc đầu nói: "Anh ở bên em, em không sợ gì hết." Từ khi quyết định ở bên anh, cô đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón toàn bộ lời đồn nhảm. Chỉ là cô vốn muốn đợi đến khi cô đứng ở vị trí cao nhất, khi đạt đến vị trí cao nhất, mới tuyên bố với mọi người.

"Tôi đi cập nhật Weibo đây." Đường Tâm tỏ vẻ ai oán nói. "Dường như tôi nghe thấy tiếng trái tim tan nát của hàng vạn nữ đồng bào."

"Kỹ thuật chụp lén của em có thể đổi nghề làm chó săn rồi đây." Hồ Lượng lướt Weibo thấy ảnh liền nói.

"Chụp lén gì chứ, tôi chụp quang minh chính đại đây, biết chưa?" Đường Tâm trừng mắt nhìn Hồ Lượng, từ khi anh đưa LUCY tới, cô đã không có vẻ hoà nhã với anh, bây giờ càng tức giận. Vốn không muốn chấp nhặt với anh và thời khắc ngọt ngào của anh Ca và Sinh Sinh, anh lại cứ mở miệng châm chọc.

"Hơn nữa, tôi chụp của tôi, liên quan gì đến anh, anh phát biểu gì chứ." Đường Tâm hắng giọng, chân cao khí ngang như sư tử nhỏ tức giận.

"Em tính tình hung bạo như vậy, xứng đáng không có ai thích." Hồ Lượng bị cô trút giận, cũng giận dữ hét lên.

"Không ai thích thì không ai thích, tôi không cần." Có vẻ Đường Tâm bị những lời này chọc giận không nhẹ. Vừa chạy đi vừa nói với Mộ Thiên Ca và Diệp Niệm Sinh: "Anh Ca, Sinh Sinh, em đi đây, không muốn thấy tên Hồ Lượng bại hoại này nữa."

Hồ Lượng vốn định đuổi theo cô, Lucy lại kéo tay anh nói: "Anh à, chúng ta cũng đi thôi, anh đưa em về đi."

Hồ Lượng nhìn bóng lưng bỏ đi của Đường Tâm, bỗng thấy có phần đau lòng, đây là thế nào, vừa thấy đôi môi của cô mím lại vì tức giận bỗng có phần khổ sở.

Nhưng vẫn ôm Lucy mỉm cười tạm biệt Diệp Niệm Sinh và Mộ Thiên Ca.

"Hai bọn họ quả thật là oan gia vui vẻ." Diệp Niệm Sinh thật sự đang lo lắng vô ích cho hai người này, người sáng suốt đều nhìn ra, chính là người trong cuộc u mê.

"Yên tâm, không thoát khỏi tay Đường Tâm đâu." Mộ Thiên Ca sùng nịnh đưng chớp mũi của cô một cái, nói: "Em cũng mệt rồi, đi thôi, chúng ta về nhà."

Diệp Niệm Sinh gật đầu, thật ra bây giờ cô không hề mệt chút nào, tim vẫn đập rất nhanh.

Plumph plumph, nhắc cô đếm nay đâu đâu cũng có niềm vui bất ngờ.

Bình tĩnh lái xe, cô và anh sóng vai ngồi trong xe, anh đưa tay ôm cô, đầu cô vừa vịn dựa lên vai anh, thuận tay cầm điện thoại mở Weib, thấy trạng thái kia của Đường Tâm.

"Bức ảnh này của anh Ca và bạn gái anh ấy thật đẹp." Trong hình là Mộ Thiên Ca ôm một cô gái, đang dùng tay khẽ vuốt mi mắt cô.

Khi chụp ảnh, Đường Tâm đứng sau lưng Diệp Niệm Sinh, nên chỉ chụp thấy bóng lưng gầy của cô. Nhưng mặt của Mộ Thiên Ca lại rất rõ ràng.

Mới vài phút, phía dưới đã có mấy vạn bình luận.

"Bạn gái anh Ca, cô hãy thay chúng tôi chăm sóc anh ấy."

"Chúc phúc, chúc phúc."

"Bạn gái anh Ca thật hạnh phúc thật hạnh phúc." "Nam thần nhà tôi đã hoàn toàn bị thu phục rồi, quan trọng là còn không biết người thu phục là ai."

"Anh Ca có vẻ rất vui, cho dù cô gái kia là ai, tôi cũng yên tâm rồi."

"Ông xã bị người ta đoạt mất, thật vui mà."

"Trên đời này có ngàn vạn loại tình yêu, cũng có ngàn vạn phần tình yêu, em đã có được phần tốt nhất." Diệp Niệm Sinh dùng weibo cá nhân forward trạng thái này của Đường Tâm.

Một lúc sau Mộ Thiên Ca forward của cô: "Anh chỉ cần em."

Cô thấy anh phát bô, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm anh, anh hôn nhẹ cô một cái, tự nhiên mở miệng: "Chỉ là bỗng muốn nói cho cả thế giới biết người anh yêu là em."

[Hết]

Bạn đang đọc truyện *Cùng Hát Một Bài Ca (Nhất Niệm Sinh Ca Khởi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.